

LENGYEL IMRE ZSOLT:

ELMŰLIK RÓLAM

A regény kézírata

(egy)

N. C. A TENGERPARTON SÉTÁLT, szandálja belesüppedt a nedves homokba, a szemcsék lassanként eltömítették a lábujjai között, ő pedig mindezenközben a hullámokat bámulta, amint összeütköznek, egymásra másznak, egyé olvadnak, és közben rendületlenül törnek előre, miközben pedig molekulái állítólag csak körben forognak; de hát a Föld is csak körben forog, és mégis megfigyelhető némi haladás, ezt állítják legalábbis egyesek, akik napközben széles, derülátó mosollyal arcukon járják a szmogtól tapadós utcákat, esténként viszont telesírják párnájukat, olyannyira, hogy minden másnap ágyneműt kell cserélni.

N. C. a hullámok bámulása közben azon próbált gondolkodni, vajon hihet-e ő Kantnak bármiben is, ha Kant azt állította, márpedig azt állította, hogy a négerék idétlenek, és sosem is emelkednek majd ki nyomorukból, és ez így is van rendjén. Eljátszotta-e vajon ezzel a bizalmát. Vagy csak megjelent esendő emberiségében, kihúzza ezzel neonrózsaszín jelölőtollal az összes többit, a zseniálisat, a talán még igazat is. Vagy talán éppenséggel neki van igaza. Mert sose lehet az ilyesmit tudni. És mindig nagyon gyanús, ha valaki tudja az ilyesmit. Persze Kant a leggyanúsabb mind közül.

Ezen próbált gondolkodni, ezen az egész Kant-ügyleten, hogy hihet-e még neki ezek után, vagy hogy hát éppen ezek után hihet csak neki igazán. Vagy valami más, harmadik vagy negyedik alternatíva, ami így hirtelen eszébe se jut. Egy pillanatra beléhasított, hogy biztosan ez az igaz, ami eszébe se jut, azután eszébe jutott, hogy most már legalább a hiánya eszébe jutott, és az már olyan, mint Mozart sziluettje, azt is felismeri mindenki, pedig nincs ott semmi, csak egy mozartnyi hiány, ilyenformán tehát tulajdonképpen már eszébe is jutott, és titokzatossága elműlván, immár szinte tökéletesen biztos, hogy nem az az igazság, mert az igazság mindig a négy betű millióegyedik variációja eszperantóra fordítva és fejjel lefelé olvasva.

Egyszóval tehát ezt akarta végiggondolni, hogy Kant meg a négerék. De alig néha jutott akár csak egy kicsivel is túl az elhatározáson, hogy ő most arról fog gondolkodni, hogy Kant meg a négerék. Egyszer volt egy néger barátja egyébként. Illetve hát dehogy volt a barátja, egyszer beszéltek csak. És akkor is holtrészegen. És akkor is valami kocsma végében. És akkor is csak két mondatot, és akkor is az a két mondat semmi több nem volt, mint hogy a másik fülkében van-e papír, mert itt bizony nincsen. De hát akkor is. A mai napig is emlékszik rá, pedig mi minden történt azóta, te jó isten, mi minden, tehát fontos volt számára. A barátaink fontosak számunkra, tehát aki fontos számunkra, az a barátunk. Tehát az a néger ott a végében a barátja volt, mégiscsak. Ezzel bizonyítottuk a kúédét, végehatszáz. Szenvedélyesen szerette az ilyen velejükig hazug érveléseket.

N. C. ekkor arra gondolt, hogy de azért mégiscsak Kant és a négerék. Kicsit idegesítette már, hogy mindig csak idáig jut. Mint az érettségiző diák, aki felírta tétele címét tisztázatpapírra, betolta alá a végtelen eleganciával megcsíkozott sorvezetőt, aztán annyi. Marad a pislogás, meg hogy elolvassa a címet százhuszadjára is. Illene végiggondolni ezt a dolgot mégiscsak. Az utóbbi időben rászokott ugyanis arra, hogy ha megkérdik, mi a foglalkozása, azt mondja, filozófus. Egy időben televíziószerelőként dolgozott, és mikor megkérdezték tőle, mit dolgozik, azt felelte, hogy televíziószerelőként dolgozik. Akkor aztán nem volt vége a kérdéseknek, hogy mennyi a munkaideje, meg hogy tényleg nehezebb-e a színes tévét megjavítani, mint a fekete-fehéret, meg hogy mikor érne

rá, mert ami azt illeti, maradt ránk a nagynénénkről egy kis Junoszty, ami jó lenne talán a fürdőszobába. Jobbak ezek az elnéző mosolyok, sokkalta jobbak. Csak hát akkor már gondolkodni kellene valamiről. Itt van például ugye rögtön Kant ügye a négerekkel.

Nézte a hullámokat. A fenséges, ugyebár. És a szép, persze. Illetve most, ha a tengerről beszélünk, csak a fenséges, de azért a szép is, csak nem itt és nem most, hanem éppen ellenkezőleg. Felbukott a gondolataiban, hasra vágódott, orra vérezni kezdett, lábujjközei tele aprószemcsés homokkal. Ugyanebben a tanulmányban, szívta teli magát levegővel, azt mondja: a nő szép, a férfi fenséges. De igazából már nem jutott el addig a részig, hogy a férfi fenséges, de ha netán továbbhaladt volna, ez következett volna. Ehelyett viszont, mikor agya iszapjába belehullott a gondolat, hogy a nő szép, mintegy illusztrációképpen, fig. 02, lásd a mellékelt ábrát, egy nő alakja képződött meg előtte. Először csak nézte, aztán azon kapta magát, hogy dolgoztatja ki szépen a részeket, fókuszál és pontosít és retusál. Tizenhét-tizennyolcévesforma lánynak látszott, vállig érő tépett, szőkésbarna hajjal, barna szemmel, lapos mellel, még laposabb hassal és olyan bőrrel, ami nem csak a köznapi értelemben volt fehér, hanem szinte tényleg. Szóval festegette a részleteket, mellbimbókat helyezett fel és szőke pihéket és ráncocskákat, néha megállt, hogy elgondolkodjon egy-egy árnyék színén, mindig elfelejtette, merről is esik rá a fény. Kidugott nyelvvel mintázta meg, vitte fel elméje vásznára a két láb forrásvidékét, közben azt gondolta, azért kellett ilyen prúd legyen ez a mi egész kultúránk, mert ezt a szervet bizony csodanehez jól megfesteni.

Két köldökránc között az jutott az eszébe, hogy mindazonáltal. Szerette az ilyen szavakat, még az egyetemen szerette meg őket, tizenhárom leütés, az már majdnem egyhatod sor, és nagyjából semmit nem jelent, nem egy aggályoskodó szó, szinte bármire hagyja magát felhasználni. Egy pillanatra aztán elcsodálkozott, hogy hogyan is juthatott eszébe azokról a gyűrődő húsokról az, hogy mindazonáltal. Erről aztán eszébe jutott, hogy egy barátnőjével régen azt szokták volt játszani, hogy egyszer csak megálltak a beszélgetésben, és végiggondolták, hogyan haladtak lépésről lépésre, Adyról Párizsra, Párizsról a Notre-Dame-ra, a Notre-Dame-ról Hugóra, Hugóról Disney-re, Disney-ről Amerikára, Amerikáról a szabadkőművesekre és tovább. Ady szabadkőműves volt vajon? Végiggondolva mulatságosnak és érthetetlennek tűnt ez az egész. Erről aztán eszébe jutott egy másik barátnője is, akivel mindenhol szabadkőműves összeesküvések nyomát keresték, de ettől aztán már végképp úgy érezte magát, mint valami elbaltázott Virginia Woolf-hős, akinek mindenről minden szarság az eszébe jut.

Kant. Minden erejével küzdött az ellen, hogy elsüsse magának azt a szörnyű szójáték-faviccet, hogy ugye nem vagyok képes meg a nagyszerű német filozófus, de félt attól, hogy ez a küzdés ezúttal egyenlő egyszersmind a maga ellentettjével. De igazából még ezt a minden erejével való küzdést is csak olyan félgözzel csinálta, fél lélekkel, mert közben azt a két apró mellecskét tartotta szemmel, amik, legújabb formaötletét követve, immár a lány légzése ritmusában felemelkedtek és aláereszkedtek, megremegve kissé minden periódusban. Gyönyörködött ebben az árnyékképben, és közben mint valami végtelenített magnószalag, azt hajtogatta magában, hogy Kant, Kant, Kant, Kant, Kant, de ez csak olyan volt, mint mikor légalapácsoznak lenn az utcán, először még zavaró, és minden gondolatod az, hogy bepereled őket, vagy még inkább szétlégalapácsozod a koponyáját az összes ilyen senkiházinak, de aztán lassanként ez válik a zéróvá, és mikor eljön a húgod látogatóba, és megkérdi, mi ez az éktelen lárma, gondolkodnod kell néhány másodpercig, mire eszedbe jut, mire is gondolt tulajdonképpen. Kant, Kant, Kant. Mint ahogy a szíved dupp-duppolt folyton.

Koncentrálni kellene, összpontosítani, nem csak gondolni így össze-vissza mindenre. Kírontott, mint a várból a védők, mikor már nincs mit tenni, de mégis jó lenne azért a történelembe bekerülni. Azt írja, az éjszaka fenséges, a nappal szép, a szerelem is szép, a barátság meg fenséges. De nem is ez. Hanem hogy a tudomány, igen, a tudomány fenséges erény. Igen, próbálta lelkesülni érezni magát, azt írja, a tudomány fenséges erény, a nők pedig, nos, a nőknek semmi közük hozzá, illetve ha közük van hozzá, csak annál rosszabb, nem a sajátlagos szépségük, igen, valahogy így, és

ennyi erővel akár szakállat is növeszthetnének. Igen, ez biztos így volt, emlékszem, de a lelkesedés elapad, a gondolatmenet kisiklik, áttépi a vasúti sín korlátját, az utasok sikoltanak, majd bugyborékolnak. Annyi marad belőle, hogy szakáll. Szakálla nő a nőalagnak. A melle is megereszkedik, a hasát verdesi, a lábán is gypjas szőr, az arcán óceánmély ráncok, kezében a három kritikai mű feltornyozva, meg még *A szellem fenomenológiája* ráadásképpen, ki tudja, miért pont az, *A transzcendentális idealizmus rendszere* is lehetne ennyi erővel, de az már tényleg túl sok lenne a jóból, talán.

A szép képek ellen persze nem lehet úgy védekezni, hogy elrondítod, a sár csúf, a csúf sár, a csúf ragad, így megy ez, még ha ez is csak egy újabb hazugság, de nehéz nem gondolni a félszemű nagybátyádra, nehéz nem nézni a bajszos nőt a metróban. Bámulja ezt a képet, csodálkozik, hogy milyen csúnya, a szakálla is még csak nem is fehér mint a télapónak, hanem nikotinsárga és kócos és tépett. Ha legalább eltakarná a mellét, de nem, addigra elkeskenyül és véget ér. Vajon milyen lenne...? De jaj, nem, erre még gondolni se, szóval akkor a harmadik rész közepén ugye, és a tapintása milyen vajon, mint a liszttel töltött lufi vajon vagy inkább mint a már megrágott rágógumi, sóhajt, szóval a barátság ugye, az meg milyen lenne, hogy hátulról, és közben kapaszkodni a szakállába, és úgy érzi, mindjárt elhányja magát, vagy szétrobban a koponyája, vagy a kettő egyszerre, és akkor az undorító lötyty széles sugárban törhet ki a nyakán. Csak egyre rosszabb lesz. Most már persze jó lenne Kant, de most már alig lehet megállni a lejtőn, csak azt kerüljük el valahogy, kérlelte önmagát, hogy a hányás meg a lány egyszerre, persze nem, kész, vége.

De a leghosszabb tengerpart sem tart örökké, eddigre már a kövezett utcákon émelyeghetett, szandáljában szikkadni és porolódni kezdett a homok, visszhangzott a kopogó macskakő a szinte egymáshoz simuló falak között, miközben megpróbált nem gondolni a négerekre, akik idétlenek ugye, vagy ha már gondolni kell, legalább ne képileg, vagy ha már... Festőnek kellett volna menni, gondolta.

Harmadik emeleti kis lakás volt, egy szoba, konyha, mosdó. A szobában egy nagy franciaágy állt meg egy tükör meg egy ruhásszekrény, másnak már bajosan is lehetett volna helyet találni. A falak fehérre meszelve, a mintát csak némi légyszar meg légyzsigerek adták. N. C. hazaért, megvizsgálta a reteszt, kíváncsiságból kívülre is felszereltetett egyet, érdekes élménynek gondolta ugyanis, ha az embert valakik bezárják a saját lakásába. De sosem zárta be senki. Meg aztán arra is jó, hogy ha be van reteszelve, akkor biztos nincs benn senki, fel lehet előre készülni a magányos órákra, lehet szokni előre a vízfóraló susogását, a kézből kihulló könyv koppanását a padlón, a fehér falról visszapattanó üres bábázkodás tompa moráját. Most nem volt beakasztva, szabadon lifegett a kis bumbi a láncon. Lenyomta a kilincset, belépett, megütötte a meleg, áporodott szag, nem csak az orrát, az egész testét. A bejárat rögtön a konyhába nyílik, mosatlan tányérok, spagettimaradék. A szobába lépve megpillantotta Laurát. Laura tizenhét-tizennyolcévesforma lány, vállig erő, tépett szőkésbarna haja van, barna szeme, lapos melle, lapos hasa és *tényleg majdnem fehér* bőre, valamint most épp meztelenül fekszik az ágyon, N. C. akaratlanul is körbepillant a szobán, de nem talál ruhahalmot, érdekes, és egy könyvet olvas, valami idegen nyelven írták, Sangagasut a Tawen ti Kinagmaymaysa, az a címe, a szerző lekopott, valószínűleg a lány sem érti, legalábbis sosem lapoz.

Laura egy szót sem szól, sosem szokott, de ez is úgy értendő, ahogy a bőre fehér, tehát tényleg ki sem nyitja a száját, és tényleg egy szó sem hagyja el ajkait. Lehetne persze mondani, jól is hangzana, hogy kár lenne a szavakért, a testük úgymint sokkal jobban megérti egymást, de ezzel éppenséggel olyan messzire vétenénk el az igazságot, amennyire csak lehet; kérdés persze, hogy baj lenne-e ez, talán nem, de akkor se. Felpislant, aztán visszamélyed a könyvbe, nem tett olvasást, nem pásztázza a lapokat, nem csörgeti a papírt, csak bámul kitartóan egy szimpatikus ipszilont. Nem várja, hogy mi lesz, nem is tudja, de nem is az, hogy nem is érdekli. Csak nézi az ipszilont, néha egy kábetűt, de inkább az ipszilont, az szebb.

N. C. levetkőzik, a lányra gondol, de igazából nem is gondol, nehéz arra gondolni, ami ott van az orrod előtt, nehéz a halálfélelemre gondolni a villamos előtt, levetkőzik, de nem gondolja komolyan, meglepődve állapítja meg, hogy nahát, ennyi év, és ezt sem tudtam egész eddig, hogy úgy is le lehet vetkőzni, hogy nem gondolod komolyan, aztán megilletődik, hogy minden gondolata a gondolatok körül forog, kicsit szédül, egész kicsit, hülyeség az egész. Laura kicsit kinyitja a száját, a férfi beledugja a nyelvét az így keletkezett résbe, ez így leírva persze nevetségesen hangzik, elképzelik, hogyan hangozna ez leírva, nevetnek, Laura majdnem elharapja N. C. nyelvét. Egymáshoz simulnak, aztán a férfi aprólékosan megvizsgálja a lányt, néhány dolgot egészen elrontott, ennek az árnyalatnak köze nincs ahhoz, amit kigondolt, itt másfelé hajlanak a szőrszálak, de amúgy elég jó. Aztán megint egymáshoz simulnak.

Valami történik, nem tud odafigyelni. Egy pihét vesz észre Laura állán, elmosolyodik, óhatatlanul a könyvre téved a tekintete. Valami elmosódott dallam hallatszik le a negyedikről, egy ősrégi Muddy Waters-nóta, I've Got My Mojo Working. Mit szólna ehhez Kant, jut az eszébe, nem is beszélve Nelson Mandeláról. Persze nem valószínű, hogy valaha is találkozott volna négekkel, még a tengert se nézte meg soha, azt mondják. Ki tudja ezt most már. Vajon ha most élne, ugyanezt írná? Vagy egészen mást? Szerencsére sosem fog kiderülni, lehet, hogy az egész máshogy lenne, kár lenne az egészet átbarmolni emiatt az egy kis félresiklás miatt. Valami történik, még mindig nem tud odafigyelni, nyelvek bukkannak fel és tűnnek el, nem tudja követni. Besötétedett, veszi észre. Az éjszaka fenséges. Pedig a szerelem szép. Akkor miért mégis éjszaka a legtöbben? Vagy a testeknek ez az egymásoncsúszkálása nem is szép? Esetleg fenséges, vagy annak ki tudja milyen torzképe? Az orgazmus vajon szép vagy fenséges? A női orgazmus szép, a férfié pedig fenséges? Vagy éppen fordítva?

Feláll, nincs tudatában, mit szakít ezzel félbe, Laura visszafekszik, kezébe veszi a könyvét, egy gét szuggerál. Csend, csak fentről szállnak alá a Hoochie Coochie Man utolsó ütemei, aztán annak is vége. Pillantása az állótükörre téved, belenéz, kidüleszti tyúkmellét, behúzza a hasát, állát egy automatikus mozdulattal felszegi, a férfiak fenségesek, gondolja, szája szegletében elnéző mosoly játszik, aztán kacajjá szélesedik, mikor eszébe jut, hogy a görög hősöket mindig aprócska szerszámmal faragták ki, ez az egyetlen, amiben hasonlít rájuk, ez hát az egyetlen igazán fenséges testrésze, úgy tűnik. Az ablakkeretbe bekúszik a hold.

Kimegy a konyhába, vizet ereszt magának egy pohárba, leteszi a mosdó mellé, megfedkeznek róla, visszamegy. A nyelve hegyén van valami, amivel egészen közel férközhetne a dolgok lényegéhez, de a dolgok lényege makacsul őrzi magát, meggy mag, a dolgok lényege egy meggy mag, jut eszébe, de sajnos nem ez a dolgok lényege. Visszamaszik az ágyra, Laura vet egy utolsó kacér pillantást a gé betűre, aztán valahová eltünteti a könyvet, talán a párna mögé. Előrébbkúszik, körbefolyja a férfit, hirtelen mindenhol ő van. Ő egyetért ezzel, bólogat, csipőből indítva a mozgást, mint mikor valaki egész karjával fest. Tudja, hogy valamit elfelejtett, de most még arra sem tud visszaemlékezni, hogy minek a javára, miatt, következtében. Beszippantja valami ritmus, ez már nem blues, nem is a negyedikről jön.

Kant szerint a szerelem szép, hasít az elméjébe. Kant szerint a férfi fenséges. Kant szerint a nők szépek, Kant szerint a tudomány fenséges, Kant szerint a nők nem foglalkozhatnak tudományokkal, mert tönkreteszik sajátlagos szépségüket, ennyi erővel szakállat is növeszthetnének. Tehát? Tehát a férfi tönkreteszi sajátlagos fenségét, ha szerelemben esik. Ennyi erővel melleket is növeszthetne, satöbbi. Semmi köze hozzá, nem joga és nem kötelessége. Mi a fittyfenét keres akkor ő itt?

Ekkorra már oldalra dőlt, mintha csak elvesztette volna az egyensúlyát, kidőlt Laurából, aki most egy duplavével szeméz, ő pedig a plafont bámulja. Csend van. Oldalra pillant, kinéz az ablakon, odakinn az égbolt fekete, Laura bőre fehér, a szó színesceruzai értelmében. Sóhaj. Nem jut róluk eszébe semmi.

ÉRDEKES MÓDON már akkor, közben azt érezte, hogy ez a másfél nap bizony élete legboldogabb pillanatai. Annyi különbséggel persze, hogy az elején azt azért nem tudta még, hogy éppen másfél napot tesz majd ki, vége lehetett volna egy nap után, vagy elhúzódhatott volna kettőig. Bár sejtette persze, hogy körülbelül ennyire van benne erő. Másfél napra: egy ébrenlét, egy álmodás, aztán még egy kis ébrenlét, és annyi. Tovább már nem; egyszer döntenit kell.

Azután is mindig, ha megkérdezték tőle, ugyan mikor volt legboldogabb élete során, márpedig sokan és sokszor megkérdezték tőle, sablonkérdés volt, sablonkérdés azoknak, akik szeretnék megmutatni országnak-világnak, hogy ők bizony nem függnék sablonoktól, és ezért a megismerkedés kínos, félhomályos dágványában vergődve sem alázzák meg magukat azzal, hogy mi a kedvenc színed, meg vannak-e állataid. Arról lehet őket megismerni legkönnyebben, hogy sokáig még azt sem kérdezik meg, hogy hány éves vagy, sőt hogy hogy hívnak, mert ugye azt kérdi meg mindenki, ami végső soron érhető is, mert azért valahol hasznosak ezek mégiscsak, de nem. Ha mindenki, mi nem, dacos arccal, melyet valami ledöntött partizánszoborról lestek el, elsasszézna a kérdés mellett. Ehelyett az, hogy hiszel-e az igaz szerelemben, meg milyen vadállat lennél, ha, namegugye mikor voltál a legboldogabb.

Bence meg erre mindig azt felelte, hogy abban a másfél napban.

A trükk nem ebben rejlett. Az, hogy abban a másfél napban, az négy szó plusz a kifejtés, még két mondat, a második vége elharapva vagy elmotyogva, márcsak a stílus kedvéért is.

A trükk abban rejlett, amit még magának sem vallott be szinte soha, és amit azok, akiknek kérdéseire válaszolt, általában nem is sejtettek, vagy ha meg sejtettek, akkor is kétségben voltak hagyva, aztán elgondolkodtak rajta, és a palincs eldőlt az egyik irányba, abba az irányba, amire Bence is gondolt, mikor épp nem a plafont bámulta, Verus szörtyögő lélegzeteit hallgatva, és minden erejével próbálva beszorítani magát az őszinteség nyirkos sarkába.

A különbség az, hogy a dolog azért az-e, ami; vagy pedig azért, ami utána következett, amit lehetővé tett, aminek elégséges és szükséges feltétele volt. Ugyebár.

Akkor, közben még valamennyire egyértelmű volt. Mert bármi következhetett utána, mert nélküle nem valósulhat meg ugyan a következmény, ám valójában nem következik belőle; biztos van erre is a logikában valami jelölés, valami fufangosan torz nyilacska vagy fejreállított akármicsoda, ilyen szempontból mindegy. Akkor tehát még leginkább csak az jelenthette a boldogságot, ami tényleg volt, amit tényleg ott és akkor érzett. A jövő csak mint valami ködös kép játszhatott szerepet, mint valami lebutított Grimm-mese egy maszatos szovjet tekerős diavetítő képén, ott is a szalag a lényeg, és nem a fal vagy a plafon, ugyanígy ebben az ábrándképben a jelen a lényeg, esetleg még a múlt (a lámpa a szalag mögött?), de a jövő semmiképp. Esetleg egész máshogy, de a lényeg ez.

Éppen ezért furcsa, hogy akkor is, és azután is mindig. Mert ha akkor, akkor azért, ami; ha meg viszont mindig is, akkor azért, ami utána következett, satöbbi. Vagy pedig, esetleg, még akkor is azért, ami, akkor viszont úgy tűnik, hazugság, csalás, ámitás és gazemberség mindaz, ami utána jött.

Hazugság lett volna és csalás, ámitás, gazemberség mindaz, ami utána jött?

Másnap reggel kezdődött az egész. Az aznap az valahogy elmúlt minden nélkül, épp csak nyomást érzett a homlokánál, és a nap végére nehezen tudott fókuszálni, és szinte fizikai fájdalmat okozott előhalászni az agyából a megfelelő szavakat. Nemhogy kimondani őket. És nemhogy érezni bármit is. Ezért múlhatott el az a nap minden nélkül, búcsúzás, aztán busz, bolt, és bele az ágyba, valami zene, zongorázós, de már a második számnál félálomban, tétova matatás, hogy csend legyen, és annyi.

Másnap is csak úgy lassan előkészve. Például a pohár. Azok az apró maszatok rajta, barna foltok, irish creamet ivott (tejszínnel, de cukor nélkül). Bence reggel felkelt, megszomjazott, megfogta azt a poharat, és csak nézte azokat a maszatokat rajta, a tetejét közelről is, ahol tegnap még

kis nedves nyálpöttyök látszhattak talán. Valami furcsa meghatódottságot érzett, ahogy ezeket a barna tea-csillagképeket bámulta. Arra gondolt, hogy most már. Se többre, se kevesebbre. A pohár alján még volt két csepp, azt kiitta (kiszüröcsölte), közben majdhogynem szédülni kezdett, aztán a poharat felrakta a polcra, és keresett magának egy másikat, és abba engedett vizet.

Reményteli pillantással fordult a szobainas felé, egy otthagyt sálban reménykedett, egy kesztyűben, egy papírsebkeendőben, egy hajszálban. Hajszálból talált egyet, több percig vizsgálta, valahogy túl világosnak tűnt. Látott róla egy képet valamikor, amikor még csak egy ismerőse ismerősének volt az ismerőse (vajon most már az ő ismerőse is? vagy még mindig csak az ismerősének az ismerőse?), a nevét sem értette akkor tisztán, de hosszú szőkésbarna haja volt és batikolt pólót hordott. De az a hajszál szőkésbarna se volt, se fekete, mint amilyen most. Sötétbarna volt. Letépett a fejről néhány szálát, éppen olyan. Csalódás.

Mintha számítana. Számít?

Azt remélte, odalenn napsütés lesz majd, madarak, és párosodó bodobácsok, de csak szürke ég volt, és úgynevezett fagypontr körüli hőmérséklet, meg hulló vakolat. A február törvényei szigorúbbak lennének, mint a művészet törvényei? Persze: elvégre lehetne május is ugyanennyi erővel, csak hét betűt kellene kiiktatni valamiképpen, és másokat írni a helyükre. Kicsinyes bosszú, avagy arisztotelészi valószínűség. *Valószínű ugyanis, hogy sok dolog megtörténik a valószínűség ellenére is.* Főleg, hogy arra sosem jövünk rá, ha netán nem történik meg.

Nem volt május, február volt, térdig érő latyak volt, a hetes busz nyakig beborította sárral a járóelőket a Rudasfürdőnél. Bencének erről is eszébe jutott valami, de már megint nem igazán tudta, hogy micsoda, talán hogy az óceán elsodor bennünket, akkor is ha akarjuk és akkor is ha nem, hát akkor már inkább akarjuk. Erről egy szürkés-kék bakancs jutott eszébe, aztán pedig az, hogy ha a szíve így folytatja, itt hal meg a kapaszkodóról lógva, körülbelül százat vert egy perc alatt, lehetett volna több is, de kimaradt úgy minden tizedik.

Valami nyelvfilozófiai művet olvasott a könyvtárban, aminthogy ugyanis, ezt a két szót bámulta fél órán keresztül, aminthogy ugyanis, egy idő után már úgy tűnt, nem jelentenek semmit, aminthogy ugyanis, csak ide-oda kacskaringózó vonalak, amiket sose lát meg senki, mert mindenki csak azt látja, hogy aminthogy ugyanis, milyen szép betű pedig a gé. Hülyeség volt ez az egész, nagyon fáradtnak érezte magát, és sosem jön rá, hogy hogy is van ez ugyanis, tulajdonképpen. Próbálta meggyőzni magát, hogy nem arra gondol épp, amire úgy tűnik pedig, hogy nagyon is gondol.

A könyvek mindig magába szívták az összes érzését, azt mondták neki, látod, mennyi minden történt már, mennyi mindent gondoltak már és éreztek, ugyan mi az, ami nem volt még eddig. Tégy, amit akarsz, a legtöbb, amit elérhetsz, hogy felteszik az eseted a polcra, milliomodiknak. És milliomodiknak lenni végtelenül lelombozó ugyan, ám legalább annyira felszabadító is. Mint ha háborúban esel el: nem egyhamar lesz belőled négyflekkes nekrológ. Variáció vagy egy témára. Annyira egyszerű.

De most valahogy mégsem. Elmaradt ez a mindent betöltő (szerbantali? lehet ilyet mondani?) nyugalom. Jön a meglepetés, mint az autós kártya, nálad van a legnagyobb teljesítményű kocsid, és mégse te nyersz. Hogy lehet? Talán hogy az érzések furcsa hullámokban jönnek, és néha úgy kapja el ez a másik hullám, hogy inkább csak háromszor akkorára növeli? Lehet. Vagy hogy van, ami összefesti az ember gyereke szemüvegét, és onnantól csak annak fénytörésében képes látni mindent, mint például hogy látod, hogy ez a millió ember itt körül mind-mind, és nos, akkor én is? Az is lehet. De még az is lehet, hogy egyszerűen csak megtörténnek a dolgok, mindenféle hasonlatok nélkül, bár ezt persze ki hiszi el.

A lényeg akkor is csak annyi maradt, hogy nem tudott továbblépni ezen a pokoli aminthogy ugyanison, slussz, bambi, végehat száz. Mert bármi másra gondolni lehetetlen vállalkozásnak tűnt, egyetlen más dologra lehetett volna még gondolni, amire éppenséggel nagyon nem kellene, hát

maradt ez az üres lebegésnek álcázott mégiscsakarragondolás, legalább lehet mondani, a lelkiismeret tiszta, az egyik felünk az évek során megtanul rutinosan és mondhatni szemrebbenés nélkül összehazudni hetet-havat, a másik felünk meg ugyanezen évek során bölcsébbé válik, és rájön, hogy nem kell olyan szőrösszívűnek lenni, néhány ilyen füllentés felett igazán szemet lehet hunyni, mintha fel se tűnt volna, úgyse múlik rajta semmi. Hát így.

Elment az egész nap, beesteledett, nem végzett persze semmi hasznos munkát, viszont megette az összes puncsszeletet a büféből, megivott három teát, pedig már a második után tikkelt a szeme, megfordult a fejében, hogy megveszi a kocsonyát is, de aztán úgy ítélte meg, ennyire nem válságos még a helyzet, helyette rántott parizer, számolatlanul. Nem találkozott senkivel, csak egyszer majdnem, de akkor a fejére húzta a Kratüloszt és megmenekedett. Valahogy nem volt most kedve, különben is suttogni kell, attól meg elszédül, meg hát különben is mit mondjon, egyetlen dolog van a fejében, illetve hát az pont nem, pardon, szóval semmisse.

Azután úgy döntött, hazamegy, és nem fog csinálni semmit. De előbb még felült egy buszra, elment a végállomásig, aztán a végállomáson átszállt egy másik ugyanolyan buszra, végigment megint, leszállt, aztán visszaszállt, jó volt csak úgy menni, és nem lenni sehol, és nem csinálni semmit, mert az utazás mindig csak készülés a valahollétre és a valamitcsinálásra, viszont ha tudjuk, hogy utazásunk egyedüli célja egy újabb utazás, csodálatos végtelen hurokba érkezünk, és az élet mintegy varázsütésre pihekönnyűnek látszik. Mikor a dolgok így nem tűntek egészen a helyükön lévőknél, vagy csak egyszerűen elege volt már belőlük, mindig az jutott eszébe, hogy az lenne a jó, mindig csak menni és menni és menni és menni, és sohasem odaérni sehová. Aztán néha eszébe jutott, hogy bizonyos értelemben egész életében mindig is azt csinálja. És akkor valahogy mégsem lesz ettől boldogabb.

Aztán mégis hazament. Lerúgta a cipőjét, leült az ágya szélére, és azt mondogatta magának, hogy don't fall, dont'fall, don't fall, ugyanezt körülbelül ezernégyszázszor, don't fall, don't fall, bár nem tudott különösebben jól angolul, de mégis don't fall, talán épp azért, mert nem volt a része ez a nyelv, nem tapadtak angol részecskék a vörös vértestjeihez, meg aztán sokkal kifejezőbb is volt ez a don't fall, benne volt a gravitáció, benne voltak a horzsolások az ember homlokán, miután orra bukott, benne volt még Éva is kígyóstul, meg ki tudja mi minden, egyszóval éppen alkalomhoz illőnek bizonyult. Mondhatta volna, hogy ne ess bele, de hát az meg milyen már, sikoltzott volna a szépérzéke, vigyázzba vágta volna magát a összes szőr a hátán. Don't fall.

És hogy miért ne, arra nem is érdemes sok szót vesztegetni, talán kár is volt új bekezdést kezdeni neki, egyszerűen csak annyi, hogy a tapasztalat azt mutatja, hogy kár az egész, hogy az egész mizéria csak arra jó, hogy ne tudjon a munkájával foglalkozni, hogy ne tudjon enni, hogy majmot csináljon magából minden lehetséges alkalommal, és hasonlók, viszont mindenféle kézzelfogható eredmény nélkül, ez az, amit a tapasztalat mutat, hogy jobb megmaradni békében és nyugalomban, mert a vége úgyis az, hogy egyedül is meg kell tudni maradni, ez az eredmény mindenképpen, akkor pedig ugye minek ez az egész hajcihő, felzaklatott lelkiállapot, telibőgött párnák, sötneadjaajóisten versek is, meg mi minden, drágajézus, miminden.

Ült az ágya szélén, a fenn említetteket mondogatta a magának, körülölelte a mai este, miközben a tegnapi estére gondolt. Pedig annyira nem történt semmi. Ha csak az eseményeket vesszük, kissé vázlatosan, az történt, hogy: Egy ismerőse ismerősének szüksége volt egy jegyzetre. Ez a jegyzet neki a birtokában volt, mely tény idővel ismerőse tudomására jutott. A továbbiakban ugyanezen tényt megismerte az ismerős ismerőse is, majd megismerte Bence telefonszámát is. Megbeszélték, hogy az egyetemen, ahol Bencének éppen dolga lesz úgyis, odaadja neki a jegyzetet. Reggel viszont elaludt, és a nagy sietségben a szóban forgó jegyzet nélkül hagyta el otthonát, sőt anélkül érkezett a találkozóra is, melynek pedig legfőbb, ha nem egyedüli célja ennek átadása volt, illetve hát lett volna. A tranzakcióban résztvevő másik személy, akit Verusnak hívtak, és fekete haja volt, piros garbója, valamint szürkés-kék bakancsa, viszont éppen ráért, sőt Bence is éppen ráért, ezért

aztán Verus elment Bencéhez a jegyzetért (merthogy nagyon fontos volt neki, hogy abból másnap tanulhasson). A továbbiakban nagyrészt kínosan hallgattak, kisebbrészt beszélgettek valami dolgokról, és mégkisebbrészt finom irish cream teát ittak, aztán Verus hazament, Bence elkísérte valameddig, hazafelé vett három zsömlét, majd otthon, mint akit agyonváltak, behullott az ágyába. Ez így persze nem sokat mond, mint valami rossz rövidített változat, *egy júliusi napon Rogyion Romanovics Raszkolnyikov elhatározza, hogy megöli Aljona Ivanovát, az uzsorást*, mi ez?, semmi, a lényeg elveszik kézen-közön, de, csak emlékeztetnék, arról a másfél napról van itt most szó, úgyhogy talán nem is annyira nagy baj.

Belefészkelte magát az előérzet, mint mikor este hazaérünk, és szortyogunk, és kapar a torkunk és nyom a fejünk, és mi már azon kezdünk töprengeni, hogyan mondjuk le a holnapi programjainkat, ugyanis holnapra beteg leszek. Olyan ez is, egészen. Holnapra szerelmes leszek. Most még nem, jogilag és orvosilag, de már nem igazán van megállás, beindult a láncreakció, mi meg lefelé a lejtőn, ez van, holnapra harmincnyolckettő, holnapra lelkiállapot és párnák és versek.

Ezzel a boldogító tudattal aludt el. Illetve hát így kifejezetten nem boldogította ez a tudat, meg ami azt illeti, nem is nagyon tudatosodott benne, és elaludnia is csak nagysokára sikerült, de a lényeg az valami ilyesmi volt, alighanem.

Azután reggel pihenten és tiszta fejjel ébredt, harminchathat. Elmúlt a fejből a zsongás, a körvonalak tiszták voltak, az élet egyszerűnek és problémamentesnek látszott. Az estét és a reggelt sokkal több választja el úgy tűnik, mint csak néhány órányi tétlenkedés. Az esti tervek, álmok és örületek reggelre rendszerint lehetetlennek, üresnek és butának hatnak, és ez bizonyára így is van jól, szépen is nézne ki a világ, ha mindenki ugyanazzal az intenzitással vetné bele magát reggelente holdvilágos tervei megvalósításába, ahogy este álomba ringatta velük magát.

Így vette kezdetét ez a második nap, a lappangás, a látszólagos vég rövidke időszaka. Mit lehet erről a néhány órahosszáról mondani? Tulajdonképpen semmit, vagyis lehet, csak épp nem érdemes, ugyanolyan délelőtt volt, mint azelőtt ki tudja hány, azok a jelentéktelen és semmitmondó délelőttök, amelyek sosem kerülnek elmesélésre, még hozzá igen jó okból. Hát van-e értelme akkor erről mesélni. Felkelt, letusolt, megreggelizett, fogat mosott, majd elindult ismét a könyvtárba, hogy befejezze, amit tegnap félbehagyott, vagy jobban mondva el sem kezdett, hogy felfedezze, mi lappang az aminthogy ugyanison túl. És meg is érkezett, és el is olvasott húsz oldalt háromnegyed óra alatt.

Hogy azután mi történt? És miért éppen az? Azzal együtt, hogy távol álljanak tőlünk holmi omnisciens elbeszélői allűrök, az ezután következőkről az alábbi tájékoztatást adhatjuk.

Katona Bence negyed tizenkettő körül azon vette észre magát, hogy végignéz a többezer könyvön, ami körülvette, majd az olvasótermen, melyben most valahogy feltűnően sokan ültek, végül a maga mellett lévő üres ülőhelyre néz, és arra gondol, hogy már mióta egyedül van. Eredetileg csak arra kíván célozni, hogy milyen jó is, hogy nem osztják ki azt az asztalrész, és így bőven van hová pakolnia a könyveit. De ez nem ilyen egyszerű.

Évek óta egyedül van, válaszolja magának, a kelletténél talán kicsit megindultabb hangon, vagyis hát persze hang nélkül, de akkor is meglehetősen rezignáltan. No de miért? Ezt is magától kérdezi, mert ugyan kitől mástól, mert hiába van kiírva a pulthoz, hogy információ, aligha menne vele sokra, próbálni is kár.

Nohát miért is?

Az jutott eszébe, amit tegnap este érzett, miközben azt mondta magának, hogy don't fall. Hogy bármit, csak elkerülni a fájdalmat, elkerülni a csalódást, elkerülni a majommáváválást, mert úgyis hiába. Úgyis? Úgyis. De miért úgyis? Talán mert még mikor épp mégiscsak, és amikor már épp majmot csinál magából, akkor is valami azt mondogatja benne, percenként mintegy huszonöttször, hogy don't fall? Hogy a legfontosabb, hogy mindig legyen visszaút, és mindig legyen mód kihátrálni, és bármi történjék is, alapvetően épségben maradni, cinikusan, szinte csak szeme sarkából figyelni

szerelmes önmagát, akihez úgymond semmi köze, ki tehet róla, hogy egy testbe gyömöszölte őket a jóisten. Rendezett maradni mindig, nem olyanná válni, mint azok a szerencsétlenek, akik felzaklatódnak lépten-nyomon, aztán olyasmiket csinálnak, melyeknek skáláján az egyik végpont a Szabadság-hídról való mélybezuhanás, a másik pedig mindenféle személyek mindenféle eszközökkel és mindenféle módokon való meggyilkolása. Helyette önuralom.

És mit ért el vele? Azt érte el vele, hogy mostanra mindenki (és a mindenki alatt néhány egészen konkrét személyre gondolt, amint az már csak lenni szokott az ilyesféle elvont szavak esetében) valami olyasmit gondol, hogy nem is képes semmire úgyse, mert vesztes a génjeinél fogva, vagy valami ilyesmi. És egy lépéssel se kerül közelebb ahhoz a képhez, amit szeretne pedig, annyira szeretne, sőt talán semmi mást nem szeretne igazán, széles mosollyal átnyújtani majd a megfelelő pillanatban ezeknek a mindenkiknek. Pedig mennyire egyszerű, ha jobban meggondoljuk.

Most, ezzel a jobb meggondolással azonban véget ért ez a másfél nap, ez a boldog, két part között lebegő másfél emlékezetes nap. Azt persze már az elején érezte, hogy ez lesz a vége, hogy nem menekülhet most sem. Csak ez az erő lepte meg, amivel most leterítette, vagyis sokkal inkább éppen hogy felemelte, felhúzta és mozgatni kezdte, mint valami bábót, előre, amíg már végül azt is elfelejtette, hogy ezt a másfél napot éppen ezért a lebegéséért szerette meg, és nem csak mint, ahogy azt mindenki gondolta, házasságának legelső előszobáját.

(három)

HOGY KI VAGYOK, az persze azon is múlik, ki kérdi. Hogy férfi-e vagy nő, például. Vagy szépe vagy csúnya, vagy fiatal-e vagy öreg. Hogy te, aki kérdecs, hogy te aki, leírod és te, aki elolvasod, ki vagy, ezeken mind múlik. Ezekről elvonatkoztatni lehetetlen, enélkül megmondani nem lehet.

Lehet például, hogy férfi vagy. Akkor különösebben nem is érdekel téged, hogy ki vagyok, csak ha már így egymás mellé sodort bennünket az élet, gondoltad, megkérdecs. Nézted az arcomat, nem mondott neked semmit, megpróbáltál kiolvasni a ráncokból, a szemek távolságából, az orr vonalából valamit, de nem sikerült, nem segített a fiziognómia, úgyhogy gondoltad, egyszerűen megkérdecs. Esetleg féltél, hogy kéjgyilkos vagyok vagy esetleg csak szimpla tömeggyilkos. És bár nem hittél benne őszintén, hogy ha az lennék, egy egyszerű kérdésre elmondanám, de mégis azt gondoltad, ha mondok valami hihető mást, az egyelőre megteszi. Vagy csak az időt akartad elütni, azzal is eltelik három másodperc az életből, ha megkérdecs, aztán már nincsen olyan sok hátra, a választ meg vagy meghallgatod vagy nem, ha unalmas, nem kell odafigyelni, hadd mondjam, ha meg izgalmas, annál jobb, azzal is csak az idő múlik. Azután ha elmondtam, hátha megkérdeczem én is, és te végre elmondhatod valakinek, hogy ki vagy te, hogy te minek látod magad, hogy te mit gondolsz magadról, és egy újabb valaki megtudja, és hátha igazat ad neked, azt mondja, jól csinálod, így kell élni, ilyennek kell lenni, és akkor ettől jól érzed magad, és jó lesz a napod, és akkor már meg is van, ki vagyok én, micsoda szimpatikus ember, vagy csak nézek rád üres szemekkel, esetleg még a fejem is csóválom egy kissé, látszik rajtam, hogy a lelkem mélyén azért elítéllek téged, hiába nem mondom, hogy elhibázottnak tartom az életed, hibás lépések rossz célokért, ezek hosszú sorozata, de ez se baj, mert végülis csak egy ismeretlen vagyok, az meg mit tudja, mit jelentenek ezek a dolgok, nem ismerem a hátteret, a kényszerítő körülményeket, meg különben is, azt mondom, amit akarok, semmi közöm hozzá, nem az ilyeneken múlik.

Vagy egyáltalán tényleg nem is érdekellek, épp csak az anyukád azt mondta, hogy az ismeretlenekkel is udvariasnak kell lenni, és te csak ezért kérdeztél meg, üres megszokásból. Eldarálod azt a néhány mondatot emlékezetből, aztán kikapcsolod az agyad, energiatakarékos módra állsz át, a dobhártyádat rángatják ugyan a hangok, amik a számból kijönnek, de már át sem alakulnak ingerületté, a szemedet félig lehunyod, mélyeket lélegzel. Néha azt mondd, ez jól hangzik, meg klassz, meg csak nem, ezt is csak azért, hogy a magad számára ne tűnj egy modortalan fajankónak, hanem csak típusnak, karikatúrának, rájátszva ironikusan a nemfigyelő ember szokásos szerepére, hogy csak szavakat szúr be időnként, amik ráadásul sokszor még csak nem is passzolnak, távolságot tartasz magadtól, tisztában vagy a kategóriákkal, és direkt belecsúsztatod magadat, hátha csak a kategória látszik majd belőled.

Persze lehet, hogy azért kérdecz meg, hogy ki vagyok, mert érdekel, annak ellenére is érdekel, hogy férfi vagy. Író vagy, és téged mindenki érdekel, karaktereket gyűjtesz, látsz egy érdekes arcot, gondolatban rögtön felvázolod a történetét, hogy honnan jön és hová igyekszik, milyen a családja, a neveltetése, azután fogod magad, odamész, nem zavartatod magad, és megkérdecz, hogy ki vagyok, hogy összevetesd azt, amit elmondd, azzal, amit kitaláltál. Így edzel, ezt edzésnek hívod, úgy gondold, sok gyakorlással majd mindig eltalálsz már, annak ellenére, hogy egyelőre oroszlánszelidítőnek gondold a banki ügyintézőt és fordítva, de sok idő múlva már csak ránézel majd valakire, és pontosan tudni fogsz róla mindent, és ez a legfontosabb egy írónak, hogy ismerje az embereket. Akkor elmész csak majd egy társasházba, leülsz a gangra, megváróds, míg lassan mindenki előjön, igyekszel nem kelteni feltűnést, ott üldögélsz egy napig, és ha már mindenkit láttál, hazamész, és megírod a regényed, mert ott lesz a zsebedben egy csomagnyi szereplő, teljes lélektani hitelességgel, és aki olvassa, azt mondja majd, mintha most léptek volna csak ki a lakásukból, olyan élők, és még csak hosszas kutatással sem kell az idődet tölteni, nem kell interjú és nem kell riport, mert félsz, hogy mire mindent kiderítenél, úgy rájuk unnál, hogy nem lenne kedved megírni már őket,

meg különben is hazudoznának meg elhallgatnának meg szépítenének folyton. Így tudni fogsz viszont pontosan mindent, csak a gyakorláson múlik.

De ki tudja, hátha csak érdeklődsz az emberek iránt, szimplán, mert megismerésre méltónak gondolod őket. De akkor mégis hogyan kérdezhetnéd meg, ki vagyok én, mégis milyen körülmények közt? Csak úgy meglátsz az utcán, és úgy? Előtted állok a boltban a sorban, és akkor? Ugyanabban a házban lakunk, esetleg ugyanazon az emeleten is, és összetalálkozunk a szemétdobónál? Állunk, nézzük a szemetet, és egyszer csak nekem szegezed a kérdést? Hogy ki vagyok, minden különösebb ok és apropó nélkül? Ezek szerint az érdeklődésed mégsem szimpla, hanem inkább némileg beteges, vagy legalábbis társadalmilag rosszul kondicionált, de a legjobb szándékú feltételezés mellett is modortalan. Hiszen miért nem kérdezed meg inkább az öregasszonytól a szomszédban, ki vagyok én, tudna ő is úgymint mindent, még többet is talán, mint én magamról. Miért nem a pénztárosnőt, miután fizettem, hátha tudja. Ha viselkedésed egészséges lenne, és az emberi érintkezés megszokott kereteit tiszteletben tartó, sosem kényszerítenél arra, hogy létem lényegét ott azonnal, hirtelen, mintegy improvizatíván összefoglalnom egyrészt. Másrészt pedig sosem vallanád be a teljes tudatlanságodat velem szemben, hanem játszanád tovább, hogy voltaképpen ismersz, nem túlságosan mélyen bár vagy részletesen, de nagy vonalakban mindenesetre, szót váltanál velem olyan dolgokról, amelyekhez nem is kell, hogy különösebben ismerj, aztán távoztammal tudakozódnál a pénztárosnőtől, szomszéd öregasszonytól ésatöbbi. Ezt, hogy ki vagyok én, ilyenképpen kizárólag akkor kérdezhetnéd meg, ha kellően baráti lenne közöttünk a viszony, hogy ne sértődjek meg ezen a túlságosan lényegre törő kérdésen, de akkor meg ugye nem kellene megkérdezned.

Vagy talán mégis. Ha mondjuk idősebb férfi lennél, és észrevennéd, amint a lányoddal sétálok az utcán, akkor megkérdezhetnéd, mégsem te lennél a modortalan, vagyis de, de érthetően. Vagy ha a fürdőszobában találnál reggel, a lányod még csak tizenhárom vagy tizenhét, épp mit gondolsz túlságosan fiatalnak, és én reggelre virradóra ott vagyok a fürdőszobában, mosom a fogamat. Persze ha van benned mértéktartás, férfiasság avagy arisztokratikus hüvösség, akkor sem kérdezel meg engem, úgy nézel rám, mint a törölközőfogásra, aztán majd a lányodtól, reggelinél, mikor én már rég egy másik lakás másik konyhájában, megkérdezed, hogy akkor én mégis ki lettem légyen volna. Ha megkérdezel, egy gyáva vagy, és ha egy gyáva vagy, lehet, hogy még be is mosol nekem egyet, kiáltozol velem, szemétnak nevezel, liliomtiprónak, a dühtől még egy ér is kidagad a halántékomon, a lányodat egy hónap szobafogságra ítéled, nem beszélsz vele két hétig, ülsz a feleségeddel a kanapén, és csóválod a fejed, hogy hol rontottad el.

Esetleg összetévesztesz valakivel, reménykedni kezdesz. Még gyerekkorotokban folyton együtt játszottatok, de egyszer elmondtad egy lánynak, hogy titokban szerelmes belé, azóta nem beszélt veled, aztán elköltözött, nem láttad többet. Még gyerekkorotokban folyton csúfoltatok, mindenki, te is, hogy szemüveges, hogy lófejű, hogy kapafogú, aztán egyszer csak eltűnt, a biciklijét a folyóparton találták meg, de őt soha, sehol. Még gyerekkorotokban egy táborba írtatok be benneteket, mindketten csak ácsorogtatok egész héten, nem volt kedvetek az ostobákkal beszélgetni, míg aztán a többiek búcsúfocija alatt, a kispadon üldögélve rájöttetek, hogy titeket pontosan ugyanazok a dolgok érdekelnek, végigbeszélgettétek az éjszakát, hitetlen csodálkozással, reggel meg hazavitték a szüleitek, és még egymás nevét sem tudtátok. Sokat gondoltál rá, mindig megpróbáltad kitalálni, mit mondana ő, ha ezt vagy amazt kérdeznéd tőle, mit csinálna ő ebben vagy amabban a helyzetben. Szokásoddá vált rendszeres időnként elképzelni, hogyan változhatott az arca, mióta legutóbb elképzelted, magadat nézegetted a tükörben, kerested a változásokat, aztán ha találtál, próbáltad érvényesíteni őket az elképzelt arcon is, hogy talán éppúgy nő és öregszik ő is, mint te, és így naprakész marad a portré. Az évek múlásával sem tettél le erről sosem, és ha ritkábban is, de továbbra is rendszeresen vizsgálgattad az arcodat, és képzelted hozzá az övét, míg már az eredetire sem emlékeztél, és az éppen aktuálisat is csak igen homályosan tudtad kivenni, de azután valami az én arcomban felidézi benned azt a képet, és bár nem tudnád megmondani, tényleg hasonlítok-e, de

nem tudod a fejedből kiverni a gondolatot, hogy ennyi idő elteltével pontosan így kellene neki kinéznie, mint nekem, úgyhogy gyorsan meggyőződ magad, hogy ezt az alkalmat nem szabad veszni hagyni, hogy végre megtudd, mit válaszolna az összes összegyűjtött kérdéseidre, eleve, mit mondana, ha találkozna veled, úgyhogy veszel egy mély levegőt, céltudatosan belelépsz az utamba, megállsz, és megkérdezed.

Ha közvélemény-kutató lennél, az is más, akkor is megkérdeznéd, akkor se érdekelnék persze, feltennéd a kérdéseket, válasszak egytől tízíg, ha valószínűtlen dolgokat válaszolok, például a falu szélén élek egy vályogházban, de azt állítom, heti négy könyvet olvasok, akkor bekarikázod, hogy alkalmanként, nehogy azt higgyék a feldolgozók, hogy otthon karikáztad be csak az egészséget véletlenszerűen, mert akkor felülvizsgálat, munkanélküliség. Mászt nem kérdezel, csak ami a lapra van írva, nehogy elkezdjem az életemet mesélni, csak attól az egytől menten meg a jóisten, ülhetnél itt a félhomályban, ehetnél a cigiszagú süteményeket, már félórája kész lehetnél, megcsinálhatnál még egyet gyorsan, aztán mehetnél haza végre, de nem, csak mondom és mondom, te meg csak hallgatsz, bólogatsz, de minnek, ebből aztán sosem lesznek számok, nem számít bele az átlagba, a központban is csak hibát jelezne a számítógép, ha ezt mind beletáplálnák, az se bírná elviselni, csak neked kötelező, ülni és hallgatni, és tűrni hogy zúdul rád a mások élete. Ha Mózes lennél, akkor is megkérdeznéd a csipkebokortól. Ha Izsák lennél, akkor is megkérdenéd, de hiába. Vagy ha újságíró lennél, akkor szintén megkérdeznéd, akkor lehet hogy érdeklődnél is, mert lelkesedésből mentél újságírónak, de lehet hogy csak a pénz végett vagy egyszerűen csak nem vettek fel máshová a diplomáddal, akkor csak kötelességből kérdeznéd meg, hadd mondjak magamról minél több mindent, legyen meg a leütésszám, onnantól mindegy.

De persze, ha újságíró lennél vagy statisztikás, akkor lehetnél nő is, ha meg nő lennél, akkor lehetnél más is, nem csak újságíró vagy statisztikás. Akkor persze lehetséges, hogy tényleg érdekelnék téged, de persze az is lehet, hogy így se. Ha megkérdezed, sok mindenben múlik majd, hogy mit felelek.

A szemeden elsősorban, például csillogó szemekkel nézel rám, mint aki csodát lát. Mondjuk valahogy eddig, hiába éltél akárhány évet az életedből, nem tetszett soha senki, az egyik túl magas volt, a másik meg túl alacsony, az egyik kövér, másik sovány, nyárspolgár, buta, korlátolt, fennhéjázó, tutyimutyi, erőszakos, hétköznapi, érthetetlen, megszokott, elérhetetlen. De most valami megváltozik benned, hirtelen nem elutasítást érzel, hanem érdeklődést. Vagy a családot elzárt mindentől, mondjuk katolikusok vagy börtönőrök, férfit még csak a képes bibliában láttál vagy még ott sem, és most került először valami hiba a rendszerbe, és meglátsz engem, nézel rám csillogó szemekkel, tudni szeretnéd, ki vagyok, mi vagyok, miért vagyok, hogy működöm, van-e remény, ilyesmi. Lehet, hogy úgymond taktikázol, érdeklődésed pusztán emberi, színleled, beszélgetünk, mint ember az emberrel, angyal az angyallal, kutya a kutyával beszélgetne, cseréljük ki a tapasztalatainkat, én máshol jártam, mint te, és fordítva, másokat láttam, másokkal beszéltem, hátha a kétfajta tapasztalás majd kiegészíti egymást, valami új minőség keletkezik. Vagy például, ha eggyel bátrabb vagy, akkor nem erőlteted az ember–ember dolgot, a kétfajta látásmódra hivatkozol, hogy te női szemmel látsz, én meg férfiszemmel látok, akkor ezeket próbáljuk meg egymásra olvasni, érdekes kísérlet, mint ahogy a moziban a pirosból meg a kékből kijön a térhatás, erre alapozódnak kellene nekünk beszélgetni szerinted, megpróbálni megismerni egymást, vagy kísérletet tenni legalábbis, hiszen a megértés úgyis lehetetlen lesz, az agyi struktúrák, a hormonok meg minden, de legalábbis próbálkozni, úgynevezett termékeny félreértésben bízni, hogy a kudarcok is tanulságosak lesznek, hogy miért éppen ott és úgy torkollik kudarcba, aztán ezekre reflektálni. Ezeket mondod, a szemöldökeidet kissé tudálékosan összeráncolod, közben egy mellékes mozdulattal megemeled a melled vagy a csuklód belsejét mutogatod vagy a térközt szabályozod valami rafinált módokon.

Vagy pedig egyáltalán semmi ilyesmi csillogó szemek nincsenek, csak egyszerű átható pillantás, feltérképezés, vizsgálat, számvetés a lehetőségekkel, nem az, hogy egyet sem láttál még

eddig, hanem nagyon is sokat, azt gondolod, tulajdonképpen az összeset, ha nem is számszerűleg, de a lényegre tekintve, kiismerted őket, ismered a fajtájukat, nem tudnak már meglepetést okozni neked, és te nem is vársz, amit te vársz, az valami egészen más. Vannak kategóriáid, a tapasztalatból absztraháltad őket, nézed, hogy melyikbe esnek vajon bele. A céljaid különbözők. Az előzetes felmérés, pusztán külsőségek, a felszín alapján lehetséges, hogy alapvetően pozitívan viszonyulsz hozzám, pozitív asszociációkat kapsz a képemhez, akaratlanul is jó emlékek hívódnak elő, hasonlítok a papádra, nagypapádra, első szerelmedre, plüssstigrisre, vagy aki épp esetedben a bevésést végezte, egyszerűen tetszem neked, ezért érdeklődsz, hogy ki lennék, bár ugye ilyenkor a mondottaktól függetlenül elég jó eséllyel indulok.

Kérdés persze, hogy miért kérde. Mondjuk lehet, hogy tényleg egyszerűen tetszem neked, semmi sokkal több, és azért kérde, hogy ha nem vagyok az alapján sem, amit mondom, egy végletesen visszataszító valaki, akkor minden rendben, akkor nincs akadálya semminek sem. Olyan terveket forgatsz a fejedben, mint például hogy alattad puha homok van és feletted bizonyos számú pálmafák, valamivel távolabb pedig néhányan kalipszót játszanak, és mivel úgysem érte, nem érdekel, hogy házasságokról énekelnek vagy hazudozó politikusokról, meg hát nem is arra figyelsz elsősorban, hanem arra, hogy lassan lekerülnek rólunk a ruhák, amiből persze kiindulásképpen sincsen túl sok, és kecsesen beledőlünk a homokba vagy éppenséggel a tengerbe, ami langyos, vagy nekidöntelek a pálmafának, a kezemet mindenféle helyekre teszem, mint ahogy te is a tiédet, azután elcsúszunk egymáson, az énekes meg addig, gondolom, félrenéz. Vagy egyszerűen csak egy nagy puha ágy van, fehér lepedővel és körülötte gyertyákkal, a hangszóróból a Boléro szól végtelen ismétlésre állítva, úgyse tűnik fel, itt az ágyba lehet beledőlni vagy a bársonytapétának nekidönteni, a kézmozgás, az elcsúszás, az egyebek egészen hasonlóak. Ezeket szeretnéd, ezért kívánod megtudni, hogy ki vagyok, bár azután, reményeid szerint egy óvatlan pillanatban elfelejted azt is minden mással együtt. De lehet hogy bár többek között egyszerűen tetszem is neked, azért a hangsúly mégsem ezen van, a kérdésnek tényleg van valós célja, fel kell mérned a mindenféle tekintetben vett helyzetemet, mert bár a homok és Ravel ezúttal is része a tervnek, de állomás csupán és nem végcél. Mert nem egészen kizárt, ha nő vagy, hogy van egy vagy két vagy bárárhány gyereked, akiknek nincsen papájuk, vagy nem is volt, vagy mára elmúlt, ismeretlen helyre költözött, új életet kezdett, belefűlt az óceánba, de mindenesetre legalábbis nem utalja a gyerektartást, neked meg emiatt egyedülálló nőként problémáid mutatkoznak, hiányzik a gyerekeknek a férfi mintakép, félsz, hogy a fiaid előbb-utóbb rákapnak a rúzsaidra, és különben is letépik a szőnyeget meg homokvárat építenek a nappali közepén, te meg csak sipítasz, és hiába dolgozol, mondjuk újságíróként, közvélemény-kutatóként, kalipszódobosként, bármi másként, nehéz egy fizetésből kijönni. Ezért lenne jó megtudnod, ki is vagyok én, hátha én lehetnék az apai minta és szigor, hátha felkeltenék a fejedben forgó testmozgások az érdeklődésemet, és így érdekeltté válván én is, hosszú útra indulhatnánk mi ketten együtt, összebilincselődve.

De azt is számba kell venni, mint lehetőséget, hogy nem tetszem neked, sőt senki sem tetszik már neked többé, vége van már azoknak az időknek, amikor ilyesmivel lelkesedést lehetett nálad kiváltani, mikor még különbségeket kerestél és csodát vártál, mikor még kerested az igazit, ez mind elmúlt már eléggé rég. A világ kapott a szemedben egy szürkés árnyalatot, olyan túl sokat nem remélsz, téged már nem hiszed, hogy meg fog lepni bárki is. Tulajdonképpen akár rá is hagyhatnád ezt az egész pározósdit, nem kellene törődnöd senkivel, nem kellene odafigyelned, hogy hogy nézel ki, időd is több lenne, megnézhetnéd az összes sorozatot, vagy elolvashatnád végre Az eltűnt időt, amivel csak az a baj, hogy a tested attól még megmaradt, és megmaradtak sajnos bizonyos igényei is, például a bőrödben a receptorok sikítanak, ha sosem érzékelhetnének egy másik bőrt, másról meg már nem is beszélve. A módszered is ehhez képesti, a lényeg, hogy a kiszemelt férfi rendezett legyen, igényes magával szemben, semmi szag, tetű, karikagyűrű, aztán ellenőrizni kell az állapotait, hogy ne legyen egy féltékeny barátnő, aki másnap kikaparja a szememet, vagy egy anyuka, akinél fel kell

legelni másfél kiló carotte râpé-et, meg meghallgatni a családi legendáriumot, mielőtt bármi is történhetnék, vagy hogy ne éljen együtt három másik férfival, akikkel előbb mind össze kell barátkozni, aztán a végén kiderül, hogy ma éjjelre már valamelyik lefoglalta a franciaágyat, meg se ködbevesző, kusza előélet, semmiféle innen-onnan összehurcolt betegségek, és legfőképpen semmi, de semmi házassági tervek, hiszen arról van csak szó, hogy arra a kis időre legyen mindenkinek jó, és aztán csend legyen, hallgasson a test, hisz kedvére lett téve, a férfi meg, akinek remélhetőleg úgyszintén, hiszen az eredményességben rejlő női büszkeség valamilyen szinten szintén cél, hátráljon ki a képből, lehetőleg a napfelkeltét nem sokkal követően, még lehet előtte szundítani egyet, de aztán vége.

Vagy hát akár az is lehet, hogy ez mind már nem számít, hisz csak akkor kérdezed meg, amikor a valahonnani lebegésből épp visszatértél az ágyba, a meghatározatlan hely helyett megint rajtam fekszel, egy bálban találkoztunk mondjuk, mindenkin álarc volt, és furcsa, lila füstű illatok szálltak, az agyadban lassan elmosódtak a körvonalak, és egy idő után nem tudtad, hol végződnek az ők, és hol kezdődik a te, mintha szitáron játszottak volna keringőket, egyre szorosabban hozzám bújva táncoltál, mintha az érintkező felület lenne az egyetlen megmaradt valóság a világból, hozzám tapadtál, azután egyszer csak már egy lépcsőn voltunk, utána már egy ágyban, és a közös felületek egyre nőttek, míg már nem lehetett több, és akkor egy idő múlva elhagytad mégis a valóságot, és most, hogy visszatértél, tudni akarod, ki voltam én, aki idekötöttelek a világhoz, és mégis segitettem neked eloldódni onnan. Vagy csak a kertedben ültél, unatkoztál, nem volt otthon senki, néztél ki a kerítésen, vártad hogy jöjjön valaki, és én jöttem, te kacintottál, nehezen félreérthetően, én meg úgy tűnik tényleg nem értettem félre, bementünk mindketten a hálószobába, nem szóltunk egy szót sem, csendben levetkőztünk, aztán leheveredtünk az ágyba, hangosan lélegeztünk, miegymás. Azután neked vagy jó volt, vagy nem, ha nem volt jó, mert nem éreztél egyáltalán semmit, vagy csak túl rövid ideig, vagy éppenséggel még fáj is, akkor felháborodottan megkérdezed most tőlem, hogy ki vagyok én, mert barátság is van a világon, ha már te így pórul jártál, legalább másoknak el tudd mondani, hogy itt ez a barom, aki én lennék, nohát azzal ne kezdjetek sohasem, és a többiek hátha okosak lesznek, és nem követik el azt a tévedést, mint te. Ha pedig jó volt, akkor mézes hangon kérdezed meg, ki vagyok, hogy legközelebb ne légy a véletlennek kiszolgáltatottja, ne kelljen várnod, hogy véletlenül feltűnök, sőt ki tudja, esetleg afféle rendszeres-módszeres kapcsolat is lehetne a dologból, járhatnánk együtt fagyizni meg hasonlók, ezek mind attól függenek, hogy ki vagyok én valójában, és ilyen esetben persze a barátnők szóba sem kerülnek, hiszen a barátságnak vannak határai, és ha elég ügyesek, majd úgyis találják ők is maguknak ilyen jót. Esetleg, ki tudja, még akár pénzem is van, autók vagy hasonlók, gondolod, ezek további előnyök lennének, ezért ez a kíváncsi fény a szemedben, amint megkérded.

De még igazából az is lehet, hogy ez mind nem számít. Hogy akárki vagy is, és akármiért kérded is, a válasz mégis ugyanaz lesz. Ha megkérdezed, ki vagyok, én csak annyit mondok majd vállat vonva, miközben szememet egy távoli pontra függesztem, mondjuk egy sirályt nézek a távolban vagy egy felhőt, csak annyit mondok, N. C. vagyok. Ha még egyszer megkérdezed, esetleg hozzáteszem: én nem vagyok. És azután hallgatok.

(négy)

EZ A TÖRTÉNET MÉG RÉGEN KEZDŐDIK, kezdte azon az estén két nappal az esküvője előtt, ami után a következő napon a legénybúcsúja volt,

amely a valóságban sosem került megrendezésre, még hozzá azon egyszerű oknál fogva, hogy senkinek eszébe sem jutott megrendezni, magának meg mégse rendezhet az ember, ez nem olyan fajta dolog, de ő azért házon kívül töltötte az estét, mert azért milyen lenne mégis egy ilyen fontos nap előestéjén otthon az üres lakásban egyedül, mert Verusnak pedig valami lánybúcsúszerűség volt, ahová ő nem volt meghívva, és akkor mondta, hogy ő meg megy ebbe a legénybúcsúba, ami abból állt, hogy kísértalt a Margit-hídig, elment villamossal a Nyugati pályaudvarig, ott egy ideig nézte a vonatokat, amikből ilyenkor este már nem volt túl sok, azután végigment az egész körúton, közben vett egy giroszt, átment a hídon, elment a körtérig, ott egy kicsit üldögélt, mert elfáradt a lába, mert hosszú a körút, és aztán felült egy villamosra, és elment a Batthyány térig, ahol felült egy buszra, és elment hazáig, és lefeküdt aludni, szóval nem volt az, amit hagyományosan legénybúcsúnak szoktak volna nevezni, de azt gondolta, még egy utolsó ilyen csúsztatás belefér a kapcsolatukba, mielőtt összeházasodnak, ne gondolja már szegény, hogy amíg ő táncol és iszik és szórakozik és kellemesen van valahol, addig ő otthon kell üljön, és ismeretterjesztő filmeket nézzen a cserebogarak kiválasztásáról vagy valami tizenhetedik századi filozófusokat olvasva, így nyugodt legalább,

szóval ezen a mínusz kettedik napon kezdte így a történetét, amikor is egy megnyitón, ahová udvariasságból és valami rosszul értelmezett kötelességtudatból ellátogatott, összetalálkozott egy barátjával,

akivel addig mindig csak szakmai dolgokról beszélgettek, vagyis egy darabig arról, milyen iszonyúak a tanárok, azután pedig hogy milyen iszonyúak a főnökök, de most az megkérte, hogy mesélne el, hogy hogy is van az, hogy ő holnapután megházasodik, és akkor Bence rá is állt a dologra,

és le is ültek valami kávéházban, hogy elmesélje, ez a történet régen kezdődik,

de például rögtön ez, hogy ez a történet régen kezdődik, felvet néhány problémát, mert honnan tudhatná bárki, hogy hol kezdődik egy történet, főleg ugye manapság, mert mondjuk a vége az, amikor végre meghalt már mindenki, de az meg elég soká van, úgyhogy ki tudja, de az eleje még ennél is zűrösebb, hogy most akkor a jóisten vagy az atomok vagy micsoda is tulajdonképpen, és sértődés a vége, meg akkor aztán már tényleg nagyon hosszú lesz, szóval jól van, senki sem tudja egyáltalán, lehet akár az is, amit ő akar, hogy régen kezdődik, majd mindjárt látjuk, mikor,

ez a történet még régen kezdődik, mondjuk akkor, mikor ideköltöztem, felvettek az egyetemre, és akkor a régi életemnek így nagyjából vége szakadt, alig jártam haza, nem is igazán hiányzott, az mégiscsak a megszokottság, hogy ne mondjam unalom volt, ez pedig kaland,

a megszokott unalomról csak annyit, hogy még az utolsó nyáron is megesett vele néha, ha ott lettünk volna épp, láthattuk volna, hogy fél éjszakákat bögött végig, amiért itt kell neki lenni, és ezt az életet kell élnie, szembesülve napról napra a tévedéseivel meg sikertelenségeivel meg az egész kevésésikerült személyiségével, egyrészt, meg a mások sikereivel és csillogó személyiségével másrészt, és tény, hogy megfigyelhető volt némi belefásultság a dolgok illetévaló állásába, ami miatt már kísérletet sem tett a helyzet kijavítására, de azért elég sok idejét és lelki kapacitását lefoglalta ez az újraésújraszembesülés meg ez az önostorozás és ez a féléjszakákatvégigbögés, kicsit erős hát az unalom szó talán, mondjuk nem volt nagyon változatos élet, az lehet, de nem szokott hozzá, az biztos, mert akkor utóbb nem bögött volna, de valójában olyannyira nem szokott hozzá, hogy néha meg ráadásul azon bögött, hogy ő úgymond mennyire szerencsétlen, hogy folyton csak azon bög, hogy mennyire szerencsétlen, és nem is csinál ellene semmit, ha ez így még követhető, a lényeg lényege, hogy ennek az egész elköltözésnek éppen ez volt a motivációja, a távolkerülés az említettetektől, hogy ne legyen e szembesülés oly gyakori, és ők se lássák őt, és hogy új életet

kezdjen, mondhatnánk még, ha nem hangozna ez oly arcpirítóan naivul, de mondjuk ki, elvégre kimondta ő is, ez volt a cél, és később ezzel az új étellel visszatérni, a kaland huszadlagos szempont volt, sokkal inkább vágyott ő nyugalomra ezen az új helyen, nyugalmat ezen kínzó körülményektől,

és akkor itt próbáltam itt minden erőmmel megkapaszkodni meg boldogulni, de nehéz volt, egy ideig eléggé nem találtam a helyem, mégiscsak egészen új világ volt, a vidék meg a főváros, gondolhatod, csak próbáld ki, lehet, hogy visszafelé is működik, úgyhogy akkor egy ideig nem is volt senkim,

akkor egy ideig, de mi számít egy ideignek, egy ideignek számít-e húsz év, igen?, nem?, szóval ennek a zavarodottságnak, közbevetendő mielőtt túl késő lesz, sok köze ahhoz nem volt, hogy volt-e valakije, ilyen szempontból abszolút a régi mederben folyt tovább minden, de végülis ez is igaz, így is, nem amit jelent, de amit mond, mert tényleg nem volt senkije, miután felköltözött, ez viszont kikezdetetlen történelmi tény, előtte sem volt neki soha, az egy másik tény, de hát végülis ez a történet akkor kezdődik, amikor ideköltözött, úgy tűnik, ez fontos, jó, rendben, ne bolygassuk a múltat, addig jó mindenkinek,

éppen elég gondot okozott megtanulni a villamosokat meg a metrókat, még akkor is ha jártak, akkor meg főleg, ha csak pótolták őket, meg hogy amennyi idő alatt otthon el lehet érné a városban nagyjából bárhová, az itt legfeljebb arra elég, hogy jöjjön egy busz, nem hiányzott még emellé egy lány is, hogy folyton a táblázatot nézze, hogy mikor jön már, mikor érünk oda, meg egyáltalán, rángatni magaddal, mikor azt sem tudod, hová mész, de még hát úgy általában, volt elég bajom,

nem hiányzott?, de hát azok a versek, drága Bence, azok a párnák, drága Bence, az a fájdalom, drága Bence, ép fantáziával el sem képzelhető, mi lett volna, ha még hiányzik is, de bölcsnek talán elég,

főleg pedig azután a szerencsétlen eset után Ágival, (szerencsétlen eset?), hát ezt sem meséltem?, (nem, ezt sem), pedig eltartott jó sokáig, több, mint egy fél évig meg voltam győződve róla, hogy ez az Ági az igazi meg a tökéletes meg az egyetlen, aki valaha kellhet, ami jobban meggondolva vicces, de hát utólag bölcs az ember, hogy mit meg nem tettem,

talán nem is olyan nyilvánvaló az ellentmondás a „nem hiányzott még emellé” és a „mit meg nem tettem” között, két pohár bor után már a jóbarát sem figyelt fel rá,

a könyvtárban találkoztunk először, évfolyamtársam volt amúgy, magas, nem az a kifejezett jó nő, de szép, az tagadhatatlan, meg elég okos is, főleg nőhöz képest,

de hogy hogy is volt ez az Ági, ez az úgynevezett szerencsétlen eset tulajdonképpen, az kérdés, évfolyamtársa volt, igen, tényleg magas, tényleg nem az a kifejezett erotikus vágytárgy, de tényleg szép, a könyvtárban látta először, Ági három sorral előtte ült, úgyhogy aznap sokszor nézte meg a katalógust meg ment végére meg a büfébe meg csak úgy kinyújtóztatni a lábait, de hát fárasztó is az a sok ülés, a sok olvasásról meg nem is beszélve, úgyhogy így aznap látta jó sokat, de tapintatos volt azért, ami azt jelentette, hogy nagyon remélte, hogy a lány nem veszi észre ezt a nagy sürgésforgást, ami végbemegy körülötte, Ági pedig vagy észrevette, vagy nem, de ha igen, akkor szemmel láthatólag egyáltalán nem érdekelte (bezzeg Hume esszéi!), ha meg nem, akkor azért, de mindenesetre nem adott semmi visszajelzést, és ez Bencét egyszerre tette boldoggá (a tapintat! meg hogy: úgyse!), és persze szomorúvá, mert valami csoda azért mindig jó lenne, hogy aztmondja felcsendül valami zene és hosszan és sokatmondóan (mindent elmondóan) egymásra néznek, a lány felkel, a fiú lép, a lány lép, a fiú ölel, crescendo, a lány is ölel, a fiú csókol, fortissimo, a lány visszacsókol, naplemente az erkélyen, háttérben a Dózsa György tér, kéz a kézben végig az oroszlános udvaron, elsötétülő kép, betűk, viszont akkor ez az ügy ennyiben is maradt, meg nem is keltett különösebb feltűnést, nemhogy a közvélemény amúgy tágra nyitott, de még Bence időnként elhomályosuló szemében sem, mert tudavalevőleg a könyvtár az alapvetően arra való, hogy sokat járjunk a katalógushoz, ha a jóisten szép lányt ültet elénk, és Ági épp úgy nem került volna bele e visszaemlékezésbe, mint Dóra, Nóra, Reni, Heni, Enikő, Anikó és valahány név a naptárban, kiket

valaha arra vezérelt a sorsuk, és a legjobb indulattal is csak árnyaló eszközök ők, és Bence sosem tudta róluk, hogy Dórák-e vagy Nórák vagy bármi másegyéb, mint ahogy Ágiról sem tudta meg aznap, hogy épp így hívják,

és hányszor nézett ki úgy, hogy mégis összejön végre, aztán meg nem, mert hát végül lelépett valami közzgazdással, ahogy az már lenni szokott, hosszabb távú befektetés, azóta nem is beszélünk, pedig ki tudja, de most már el vagyok kötelezve úgyis, eljártunk táncolni,

másodszor egy előadáson találkoztak, és Bence rájött, hogy őt már ismeri korábbról, milyen klassz egybeesés, úgyhogy hippre-hoppra bele is szeretett, akkor tudta meg, hogy Áginak hívják: Ágit felhívták, és Ági beleszólt a telefonjába, hogy heló, Ági vagyok, ezen a módon, mert Bence ott sündörgött most is körülötte, nem mintha szólt volna hozzá egy szót is, Bence az tudniillik nem ilyen hozzászólós típus, ehelyett percről percre egyre szerelmesebb lett, és percről percre egyre szerencsétlenebbül érezte magát, amiért ebből a szerelemből a valóságban úgysem lesz sosem semmi, satöbbi, az előadás végére egészen maga alatt volt, és lehetőleg mihamarább meg akart halni, de úgy alakult, hogy egyáltalán nem halt meg, sőt a történetnek folytatása is kerekedett, pedig erre kevés esély látszott, egy délután, talán egy hónappal később, csöngött a telefonja, egy barátnője (szigorúan baráti értelemben: akivel együtt szokták szidni a tanárokat tudniillik) hívta, hogy menjen velük este táncolni, ott lesz a fél évfolyam, ő először nem akart (nem is tudok táncolni – meg úgyis nem kíváncsiak rám – utál mindenki – meg különben is olvasnom kell), de aztán mégiscsak akart, mert akkor már lassan egy fél éve nem volt seholy, és mikor megkérdezték tőle, hová jár szórakozni, egyetlen jó hely sem jutott eszébe, amit lehetett mondani, gondolta hátha ez jó hely lesz, és mondhatja majd, tehát tulajdonképpen azon az estén ők ketten, Bence és Ági, eljártak táncolni, még ha többször nem is, akkor este tényleg táncoltak egymással egyszer, ami úgy értendő, hogy egy időben, és egymástól nem annyira nagyon messze voltak ugyanazon a tánctéren, sőt de még beszélgettek is egymással (szabad ez a hely itt? persze, gyere csak), ráadásul aznap este Ági valami egészen talányos ruhát vett fel, mely egyszerre mutatta őt elérhetetlenül szűziesnek, ám egyúttal valamiképpen ki is hangsúlyozta a kihangsúlyozandókat, melyből semmi más nem következhetett, mint ami következett is, hogy Bence (ha lehetséges) még jobban (halálosan) belészeretett, ami, matematikailag szólva, a sündörgés mértékét kétszáz százalékkal növelte, az érdemi kommunikáció mértékét viszont változatlanul hagyta,

meg teáztunk rengeteget, amennyi teát én azzal a csajjal megittam, jó lett volna, de hát nem törtem annyira magam, kiért érné meg annyira törni magam, ha nem, nem, ez ilyen, busz meg nő után, ugye,

a valamivel több mint fél év valamivel kevesebb volt mint egy egész, ami alatt Bence napról napra csak szerelmesebb lett úgymond, a vége az lett, hogy teáztak rengeteget, ami olyan, hogy az említett idő elteltével Bence kudarcckerülő lelkében is törésponthoz érkezett az események láncolata, ami egyszersmind hullámtörés és fordulópont, vagyis egy napfényes és igencsak meleg, ám szeles júliusi délelőttön Bence százszor elgyakorolt és tökélyre fejlesztett spontaneitással felajánlotta Áginak, hogy mivel oly kevéssé ismerik egymást, meghívna teázni, hogy majd akkor hátha kicsit jobban, ami számos előnnyel járna, mintpéldául, de ezen a ponton rájött, hogy ez egy olyan mellékmondat, amibe eleve nem kellett volna belemásson, hát annyiban is hagyta, és igyekezett suta szeretetreméltósággal mosolyogni, ami zavart vigyorgásnak hatott a délelőtti fényben, Ági pedig azt mondta: szerda délután, Bence pedig azt mondta: szerda délután, ki hitte volna, szerda délután rendeltek egy jázminos zöld teát (Ági), egy earl greyt (Bence), egy narancsos rooibost (Ági), egy irish creamet (Bence), egy vaníliás cseresznyét (Ági) és egy darjeelinget (Bence), elbeszélgettek a tanárokról (szörnyűek), az egyetemi bürokráciáról (iszonyú), középiskolai emlékeikről (bárcsak újra, de azért mégse), a városról (Bencének még mindig szokatlan, Ági itt nőtt fel), szerelmi életükről (Bencének most épp nincs senkije, Ági másfél éve egy közzgazdászhallgató volt iskolatársával jár),

majd felszedelőzködtek, megegyeztek, hogy jönnek még együtt ide teázni, mert igazán hangulatos hely, nincsen is messze, idejük is van, azután sosem beszéltek többet, szerencsétlen eset, valóban,

és jött is aztán Verus,

Verus az meg lehet, hogy jött, de mindenesetre egy jó darabig még nem ért oda, messziről indult bizonyára, eltelt két egész év mielőtt találkoztak volna, azalatt Bence néha beleszeretett bizonyos emberekbe, de inkább nem beszélt velük, mert úgyse sikerül, ahogy a tapasztalat bizonyítja, azután egy fokkal tovább ment, inkább már beléjük se szeretett, ami annyit jelentett, hogy elalvás előtt nem azt hajtogatta magában, hogy jaj, de szerelmes vagyok ikszbe, hanem hogy jaj, nehogy beleszeressek ikszbe, aki okos, megítheti, van-e különbség,

Verus egy ismerősömnök volt az ismerőse, futólag ismertem régebből, aztán egyszer kölcsönként tőlem valami jegyzetet, föl is jött hozzám rögtön az első nap, azután valahogy azt vettük észre, hogy jobb együtt lennünk, mint egymás nélkül, végülis nem egy nagyon bonyolult történet, Verusba nem volt nehéz beleszeretni, ha van olyan, hogy két ember egymásnak van rendelve, akkor mi igazán valami ilyesmi pár vagyunk, valahogy olyan egyformák vagyunk, mintha ugyanúgy neveltek volna minket, de közben meg ki is egészítjük egymást, ő inkább extenzív, én meg inkább intenzív vagyok, ha ez így érthető, meg hát mégse jó, ha sokáig egyedül van az ember,

Verus egy délután valami jegyzetért ment fel Bencéhez, és csak egy pár szót beszéltek, mintegy kötelességből, de persze azért Bencében most is elkezdődött a szokásos folyamat, hogy igyekezett minden erejével meggyőzni magát, hogy ne legyen szerelmes, ami miatt olyan sokat kellett a lányra gondoljon, hogy elkerülhetetlenül szerelmes lett, persze nem lett volna az egészből most sem semmi, ha a dolgok történetesen úgy nem történtek, ahogy azután később pont megtörténtek, de hát ez csak így szokott lenni már, hogy a dolgok pont úgy történnek, és nem valahogy máshogy, pedig érdekes lenne az is, Bence most sem csinált volna semmit, pedig Ági óta Verus tette rá a legeslegnagyobb hatást, olyan nagy hatást tett rá, hogy tényleg majdnem csinált valamit, sőt néhány nap után még a szokásos nehogybeleszeressek-játékkal is felhagyott, és beismerte magának, hogy bizony szégyen-nem szégyen, beleszeretett ebbe a szép feketehajúba, pedig sose volt még feketehajú szerelme, talán épp ez volt a különbség, vagy hogy ott ült az ágya szélén, és ez önkéntelenül beindít bizonyos nagyon erőteljes asszociációkat, de az is lehet, hogy valóban valami egymásnakrendelésről van szó, kiegészítés meg a többi, már ha bárki feltételezheti, hogy az huszonöt perc feszengésből kiderülhet, de azután a későbbiek tükrében úgy tűnik, hogy talán tényleg,

olyan egyszerű volt minden, mint a filmekben, nem az a stresszes ismerkedés, meg állandó félelem,

eldöntötte, hogy szerelmes Verusba, azután nem csinált semmit, kellően kifárasztotta ez a döntés, és utána kellően kifárasztotta ezzel minden ébredés után szembenézni, meg hogy kigondoljon valami okosat, valami ügyes stratégián törte a fejét, a tökéletes szituáción, ami kellően egyértelmű, de azért van belőle menekülési útvonal, a tökéletes mondatokon, amik eléggé szellemesek, de nem tűnnek kigondoltnak, és a tökéletes közeledésen, ami megfelelő mértékben hatásos, de mégsem lerohanás azért, és úgy tűnt, túl sok a kritérium, a metszetük meg éppenséggel ahhoz is túlságosan szűkös, hogy egyáltalán bármi ezen a világon beleférjen, de nem adta fel, információkat gyűjtögetett, hova járt gimnáziumba, kik a barátai, hol lakik, milyen órákra jár, lassan gyűjtögette, esténként elemezte az új szerzeményeket, rendszerbe foglalta őket, vallatóra fogta őket, hogy segítsenek neki az ideális módszer megtalálásában, de nem volt egyszerű, odáig jutott, hogy délután kell, lehetőleg nem az utcán, mert az autóktól éppen valami fontos nem hallatszana, hogy a fekete garbójában, mert abban néz ki a legszeretetreméltóbban, és talán a zenekaros kitűzőivel a táskáján, hogy látsszon kiterjedt ízlése, de ez kérdéses, mert mi van, ha pont nem szereti azokat, de hogy délután a folyosón fekete garbóban és esetleg kitűzőkben mit kell csinálni, rejtély maradt, tanácsot nem kérhetett, hiszen nem voltak olyan barátai, akikkel szerelmi dolgokról beszélt volna, igyekezett távol tartani magát az ilyen barátságoktól, hiszen ugyan mit mesélt volna el tapasztalat címen, ott állt volna üres zsebbel,

mélységes szégyen közepette, inkább csak lányokkal barátkozott, és magánéletéről sejtelmesen nyilatkozott, és könyveket olvasott, és várta hogy majd lesz egy nagy tűz, és kiment a közepéből,

valamiképpen tudtam, hogy lesz közöttünk valami, és már van is, ha nem is valami konkrét, és valóságban létező,

amíg azután egy délután, amikor fáradtan és hóna alatt egy zacskó virslivel meg egy kenyérral hazaért, a szobája előtt egy levelet talált, ami rózsaszínű papírra volt írva, és annyi volt, hogy „kerestelek, régen találkoztunk, hiányzol, keress meg”, és egy kicsi szívecske, úgyhogy a dolog eléggé félreérthetetlennek tűnt, de Bence azért lejátszotta agyában, az összes lehetséges változatokat, hogy ez nem az, aminek látszik, még a szobatársait is megkérdezte, hogy vártak-e esetleg egy rózsaszín papírra írt levelet, de nem vártak, és még ki is nevettek, és hát ha a levél, amint látszik, neki szól, akkor pedig nem írhatta más, mint Verus, ez logikailag nyilvánvaló és elkerülhetetlen, mert ugye lány írta, és lányok nem szoktak feljárni hozzá, tulajdonképpen Verus volt az egyetlen lány, aki feljött hozzá, a barátait se merte felhívni, nehogy félreértsék, és nem akarta, hogy félreértsék, mert csak olyanokkal barátkozott, akiktől végképp nem akart volna semmit, ami érthető, hiszen akiktől akart valamit, azokhoz voltaképpen nem mert hozzájuk szólni, a levél szerzője tehát Verus, aki úgy tűnik éppúgy beleszeretett Bencébe a jegyzetcsere kapcsán, miképpen Bence beleszeretett Verusba, ami a dolgok szerencsés fordulata, az ég rózsaszínes kében játszott, a nap előbújt a felhők közül, és Bence a langyos szellőben boldog mosollyal arcán támaszkodott a körtéren a gombákhoz, és alig voltak a hetvenháromon,

úgyhogy csak odamentem hozzá, egyértelmű volt minden, nem olyan mint a többi, hogy az ember retteg,

néhány nap múlva Verus épp a tanulmányi osztályon állt sorba, amikor Bence meglátta, és odament hozzá, hogy ne kelljen egyedül várakoznia, és megkérdezte, hogy jó volt-e a jegyzet, amit adott, és hogy miért kell itt állnia, hogy milyen szép ma az idő, a levélről nem beszélt, csak annyit mondott, hogy neki is hiányzott Verus, és reméli, hogy majd még összefutnak gyakrabban az egyetemen, vagy akár megadhatná a számát is Verus, a lány pedig mosolygott, és vállat vont, és megadta,

azután valahogy mindig összefutottunk az egyetemen, azután meg már ha egy néhány napig nem futottunk össze, felhívtam, hogy hol bujkál, és egyre hosszabban beszélgettünk, és egyre több mindenről, azután elmentünk kávézni, meg kiállításokra,

Bence úgy gondolta, így, hogy a harcot tulajdonképpen megnyerte, mielőtt belekezdett volna, mivelhogy Verus valahogyan egyszerűen szerelmes lett belé, már kár is törnie a fejét tökéletes és kevésbé tökéletes stratégiákon, sőt néha úgy érezte, hogy ők már tulajdonképpen együtt járnak, hiszen mindketten szerelmesek a másikba, csak a társadalmi szokások és formák és hasonlók tiszteletben tartása végett kell még eljátszaniuk ezt az átmeneti időszakot, úgyhogy csak beszélt neki mindenfélét, ami éppen eszébe jutott, meg ami éppen érdekelte, és alig is gondolt arra, hogy milyen lesz ennek a hatása, főleg hogy úgy tűnt eléggé jó a hatása a dolgoknak, Verus mindig kedves volt, mikor felhívta, és valahogy mindig volt miről beszélniük, és nem fogyott el a téma, mint általában a többi emberekkel, amit betudott a szerelmüknek, de lehet, hogy csak azért volt, mert kivételesen a végtelen szerelmén kívül még néhány más dologra is képes volt néha gondolni, és úgy érezte, a többiek mégiscsak tévedtek, mert úgy tűnik, ő is mégiscsak valaki, akibe bele lehet szeretni, tehát egy létező, sőt egyenrangú, sőt értékes ember, sőt, és ebben a pillanatban a talpa kissé elemelkedett a földtől, és már látta Verust a feleségeként, amint beül mellé az autóba jobbra, és végigmennek az utcákon, és mindenki láthatja majd, hogy nem lesz már mellette üres az a hely sohasem,

és nem tudom, nem igazán lehet ezt elmesélni, azt főleg nem tudhatom, egy nő agyában mi hogyan és miért történik, még ha a Verusét kicsit jobban is ismerem azóta, de levettem a lábáról, visszacsókol, mikor megcsókoltam,

amikor már minden második nap találkoztak valahogyan, Bence úgy érezte, lassan ideje megtenni a döntő lépést, így hát egy nap felvette a fekete garbóját, dupla adag parfümöt tett fel, és miután egész délután ott ültek a tó partján, még mikor már sötétedni kezdett sem kezdett búcsúzkodni, és Verus sem türelmetlenkedett, zenéről beszélgettek, és a családjukról, és mikor lement a nap, Bence megfogta Verus kezét, és megcsókolta a száját, minden erejével reménykedve, hogy amit a filmekben látott, működik a valóságban is, és nem derül ki, hogy csak filmekből való a tapasztalata, de úgy tűnt, nem, és Verus visszacsókolt, és onnantól kezdett úgy gondolni erre, hogy meghódította őt valahogyan, és nem beszéltek soha a levélről, és Bence sem gondolt rá többé, hogy ne tűnjön úgy, hogy csupán gyávaságának engedett, és lassan mindenki megfeledkezett arról a levélről, amelyet nem Verus írt, és nem Bencének, mégis a legfontosabb tárgy lett a fiú emlékes dobozában,

azután az önkívületig boldog hónapok következtek, ahogy egyre közelebb kerültünk egymáshoz, minden értelemben, ahogy megtudtunk egymásról lassan mindent,

mindig elterelte a szót, ha előző szerelmei kerültek szóba, azután kijelentette, hogy számára új élet kezdődött a napon, amikor megismerte Verust, és nem is emlékezik már, és csak a jövőjük számít, a múltja nem, amely tapintatos rejtélyességből remélte, hogy Verus arra következtet majd, hogy nagyon is sokan voltak már előtte, ezért nem akar beszélni róla, hogy nehogy rosszul érezze magát, csak Verus beszélt az előző barátairól, vicces történeteket, amiken sokat nevettek, miközben Bence szívét szétmarta az irigység és féltékenység és szégyen, és őrijítő türelmetlenséggel várta, hogy lefeküdjenek egymással, hiszen lassan már film készülhet róla, olyan sokáig nem és senkivel, miközben pedig mindennél jobban rettegett tőle, és igyekezett elhalasztani, hiszen abban sem volt néha egészen biztos, hogy pontosan tudja, mit hová kell rakni, és el sem tudta dönteni, mondja-e, hogy sosem próbálta még, mert várt az igazira (aki Verus), vagy próbálja gyorsan valahogyan nagyon jól megtanulni, hogy látsszék rajta egyúttal a tapasztalat is, de ennek nem találta módját, úgyhogy csak várt tovább, és gondolta, legalább ő az utolsó tisztességes férfi a világon, aki nem rohanja le azonnal a nőjét, aztán valahogy egy este néhány bor után túlestek rajta, Verus elnéző volt, és nem szólt semmit, Bence pedig lassan egyre jobban belejött, és egyébként is jól kijöttek, Verus gyönyörködött Bence esetlenségében, Bence ragyogott Verus szerelmében, és ha egyikük feltett valamilyen zenét, a másik is képes volt azt végighallgatni, új ismerőseinek Bence büszkén bemutatta barátnőjét, a régiek közül viszont legtöbben az esküvőig sem hallottak róla, hiszen addig sem beszélt velük a szerelmi életéről, és most ha elkezdte volna, még azt hitték volna, ez a valahai legelső barátnője,

és csak teltek a hónapok, és a boldogság nem akart elfogyni, úgyhogy végül megkértem a kezét, és ő igent mondott,

Bence már kapcsolatuk második hónapjában végleg elhatározta a házasságukat, és tervezgetni kezdte az esküvőt, ahogyan a szombat délutáni napsütésben végigsétálnak majd a városa főterén, de még várt, mert félt, hogy Verus még túl korainak találná a lánykérést, teltek a hónapok, Bence egész heteket töltött a könyvtárban, hogy megírja a szakdolgozatát, Verus közben egy basszusgitárossal randevúztatott, Bence egyszer másfél hétig nem látta, a telefonját otthon hagyta, mint utóbb kiderült, Würzburgba mentek motorral valami találkozóra, aztán amikor hazaért, és beszámolt, és Bence csak elnézően mosolygott, és megölelte, Verus kijelentette, hogy ennek így nincsen túl sok értelme, és otthagya, akkor egy hónapig szakításban voltak, Bence minden erejét a munkájára fordította, hogy kitűnő eredményével bebizonyíthassa, hogy többet ér mint valami drogos motoros gitáros, de még le sem adta a dolgozatát, amikor Verus visszatért, és elmondta, hogy hihetetlenül hiányzott neki, és úgysem talál már sehol még egy ilyen kedves, becsületes és odaadó férfit, és senki mástól nem akar majd gyereket, mint tőle, erre Bence majdnem megkérte a kezét, de inkább folytatta a várakozást, összeköltöztek, Bence cum laude lediplomázott, Verus megcsalta egy filmes újságíróval, de azután kibékültek megint, és amikor Bence végre állást szerzett a tévénél, és biztos volt a megélhetésük, úgy

érezte, végre itt az idő, hogy elvegye Verust, aki boldogan igent is mondott, és Bence reggel büszkén nézett végig magán a tükörben, vőlegény, biztos egzisztenciával, szép karrier előtt, hogy mennyire tévedett mindenki, aki valaha lenézte őt, és ismét hosszan beszélgetett az anyjával a telefonban, öltönyökről, koszorúslányokról és virágokról és szerelemről, pedig régóta már csak az időjárásról meg a családtagjaik egészségéről váltottak néhány szót, és örült Verusnak, amikor ott volt vele, és egyáltalán nem is érdekelte, mit csinál, amikor nem, nem féltékenykedett, és nem is érdekelte, hogy lenne-e még oka, csak ismerőseik szemében kutatta azt a sajnálkozó árnyalatot, ami biztosan megjelenne, ha tudnának valamit, de nem jelent meg soha, hát Bence is nyugodt maradt, csak az esküvőt végül nem Bencééknél rendezték, hanem Budapesten, de Bence ettől még épp olyan boldog volt,

és reméljük, nemsokára jönnek a gyerekek is, egy fiút szeretnénk meg két lányt, vagy valahogy így, nem is az a lényeg, csak legyenek, és egészségesek, hamarosan, úgy tűnik, elő is léptetnek, szerkesztő leszek, utána lehet, hogy műsorvezető is leszek majd, lehet, hogy nemsokára igencsak sokat fogsz majd látni, úgyhogy, amint látod, egyáltalán nem panaszkodhatom, rendben van az életemben minden, gyönyörű feleség, csodás állás, nemsokára szépséges gyerekek, a barátaimmal holnap legénybúcsúra megyek, és ez a feketeerdő-torta is milyen finom volt,

ezt mesélte, azután hazament, bőgött, amíg Verus haza nem jött, azután lesegítette a kabátját, meg szép lassan a többi ruhadarabját is, szeretkeztek a pirosas fényben, azután Shaftesbury-t olvasott, amíg ki nem esett a kezéből és el nem aludt a heverőn.

EGY KIS DOMBRA ÉRT FEL, mikor meglátta a várost, fényesen csillogott a reggeli fényben. Leült a fűbe, cipője már épp szétszakadt teljesen. Lefejtette lábáról, lengette feje felett, s elhajította aztán, a tenger felé. Nem ért el addig persze, szállt, lendületet vesztett, és alábukott. Leszedte akkor a másikat is, eldobta azt is, messzebb ment, de a tengerig az sem ért, pedig moraja odáig hallatszott, de nem. Kinyújtóztatta lábujjait, tíz felé, belemarkolt velük a fűbe, kitépett egy csomót, s a szélbe szórta, szállt mindenfelé, némelyiket az arcába fújta, kiköpte és mosolygott. Felugrott, előrevetette magát, de csak leesett azonnal, megpróbálta még párszor, ugyanott maradt a tenger, meg a partján a város. Belehunyorgott a fénybe, egy gödröt ásott, meztelen lábát beletemette. Elnyúlt, nagyobb felületen érje a nap. Felkelt, figyelte ahogy belényomódnak lábába a kavicsok, homok, virágok, mások. Aszfalt kezdődött, melegtől felhevült, sűrűn kapdosta csupasz talpait. Magas házak vetettek árnyékot rá, alacsonyabb házak azután, a téren egy szökőkút volt, a vízbe beledugta felhevült lábát, telt csak az idő, és várt.

Autók robogtak el, biciklik és motorok. Végiggurították a napot az égen, szemeit tágra nyitotta. Egy fiú jött, egy lány jött, egy kutya. A víz lassan melegedett lába körül. Halászok mentek a tengerre, asszonyok piacra, gyerekek fürdeni, egy lány oda hozzá, a kúthoz inni, de nem tetszett neki a láb, hát mondta is, kérem, mi dolog ez, vegye ki innen, itt emberek isznak, N. C. csodálkozott, azt hitte, szökőkút, amit csak néznek, ő csak belerakta, látja, hogy hűljön le a lába, merthogy nincsen hát cipője, és égette a föld. Tetszett a fiú a lánynak, hát nem kiabált tovább, és tetszett a lány a fiúnak, úgyhogy nem vonta meg csak a vállát, hanem kezdte mesélni azonnal, hogy hogy szakadt szét, mire ide elért, hogy jött végig a parton, egy sirályt követve mindig, de lehet, hogy többet, mert elaludt néha, meg el kellett menni bogyókat szedni. Hol laksz? Itt, mondta N. C., a tenger partján. Itt? Még sosem láttalak. Mindenhol, válaszolta N. C. Most éppen itt. Tetszett a város, ahogy csillogtak a tetők. A lány szemében megvillant valami. N. C. odanézett kétszer is, hogy a nap-e, de nem csak a nap volt, hát mosolygott és azt mondta: adsz nekem egy cipőt?

Együtt mentek egy nagy házig, széles lépcső kanyargott, N. C. végig mesélt, levegőt sem vett, hogy mit látott, hogy hol járt, amit megtudott, hogy milyen színű reggel a tenger, milyen színű délnben, és éjszaka, mikor már nem is látszik, hogy hogyan füttyülnek az emberek északon, és hogyan dúdolnak délen, hogy hogy bújnak a rákok csigákba, épp a csigát mondta, hogy megfogja, és nézi, hogy laknak-e benne, amikor egy ágyhoz értek, egy ajtón mentek át, ami most becsapódott épp, és hátradöntötte egy puha és erős kar, nem mondhatta el, hogyan búvik a rák, egy száj tapadt a szájára. Tőlem majd kapsz cipőt. És szorosán újra. És lakhatsz is itt.

Szoba az volt bőven, lakhatott volna bárhol, csak egy kép volt némelyikben, vagy egy szőnyeg. Járt körbe a lánnyal, benézegetett, kinézett az ablakon mindből, de nem látszott sehonnan a tenger, nem úgy állt a ház. Akik építették, mondta a lány, túl sokat látták, míg dolgoztak rajta, a halakat kergették, nem akarták még akkor is, otthon is. Volt egy kis kunyhó a kertben, megkérdezte, ott szabad-e neki. Azt mondta a lány, csak tessék. Aztán letépte róla a ruhát ott a kunyhóban a padlón.

Reginének hívták. Így teltek a napok. Néha benézett az ajtón, ott találja-e N. C.-t. Ha ott találta, leült mellé, és N. C. mesélt, mondta, ami eszébe jutott, Regine sose hallott még ilyet, hogy milyen a tenger hangja, hogy barátok-e a csillagok és a medúzák, ő csak azt hallotta, hogy csökken a hal ára, hogy olcsóbb az import, hogy terjeszkednek a multik, azt hitte a tenger az pénz, sose tudta, hogy a tenger az él. Feküdt az ölében éjjel a parton, nézte a csillagokat, megsimogatta a bőrét, hallgatta ahogy zúg. Annyiszor jártam itt, súgta, és sosem hallottam semmit, mintha egy gyárban sétáltam volna, szinte láttam ahogy kattog a halak szája, amint megeszik a másik halakat, hogy nagyra nőjenek, és eladhassuk őket. Kergetőznek pedig, egymáshoz dörgölődnek, és megeszik persze néha egymást, mert enni kell, de el is felejtik rögtön, és süttetik magukat a fényben. Belefúrta kezét N. C. hajába, megmarkolta, lehúzta a fejét, megcsókolta. N. C. nézte az égő szemeket, aztán a tengert

nézte, amint elnyúlik végtelen, szép vagy, mondta a tengernek vagy lánynak, sosem szerettem még senkit így, felelte a lány, és egymásba merültek, aztán álomba merültek ők ketten a parton, lábukat nyalta a hűvös eső hajnalban, a hullám egész éjszakán át, és minden, ami kiült rájuk, mint a só.

Csimpaszkodott belé, körülfonta mindkét kezével a karját, lógott rajta, ne engedj el soha, maradj itt. N. C. nyugodtan mosolygott, mint aki nem tudja, meddig maradhat, de azt sem, mi a dolga, aztán szélesebbre húzta mosolyát, és megcsókolta a lányt, megremegtek a térdei, ki tudja, honnan jöttél, mondta, ki tudja, ki vagy, de maradj itt, maradj itt énvelem örökre.

Egymásba forrtak a kis kunyhó padlóján, el kellett bújni, neki férfihoz nincs köze, neki férfihoz nem lehet, mondta, okos volt, hogy ezt választotta, én nem voltam akkor magamnál, beraktalak volna egy szobába, megláttak volna, agyonverték volna, sosem láttalak volna, de, látod, ide sose jönnek, és kitalálok majd valamit, te valójában nem létezel, de hát létezel-e valójában, tényleg, magad se tudod, ki vagy te, de kitalálok valamit, hogy légy, okos terv lesz, meglátod majd, csak szeress, és akkor N. C. csókot nyomott a kicsi mellekre, Regine megrázkódott, hozzábújt szorosán, ne menj el.

Egy nadrággal állított be, egy inggel, egy cipővel. Még egy cipőt kapsz, mondta. Levetkőztette lassan, majd idő múltán fel az új ruhákba, közben mesélt, okos ötlet nem akadt, csak örült, de az is jó, ha itt maradhatsz, be foglak mutatni, csak ne mondj semmit rólam, neked se lesz könnyű, nekem se lesz könnyű, de végiggondoltam, nincsen mód más. Csak engem felejts el kicsit, mindent mondj mást, amit szoktál.

Ő az anyám, mondta Regine, Marie, mondta az anyja, mikor belépett. Örülök, hogy meglátogatott, üljön le, és így tovább, sajnálta, hogy tönkrement ő is, mint annyian manapság, ő még áll, ő már elég nagy, hogy talpon maradjon, viszi a lendület tovább, örökre akár, csak nehéz így egyedül, sokat beszélt, sütit hozatott, bort, teát, mindenfélét, aztán a végére ért végre, meséljen, mondta, és hátradőlt székében. N. C. elmondta, sajnálja, hogy nem lehet az ablakon itt sehohol kilátni a tengerre, hogy emlékeztessen arra, milyen végtelen, ülünk ebben a szobában itt, falak közé zárva, és megfeledkezünk róla, azt hisszük, ez a világ, azt hisszük, van rá befolyásunk, és el is hisszük, pedig ha amarra nyílna az ablak, kipillantánánk csak, és látnánk, mi a valódi hatalom, azután arról beszélt, hogy messziről félelmetes persze csak, ha melléfekszünk, és simogat minket a víz, és kis rákok másznak a lábujjunkra, akkor barátságába fogad minket, de nem hihetünk persze sosem neki, és elmesélte, milyen arcait látta, ott ült egész délután, míg már lement odakinn a nap, és míg már Marie szédült, és csak nézett azokba a szemekbe, amik a tengert tükrözték vissza, és azt suttozta, magának kellett volna megmaradni, és nekem tönkremenni, hisz maga szerelmes a tengerbe, maga szerelmes minden halba, bárcsak megtaníthatna, súgta, aztán, tanítson meg, kiáltotta, azután elhallgatott, félt, szégyellte magát, amiért N. C. most bolondnak nézi, de N. C. csak megfogta a kezét, vezette le a kanyargós lépcsőkön, a hosszú utcákon a partig, leült a homokba, Marie keze még mindig az övében, meghúzta, melléje ült, és csak nézték, és csak hallgatták, és lement a nap, és feljött a hold, és hunyorogtak a csillagok, és ott ültek egész éjjel, azután feküdtek, Marie elaludt N. C. ölében, a zúgás behatolt az álmába, álmában értette, amit a tenger mond, és a tenger mintha azt mondta volna, ne engedd el ezt az embert, aki megtanított érteni engem, ne engedd el.

Elbújt aztán újra, Regine beszélt érte, hogy ne felejthessék el, ebéd közben közbeszúrta, hogy amikor ő itt volt, és az anyja akkor sóhajtott. Ő tudta ezt, mondta Regine egy este, míg szikkadt rajtuk az izzadság a hűlő levegőben, legalább ennyit tud, ha mást nem, hogy az anyja is hallja ezt, a kattogást, a zúgást, hogy azt hiszi, halott a tenger, azt is, hogy nem bírja egyedül, hogy kell neki valaki, és elmesélte az apját: az apja északról jött, fentről, a hidegből, így mesélte, a jégből, idejött és meglátta anyámat, és összeforrt szemében ő meg a nap, és hagyta hogy csak perzselje, közelebb merészkedett egyre, anyámmal megkapta a céget is, hisz testvére nem volt, és együtt lettek nagyok, pár év alatt, valahogy, mert anyám szerelmes volt a halakba, és az apám szerelmes volt öbelé, aztán meghalt, nyolcéves voltam, félannyi mint most, és anyám csinálta tovább, összetévesztette a halakat

apámmal, és dolgozott egyre, de éjjel csak feküdt, nem aludt, kilestem néha, fülelt a tengerre, és emlékezni próbált, de már nem jutott eszébe, már nem emlékezett, hogy miért is csinálja, csak a hiányt érezte mindig. Eddigre hideg lett, egy pokrócot húztak magukra. És most, látod, beléd szeretett.

Várt, amíg a lány mondta, nem csinált addig semmit se, kapott enni bőven, Regine hozott neki mindig, húst is, amit rég evett már, meg tortákat, és mindenféle tésztát, sokat evett, nézte közben a tengert az ablakából, aztán hosszan aludt, lerángatta a ruhát néha a lányról, vagy mesélt neki, mindenről, amire még emlékezett, vagy amire azt hitte, emlékezik még, a tengerről, a hegyekről, és közben egyesével gombolta ki a gombokat, csatolta ki a pántokat, és aludtak együtt reggelig. Aztán azt mondta Regine, itt van az idő.

Sok nap telt már el addig, de furcsa ruhákkal jött be ismét, és N. C. feltalálta magát igazán jól, belépett, megkérdezte, beszélget-e azóta Marie a tengerrel, mert ő beszél hozzá mindig, és üzen vele öneki esténként, hogy legyen az álma nyugodt, és körbejárt száz várost, és ezret is már, és nem látott ilyet még, és nem is akar már, csak ezt és őt, és hogy ő nem tud semmit, és ő senki, és öneki nincsen semmije, de itt ez a semmi most mind, az legyen az övé, az legyen övéké, és hunyorgott csak. Legyen hát, mondta Marie, és sírt. Van egy kis ház a kertben, mondta, mikor tudott beszélni megint, nem járt ott lehet, évek óta se senki, lakjon ott, amíg elrendezek mindent, amíg megtudja a város, aztán az övé lesz itt minden, és ő is, ennél jobb kezekbe hogyan is kerülhetne. Visszatért hát, ott Regine várta, büszkén nézett rá, és szomorún, és ő cipzározta ki most N. C.-t.

Fiatalkor hoztak virágokat mindenhol, fiatal lányok fontak koszorúkat, telitűzték az egész házat velük, szirmokkal szórták körül, a templom elé gyűlt mindenki, egymás válla fölött lestek át, egymás nyakába csimpaszkodtak, nem győztek sustorogni, hogy honnan jött, hogy boldog lesz-e megint, hogy lesz-e munkájuk ezután is mindőjüknek, akik neki dolgoztak, és így tovább csak, míg hegedősök nem jöttek és harmonikások, és elcsendesült mindenki lassan, balról Marie érkezett, és jobbról N. C. érkezett, és csak végignézett rajtuk mind, és mosolygott, és valahogy értett mindenki mindent, ezt súgták legalábbis szomszédjuk fülébe a lányok, hogy ezért a mosolyért ők is mindent és bármit, bementek, aztán kijöttek egymás kezét fogva, és meg sem álltak, mentek, egész a tengerig, ki a városból, az emberek utánuk, meg a hegedősök, ott táncolt mindenki a parton, ők bokáig a vízben, ledobva cipőket, Regine messzebről nézte, könnyek gyűltek a szemébe.

Egy hatalmas szobát kapott, szekrényekkel, ágygal, függönnyel az ablakon, de nem a tengerre nézett, ott aludt éjszaka, balra egy kis ajtó nyílt, folyosó mögötte, onnan Marie szobájába juthatott, legtöbbször azonban Marie jutott onnan az övébe, kérte, hogy meséljen, az életéről mindent, hiába mondta, hogy neki élete nincsen, de elég volt az is, halakról ha mesélt. Ott feküdt, hallgatózott, várt, de nem hallott semmit a párnás ajtókon át, se sirályt, se hullámot, csak néha csupasz talpak csattogása a csempén, kilincs zörgése, ajtó nyikorgása, egy bőréhez becsúszó kéz, néhány suttogó mondat. Reggeli odalenn, végtelen asztal, narancslekvár. Marie papírokat szokott mutogatni neki számokkal, N. C. olyankor bólintott, és kérdezett valamit, hogy merről úsznak ilyenkor a halak, mert délebbre szoktak menni a lehüléssel, lehetne küldeni odébb is hajókat, és azután végignyújtotta kezét a kenyerek és kések között, míg elérte a nőét, aki belemeredt szemébe, és így maradtak hosszan, míg Marie azt nem mondta, köszönöm, és felszaladt a szobájába, és ott maradt egész nap, embereket fogadott, megmondta, mit kell tenniük, lapokat írt teli, és telefonba beszélt, és visszaakasztott egy képet szembe a székével, melyet még régen vitetett a pincébe, és amelyen a tenger kéklött, és egy hal ugrott ki a fénybe.

Lesétált N. C. a kis házba a kertben, leült a székre, ha Regine nem volt ott, várt, ha ott volt, nem ült le, akkor megcsókolták egymást, megcsókolták egymást akkor is, ha leült a székre, és utána megjött Regine, azután egy idővel később sétálni indult a tengerhez, és ha ott volt, követte Regine is, de távolról csak, ne tudja senki, együtt néznek halakat, sétáltak csak a parton, a homokba rajzoltak, sziklákra feküdtek, a nap sütötte őket, távol mentek a várostól, ahol Regine sosem járt azelőtt, N. C.

sem, mégis tudta már, errébb vörösebbek a halak, és élesebben csérogna a sirályok, megmutatta, melyik bogyót lehet megenni, melyiket csak akkor, ha van felesleges két napja, kavicsokat gyűjtöttek, és úsztak, aztán visszamentek, távolabb léptek egymástól, bemutatta Regine a halászoknak mind, és ő megfogta a kezüket sorra, és elmagyarázták a hálókat, meg a hozamot, ő megkérdezte, most is feljebb úsznak-e, mikor ívnak, ők a polipról meséltek, aki kiúszott idáig egyszer, és mikor megölték, egy évig negyedannyit sem fogtak, áramlatokról beszélgettek, hullámokról, szelekről, mondta, majd kimegy egyszer velük, mert hiába ismeri a partot, ha a mélyről mit sem tud, mondták neki, bármikor, rég látták Marie-t úgyis, mióta a férje, itt elhallgattak, de N. C mosolygott csak, hátha kijön majd, ő mindenesetre majd biztosan, ő a szeme most, a papírhoz ő úgyse ért, a halakhoz csak valamelyest, és hunyorogtak egymásra a fényben, és Regine megszorította a kezét, ha senki nem figyelt. Bereteszelték a kis házat este, mikor a nap lement, egymás fülébe leheltek, azután felment N. C. a puha ágyba, várta, hogy nyíljon a kicsi ajtó, és elmesélhesse, mit hallott az emberektől a kicsi hajókban, és beletemetkezessen egy testbe.

Beomlott a kút egy nap, ahová először ült le cipő nélkül, ahová betette a lábát, beomlott, és nem jött a víz többé, nem volt szép sem, és nem fröcskölt, senki sem hitte volna már, hogy szökőkút. Állt ott, mint egy rom, a főtéren, szomorún, körötte az emberek csak nézték, szomjasabbak lettek hirtelen, mint valaha, és nem tudták, ki ajándékoz nekik másikat, ahogy rég ezt ajándékozták nekik, vagy csak eltűnik, vagy csak egy csúnya kőkút a helyén, hisz senkinek nincs már márványra többé pénze, és múltjukat siratták, meg jövőjüket. Akkor jött le épp N. C., előtte Regine karmolt a hátába, előtte Marie lehelt a nyakába, látta, hogy sírnak, kérdezte, mi történt, mutatták a kutat, ami maradt belőle, mesélte, hogy volt, mikor égette az aszfalt a lábát, és belerakta, mert először volt itt, és nem tudta, hogy nem szabad, és mesélték mások is, mikor a menyasszonyukkal ültek a káván, mikor a gyerekeket itatták meg itt, mikor fiatalok voltak, és beleálltak ők is, és most hová fognak ők állni. N. C. csak nézte a szomorú arcokat, hazafutott aztán, Marie-t kereste, először látta déli fényben az esküvőjük óta, azt kérdezte, lehet-e, csillogó szemekkel nézett rá, hát lehetett. Letette csak a kút mellé, keressenek egy jó építész, kiáltotta, és elment, a tengerhez ment, Regine egy kövön ült már rég, és várt rá, úszni mentek, kavicsok közt kergették egymást, végigment a főúton, a lemenő nap vöröses fényvel csillogott a falakon, emberek kiáltottak utána.

Összehúzták magukat, hogy elférjenek mind, beletaposott lábuk a nedves homokba, ellebegtek a parttól, medúzák húztak el csónakuk alatt, míg összezárult köröttük a kék, halakra vártak, hallgattak, néha ránéztek a kötélre, a vízre, a csónakra, egymásra, a hullámok ringatták hajójuk, a hajójuk dobogtatta szívüket, egyszerre dobbant mindőjüknek, egyszerre villant szemük egy hal után, összevonták hálójuk, kihúzták, partra eveztek, egymásba ölelkeztek, mindnyájan ittak, a homokba döfték a lapátot, fulladozó halak ezüstösen ficánkoltak. Felrobogott a lépcsőkön aztán, keresztbe vetette ágyán magát, új ruhát húzott, szőlőt kért, Reginével bort ivott, talpa a bolyhos szőnyegbe süppedt, majd Regine háta, és ő meg a lányba, látod, sikerül, mondtam én, itt leszel örökké, zihálta fülébe, majd elcsendesült hirtelen, lábujjhegyen lopózott folyosókon végig, elnyúlt a földön, a plafont nézte, az ablakon túl a labirintusos kertet datolyákkal, kinyitotta, szellő söpört végig, felkócolta a haját, Marie akkor végzett épp, megvettem, mondta, felvásároltam, és eladok mindent, táplál minket a tenger, a halak a vizet isszák, őket halak eszik meg, mi a halakat, oda vagyunk kötve mi is, kijöttünk, de részei vagyunk mégis, csak hallgatni kell, és érteni, ahogy a halászok értik, ahogy régen értettem, és ahogy újra értem, hold sütött be, bort ittak és húsokat ettek egymásba ölelkezve, kézen fogta Marie és mentek, a tenger partjáig le, ott aludtak el a selymes homokban meztelenül, egymás kezét fogva.

Kis utcákon lopóztak haza, Marie segített neki ruhát választani, és nyakkendőt kötni, és a sokadik cipőjét, mióta idejött, hosszú léptekkel ment végig a délutáni városon, hárman a kutat méregették épp, előre köszönt mindenkinek, mosolyogva vizsgázták, megállították néhányan, hogy halakról beszéljenek vele, hálóról vagy szőlőkről, madarakról és kenyérről, homokról és pénzről, és hogy nem beteg-e, és ön sem, ugye, míg megérkezett végül a nagy házba, vékony, magas lány kíséerte

be, hosszú asztalhoz ültették, kicsi süteményeket hoztak tálakban, világospiros borokat, még többen érkeztek, körbeülték az asztalt, kérdezték, hogy van, hogy vannak a halai, boldogan mesélt róluk, mosolyogva hallgatták, örülnek nagyon, azt mondták, halat hoztak be, tőlük való ez is, megsütve, könnyű fűszerekkel. Koccintottak, a barátságra, koccintottak, a jövőre, koccintottak, a városunkra, és koccintottak, a barátságra újra és újra, szédelegve lépett ki a kapun, távolról egy padon kuporogva Reginét pillantotta meg, bólintottak, a tengerparton egymásba kapaszkodtak, ahol senki se járt, csak madarak hagytak néha háromszögű nyomokat.

Így élt. Leült a kút szélére, melyet felhúztak újra, ugyanolyan, és szebb mint volt mégis, lába, melyen cipő volt most, mellette a porban, melege nincs és nem is fázik, néha emberek jönnek, odaköszönnek, reggel a vízben, este az ágyban, ült ott a kútnál, sütötte a nap, lehunyta a szemét, narancsos derengés, a kút csobogása, messziről a tenger morajlása, emberek csevegnek és kiáltoznak, és madarak csivitelnek és vijjognak, összezárul minden, sárgán tűz agyába a fény, feje megbicsaklik, összemósódnak a zajok, kavarog, csak ül, csak ül, csak ül.

De akkor felállt aztán, a kezére nézett, a vízbe mártotta, lerázogatta, ruhájába törölte. Szobájába ment, kitarta a szekrényt, kényelmes cipőt vett, kellemes ruhákat, lement a konyhára, enni kért, csirkét evett és süteményt, és bort ivott hozzá, körüljárt a kertben, zsebét teleszedte datolyával, azután bement a kicsi házba, leült a földre, és datolyát majszolva várt.

Regine nemsoká jött, mosolygott, egy családról csacsogott, megállt, figyelt, N. C.-t nézte, N. C. ült, várt, nem nézett a lányra, felállt aztán lassan, odalépett hozzá, és ott előtte megállt, egyenesen álltak, párhuzamos testek, csendes tér közöttük, hirtelen hűlő levegőben kicsapódó cseppek, N. C. felemeli kezét, és lesújt hirtelen Regine arcára, íve folytatásában vörös vér freccsen.

Feltépi az ajtót, a lépcső most végtelen, és egy újabb ajtó, szó dől belőle végtelen, a kút mellett ült, és esküvő, és hányszor, azóta is hányszor, de bántott, látod, bántott, a lányoddal, a saját lányoddal, a kicsi házban, hisz ellenállni, tudod, nem lehet, és feküdt itt közben, és várt rád, minden éjjel várt rád, reggel pedig engem, és ette a húst, és költötte a pénzünk, és kiáltoztak ketten, hogy hallotta a ház is, futott a szakácsnő a városba körbe, és futott N. C. után Marie, ült csak ott a kútnál, rohanni akart oda, de megállt inkább néhány lépésre tőle, és hátát fordította neki, és visszalépdelt lassan, egészen a házig, bezárta az ajtót, és felfeküdt az ágyra, és sírt, és sírt, és hallgatta a tengert, de hangja nem ért el az ágyig, Regine a kicsi házban, N. C. pedig felkelt, cipője a lábán, emberek kiáltottak rá, egy követ dobtak utána, de nem is nézett hátra, felült a kis dombra, fűbe fúrta lábát, a város csillogott a fényben, a tenger morajlott a mélyben, és útnak indult újra.

SOSEM ÍRTAM NAPLÓT, és mikor lenne alkalmasabb elkezdni, mint éppen ma, amikor teljesen új része kezdődik az életemnek: ezt még nőtlenül írom, de aztán délután esküvő, igazából most is készülődni kellene, de elhatároztam, hogy leírom még gyorsan, amit most érzek, hogy maradjon valami emlék, hogy majd sok év múlva, mikor majd már mindketten öregek leszünk, és kezdjük elfelejteni, milyenek is voltak a dolgok régen, legyen mit elővenni, és valami téli estén, a tűz mellett elolvasni, hogy hogy volt, mikor még fiatalok voltunk, és épp csak elkezdődött valódi közös életünk, és még csak ketten voltunk, és nem négyen vagy öten, mint – remélem – akkor. Nos, kedves sok évvel későbbi Verus és Bence, ezen a gyönyörű napos szombaton nem is lehetne szebb a világon semmi, minden tökéletes. Milyen régen vártam én erre a napra! Az évek alatt, amíg csak vártam Verusra; és még inkább azon évek alatt, amikor már együtt jártunk – de a legjobban az elmúlt negyed évben, amióta megkértem a kezét. Ami sokáig olyan elérhetetlennek látszott, akkor végre egészen közel került, és egyre fokozódó türelmetlenséggel verekedtük magunkat keresztül a szervezés nehézségein, hogy tökéletes lehessen minden. Én kezdetben azt szerettem volna, ha otthon rendezzük meg, ki is néztem a helyet már, de hamar rájöttem, hogy mégsem olyan jó ez az ötlet, hiszen a pesti ismerőseinknek nagy terhet jelentett volna lejutni, a szállásról nem is beszélve, ráadásul kiderült, hogy az otthoniaknak is utazást jelentene, hiszen alig néhányan laknak még a mai napig is ott, a legtöbbben ugyanúgy valami nagyobb városba költöztek, mint én. Úgy szerettem volna pedig, ha ott van mindenki, akit valaha ismertem, hogy lásson mindenki minket, lássák Verust, hogy milyen gyönyörű, hogy milyen szépek vagyunk együtt. De talán persze megtudja majd így is mindenki, hiszen kicsi a város, terjednek a hírek gyorsan, megírja az újság is talán, attól még hogy nem ott rendezzük az esküvőt, anya is biztos elújságolja mindenkinek, most hogy végre megint gyakrabban beszélünk egymással, és úgy tűnik, hosszú idő után ismét büszke rám. Még ha nem is fognak most látni, és nem is fogom őket látni, azért biztosan hallani fognak rólam, és én is el fogom tudni képzelni őket, úgy fogom érezni, ott ülnek a padokon, és kénytelenek sok boldogságot kívánni nekünk. Verus csodás menyasszonyi ruhát választott, még annál is ragyogóbban néz ki, mint általában. Hogy mennyire kevésen múlik minden – ha akkor megszerzi valaki mástól azokat a jegyzeteket... Csaponganak a gondolataim, betölt mindent ez a hatalmas boldogság, hogy az életem a sok viszontagság után végre, úgy tűnik, megérkezett a céljához, megérkeztem, mostantól tulajdonképpen semmi dolgom az életben, csak fenntartani ezt a boldogságot, csinálni néhány gyereket, és felnevelni őket. Mást mit érhetnék még el? Késésben vagyok, még a cipőm se takarítottam ki, meg a többi ilyen apróság. Nem megy még túl jól a naplóirás, de idővel talán belejövök.

Megvolt az esküvő, egész sok híres barátunk és ismerősünk is eljött, akiket az egyetemről vagy a tévéből ismerek, vagy Verus valahonnan, az otthoniak tátották a szájukat, hogy nahát, őt a tévében szoktam látni, meg olvasni az újságban, és most itt van a Bencus esküvőjén, büszke voltam. Mondjuk aztán lett is belőle egy kis panaszkodás, mert páran akartak volna autogramot kérni, vagy kérdezni valamit, de nem akarták megzavarni az ünnepélyt, csak aztán meg már legtöbbjük a vacsorára viszont nem jött el, úgyhogy aláírás meg válaszok nélkül maradtak, ígérhettem meg nekik, hogy majd közvetítek, amire nem tudom, mennyire lesz alkalmam meg érkezésem, de vicces volt hallgatni a sok meglepődést, hogy nem is gondolták volna. Nem sokat tudnak rólam, az sajnos igaz, de még jó, hogy nem valami tudományos karrierbe kezdtem, jöttek volna a mindenféle professzorok, ők meg azt se tudták volna, kik azok, a tévét legalább tudják. De hát nem ez a lényeg, hanem hogy gyönyörű volt minden, és amikor az igen után megcsókoltam Verust, valahogy tényleg más volt, mint addig bármikor, még közelebb voltunk egymáshoz, mint addig bármikor, és érződött az elszakíthatatlanságunk. A vacsora finom volt, és nem rendeztünk éjszakába nyúló lakodalmat, ahogy anya szerette volna, koccintottunk, ettünk, beszélgettünk, megköszöntem mindenkinek, hogy eljött, meghallgattam a bókjaikat, aztán mire mindenkivel végeztem, mehettünk is haza, több idő jutott

legalább a nászéjszakára, mindketten utáljuk fáradtan csinálni. Verus ragyogott egész este, és én ismét rájöttem, hogy nem is választhattam volna jobban.

Tulajdonképpen nem változott semmi, együtt éltünk eddig is, és együtt élünk most is. Mégis úgy érzem, valahogy sokkal nyugodtabb lett az élet, minden, amit valaha akartam, itt van visszavonhatatlan elmúlhatatlanságban. Egy egységet alkotunk, már nem csak lelkileg, de még jogilag is, meg társadalmilag. A Katona család. Ami ma még csak két fő, de bármikor kibővíülhet, a gyerek tökéletesen rendezett körülmények közé érkezne. Tegnap beszéltem Kátival, még ő sem akar szülni, pedig ő legalább már férjnél van, a többiek pedig még az sem, én lehetnék a barátaim közül az első, akinek gyereke születik. Jöhetnének ámuldozni, simogathatnák a kis fejét, és mondhatnák, milyen gyönyörű, biztosan gyönyörű lenne, hiszen Verus is szép, és én sem vagyok annyira csúnya, legalábbis Verus mindig azt mondja.

Telnek a hetek, rendben van minden. Reggelenként beviszem a kávékat Verusnak, aki nehezen ébred, még kicsit összebújunk, azután bemegyek a szerkesztőségbe. Ott vagyok tíztől estig, elolvasok mindent, megírom a szövegeket, összerakom a riportokat, lassan én csinálom mindent. Mondjuk igyekszem is lehetőleg mindent elintézni, hogy minél inkább szem előtt legyek. Nem is hiányozna már a tökéletes boldogságomhoz semmi, mint hogy betegyenek engem is műsorvezetőnek, pénzben is jobb lenne, de leginkább presztízsből, hiszen ki ismer egy szerkesztőt, szerintem egy kezemen meg lehetne számolni azokat, akik végigolvassák egy ilyen műsor stáblistáját, de még ha tudja is a nevét, ott ülhetek mellette a metrón a Déli pályaudvartól egészen az Örs vezér teréig, észre se venne. Sose vágytam persze arra, hogy tömegek járjanak a nyomomban, meg hát akkor se számíthatnék rá; de miután a családommal, még anyával is, ennyi év alatt is csak alig-alig tudtam megértetni, hogy mit is tanulok tulajdonképpen, ha ismert ember lenne belőlem, akkor legalább azonnal tudnák mindnyájan, hogy sikeres vagyok. Verus otthon van egész nap, cikkeket ír néha néhány újsághoz, meg eljárogat a barátnőivel kávézgatni, meg pletykálni, imádom, hogy ilyen nyitott, igyekszem semmiben nem korlátozni, hogy továbbra is szabadon élhessen. Valamennyit keres a cikkeivel, de mindegy is, mert az én fizetésemből is bőven kijön minden, még marad is mindig, úgy tűnik, megérte annyit szenvedni az egyetemen, meghozta az eredményét.

Csak röviden írok, hogy megörökítsem, utána rohanok vissza ünnepelni: úgy néz ki, Verus gyereket vár. Izgatott vagyok, és végtelenül boldog. Majd leírom, hogyan gömbölyödik a hasa, meg mindent.

Verus már a harmadik hónapban, és eddig úgy tűnik, minden rendben, eljár néha az orvoshoz, de az mindig azt mondja, minden úgy alakul, ahogy kell neki, én pedig nem értek hozzá. Az előbb nevekről beszélgettünk, hogy hogy hívják majd a kicsit. Verus mondta, hogy hívhatnák Petrának. Én gyorsan mondtam rá húsz másikat, hogy elfelejtse, nem hiszem, hogy ragaszkodna hozzá, nem gondolta komolyabban, mint bármely másik javaslatát. Egyébként azt sem tudjuk, hogy fiú lesz-e vagy lány, és elhatároztuk, hogy nem is fogjuk majd megtudni a születése pillanatáig. Verus mondta, hogy majd köt rózsaszín-kék csíkos ruhákat, de nem hiszem, hogy komolyan gondolná, hogy majd most nekiül kötni. A hétvégén kirándulni megyünk, a tiszta hegyi levegő jól tesz majd a babának is, meg végre akkor csak egymásra figyelhetünk majd, bár a reggelek és az esték most is csak az mienk, hacsak Verus el nem megy valakivel beszélgetni, vagy nekem benn nem kell maradnom, amikor nagyon összegyűlik a munka, de még ezt sem bánom, hiszen a legdrágábbakért dolgozhatok a világon: a feleségemért és a gyerekeimért.

A tegnapihoz csak annyit még, hogy most jutott eszembe, hogy Petra ott sem volt az esküvőmön. Persze nem is hívtam meg, hiszen nem is beszélünk már évek óta, meg nem is otthon rendeztük, hogy csak úgy eljöhett volna. Pedig biztos hallott róla. Szívesen megnéztem volna az arcát. Tulajdonképpen csak akkor lehetett volna szebb az egész, ha mikor kimondom az igent, belenézhettem volna a szemébe, és láthattam volna, hogy végre belátja, tévedett. Nem tudom, fogok-e még vele valaha találkozni, jó lenne valahol csak úgy véletlenül összefutni vele, elcseverészni az

iskoláról, hogy mi történt velünk azóta, mintegy mellékesen elmesélném neki Verust és a gyereket. De valószínűleg nem fogunk találkozni, és nem is baj.

Voltunk kirándulni. Nincs most kedvem sokkal többet írni. Verus nyugós, biztosan a terhesség miatt, a hormonháztartása, vagy nem tudom. De még mindig végtelenül szeretjük egymást, és ez a lényeg.

Remélem, sok év múlva, amikor majd visszaolvassuk ezt a naplót (amibe sokkal kevesebbet írok, mint amennyi jó lenne), már csak az eredményére fogok emlékezni ennek az időszaknak, és nem a nehézségekre. Rengeteg örömet felemlésként, hogy helytálljak a munkahelyemen, Verus azt mondta, vegyek ki szabadnapokat, de ő is tudja, hogy nem lehet, szem előtt kell maradni, elszántnak mutatkozni. Verus is kapott egy főállású munkát, nem értettem, miért vállalja el öt hónappal a szülése előtt, de azt mondta, még tökéletesen bírja a munkát, és szeretné még kipróbálni magát, és legalább beírhatja majd az önéletrajzába. Így most alig találkozunk, szinte csak éjszakánként, jó összebújni egy fárasztó nap után, még ha a szeretkezések a baba miatt nem is olyanok most, mint régen. Néha valami végtelen fáradtság tör rám, de bírom még, és bírnom kell, nem adhatom fel ilyen közel a céljaimhoz.

Visszaolvastam, amit a múlt héten írtam, és rögtön ki is egészítem, hiszen teljesen úgy tűnhet belőle, mintha boldogtalan lennék vagy elégedetlen. Pedig mi sem áll távolabb tőlem. Egy lakásban lakni Verussal, minden nap beszívni az illatát, és tudni, hogy az enyém örökre, és hogy a szerelmünk gyümölcsét hordja a hasában, ez már önmagában végtelen boldogság. És élvezem a munkám, kihívás minden nap, ráadásul szépek a kilátásaim. Jól keresünk, egy tágas lakásban lakunk Óbudán, amit együtt rendeztünk be, és ahová jó megérkezni esténként. Az ország kulturális életének legismertebb alakjai a barátaim, ha néha marad időm a munkám mellett, mindig van kit felhívni, és elmenni vele valami jó helyre, érdekes témákról beszélgetni. És mindezt az ország legszéléről indulva, tulajdonképpen a semmiből, úgy, hogy a rokonaimat legfeljebb az ekéik meg a kukoricájuk érdekelték, és könyveket legfeljebb az asztal kitámasztására vélték hasznosnak. Ha csak ennyit érnék el egész életemben, amennyit eddig, már akkor is túlteljesítettem mindent, amit valaha várni lehetett volna tőlem, ilyen alapról. És még mindig lendületben vagyok. Legalábbis azt remélem.

Verus szerint túl sokat dolgozom. Szerintem pedig csak éppen elég sokat. Vagyis még azt is csak remélem, hogy eleget. Mondtam neki, hogy most még szeretnék mindent megtenni a munkahelyemen, mert a baba születése után szeretnék minél több időt vele tölteni, hogy minél jobb apukája lehessen. Úgy tűnt, megérti. De mostanában senki sem beszél az előléptetéséről, még mindig nem tudni, képernyőre kerülök-e valaha. De ha a kicsi megszületik, tényleg a lehető legtöbb időt szeretném majd vele tölteni.

Nehéz idők ezek mindkettőnknek. Verus türelmetlen, nemhiába épp a vadsága miatt szerettem belé. De igyekszem mostantól még több figyelmet fordítani rá. Csak hát nem lehet az ember két helyen egyszerre. És azt azért tudja ő is, hogy egyáltalán nem ellene, hanem érte dolgozom, hogy ne kelljen spórolnunk, hogy egy ismert ember lehessen a férje, hogy felnézessen rám. Túl kell élnünk ezt az időszakot, most már nem tart annyira soká. De szerelmünk erősebb a világ bármely másik szerelmével, kibírja a nehezebb időszakokat is. Ezzel az érzéssel kelek reggel, és fekszem le este, ez ad erőt minden percben, amit Verus nélkül kell eltöltnem.

Ma éjjel Petrával álmodtam, pedig nem volt ilyen már legalább öt éve. A villamoson találkoztunk, eljött velem a Margit-hídig, valamilyen virágokról beszélgettünk, aztán ő átszállt a HÉV-re, én meg mentem dolgozni, mikor elköszöntünk, mondta, hogy mindig nézi a műsorom, és hiányzom neki. Úgy nézett ki, mint tizenhét évesen, mikor utoljára láttam, pedig azóta biztos megváltozott. Mint ahogy én is megváltoztam. Igazából lehet, hogy meg sem ismernénk már egymást.

Verus most egy hétig egy barátnőjénél lakik, gondolom, minden házasságban vannak ilyen időszakok. Azt mondta, hívjam el randevúzni. Valójában most nem tökéletesen értem, mit szeretne.

Nem jön haza, hanem vigyem el valami izgalmas helyre, mint mikor még csak együtt jártunk. Ez persze jó, csak kicsit olyan, mint valami párkapcsolati terápia, amire igazán nem szorulunk rá. Amire valójában rászorulnék, az egy kis nyugalom lenne, szerintem elég jó férje vagyok, sosem bántom, mindent megkap, végtelenül szeretem, megérthetné, hogy most fontos sokat dolgoznom, és hogy nem ellene teszem, és támogathatna inkább, ahelyett hogy lelkiismeretfurdalást igyekszik ébreszteni bennem el sem követett dolgok miatt. Mindegy, meg lehet őt is érteni, biztosan végtelenül feszült a gyerek miatt, végülis már csak három hónap a születéséig. Nem is tudom, hová vihetném így, hogy a babának se legyen semmi baja. De kitalálok valamit, holnapután este elmegyünk, azután rendben lesz minden.

Végtelenül furcsa volt megint egyedül aludni, nem félek a sötétben, mégis valami egészen rossz érzés kerített hatalmába, egyáltalán nem veszélyérzet, csak valami végtelen magamra hagyottság, éjjel valahogy sokkal magányosabb az ember, és eddig mindig volt valaki, akihez odabújhattam, hogy elhiggyem, nem én vagyok az egyetlen élőlény a világon. Akaratlanul is az jutott eszembe, mi lett volna, ha akkor összejövök Petrával. Akkor biztos ott élnénk a mai napig is, eszembe sem jutott volna Budapestre költözni, esélyem sem lenne híres emberré válni, tanítanék valami középiskolában, vagy nem tudom. Lehet, hogy úgy egyszerűbb lett volna. De Verus kárpótol minden nehézségért.

Néha kéthavonta írok, most viszont minden nap, találkoztunk Verussal, elmentünk, egy csendes, nyugodt, füstmentes helyet választottam a baba miatt. Beszélgettünk, szerintem nem is volt semmi baj, de Verus egyszer csak sírva fakadt, és megkérdezte, nem baj-e, ha most hazamegy, én meg mondtam neki, hogy jöjjön nyugodtan, nem is értem ezt a játékot, mire kijavított, hogy a barátnője lakására gondolt, hogy most szeretne oda visszamenni, elkísértem a troliig, tovább nem engedte, azt mondta, majd hétfőn hazaköltözik, addig élvezem ki a szabadságomat. Nem értem Verust.

Gondolkodtam, de nem sokra jutottam. Verus olyan bonyolult. Elég például csak Petrával összehasonlítani, ő a másik lány, akit legjobban ismertem életemben. Petrát a madarak érdekelték meg a macskák, és az úszás meg a fényképezés meg a kisgyerekek. Ha most ő lenne a feleségem, már attól is elmondhatatlanul boldog lenne, hogy lesz egy gyereke, és nem akarna még dolgozni is, meg randevúkra járni a férjével. És látná, hogy milyen sokat dolgozom egész nap, hogy nekik minél jobb legyen, és esténként valami süteménnyel várna, az ölembe hajtaná a fejét, odahívná a macskát, leoltaná a villanyt, szeretkeznénk, és annyira egyszerű lenne minden.

A Verus nélküli éjszakák hosszabbak, mint az egész világ az elejétől a végéig. Nem is tudok elaludni sokáig, most is inkább dolgozom még kicsit, meg próbálom végiggondolni a dolgokat. Felemelkedtem Verushoz, egészen mélyről indulva, de felemelkedtem. De ő már ott volt az elejétől, ahová én megérkeztem, az anyja tanár, az apja szerkesztő, egész életében egyetemre szánták, mit is tudhat arról, honnan jöttem, és mennyit kellett küzdenem ahhoz, hogy idáig elérjek. Ő készen kapott mindent, nekem apró morzsákból kellett összeszedgetnem a dolgokat, hogy ne látszódjék rajtam, honnan jöttem. Ő azt hiszi, ez az élet, amit most élünk, a legtermészetesebb a világon, hogy nincs is rajta kívül más. Én viszont tudom, mennyire különleges ez valójában, mennyire fogalma sincs erről az egészről a legtöbb embernek ebben az országban, hogy mennyire meg kell érte harcolni, mennyire megtagadni, magam mögött hagyni mindent. Ő ebből az egészből csak annyit lát, hogy nem tud beszélgetni a rokonaimmal, mert egyáltalán semmi közös témájuk, és megsértődik, mikor a kelleszénél kicsit gúnyosabban ejtik ki, hogy a pesti lány. Érthet ő így egyáltalán engem valaha is? Petrával együtt kellett volna végigjárunk minden lépcsőfokot, ugyanonnan indultunk volna, és együtt küzdöttük volna feljebb magunkat, már ha kellett volna küzdeni, mert akkor talán elég lett volna az is, ami van, beértük volna egymás szerelmével, és nem kellett volna érte küzdeni.

Megkértem Verust, hogy jöjjön haza, de egyelőre nem jön, legalább az egy hét leteltét megvárja. Ma reggel nem tudtam felidézni az illatát. De furcsa mód eszembe jutott annak a

levendulás parfümnek az illata, amit Petra hordott a szalagavatómon. Túl sokat gondolok Petrára. De ő biztos nem tenne boldogtalanná. Verus szemében, ha mélyen belenézel, látszik a kiszámíthatatlanság, titkos gondolatokat rejteget, terveket szövöget, a dolgok mögé leskelődik. Ezt szerettem benne a kezdetektől, mert izgalmas volt, egy meghódításra váró terület, egy ismeretlen földrész, kihívás, és leginkább mert annyira más volt, mint azok a lányok, akiket otthon ismertem. De úgy tűnik, ez a kiszámíthatatlanság egyben gonoszság is. Hiszen a szerelme vagyok, a férje, és a gyereke apja. Nem zárhatja el magát előlem, hiszen még mindig ugyanúgy szeretem, és én sem követtem el ellene semmit, amiért ne szerethetne már. Azt fogadtuk meg a templomban, hogy örökké együtt leszünk, egész addig, amíg a halál el nem választ minket. Verus elárult. Petra szemében egyszerűség volt, de egyszerre őszinteség és tisztaság is. Ő, ha valamit megfogadott volna, aszerint cselekedett volna, és a közös érdekeinket nézte volna, nem csak a sajátját.

Most kaptam a telefonhívást: előléptettek. Hétfőtől műsorvezető leszek. Az egész ország láthat majd, otthon is, láthat majd Petra is, meg a szörnyű barátnői, akikkel, remélem, rég szóba sem áll már. És hétfőn hazajön Verus is, egyszerre rendbe jön minden, folytatódik a boldogságunk. És már kevesebb, mint három hónap a baba születéséig.

Verus hideg volt, kedvetlen és száraz, a szex sem volt jó, félmondatokat beszélünk, pedig vettem egy üveg bort, hogy ünnepeljük meg, hogy képernyőre kerülök, valami olyasmit mondott, hogy ünnepeljem magamat egymagamban, de azután pár perc múlva mintha megbánta volna, kedveskedni kezdett, lassan elfogytak rólunk a ruhák, de csak feküdt ott, várta, hogy mi lesz, nem kezdeményezett, sőt nem is lelkesedett, tulajdonképpen tényleg csak kedveskedni akart nekem, de nem túl nagy elszánással, túlestünk rajta, de egyikünknek sem volt túl jó szerintem, nekem legalábbis biztos nem, neki meg az arca sem rezzent egész idő alatt, szörnyű volt. Álomban Petra leszaggatta rólam a ruháim, körülfolyt, megcsókolta testem minden pontját, a szájába vette, mosolygott, én is végigcsókolgattam, és sikítva élveztünk. Harmadik éjszakája Petrával álmodom, és legszívesebben fel sem ébrednék.

Hívogatnak a rokonaim meg a barátaim, hogy láttak a tévében, anyukám mondta, hogy megállították a boltban, hogy az nem az ő fia-e abban a műsorban, ő meg majd szétszattant a büszkeségtől, de megérdemelt ennyit, hogy a sok viszontagság után, amin életében keresztülment, legalább a fiára igazán büszke lehessen. Én pedig megérdemlek annyit, ennyi viszontagság után, hogy legalább az anyám igazán büszke legyen rám. Ha a feleségem nem is.

Nem írtam egy hónapja, azalatt megpróbáltam kiverni a fejemből Petrát. Amióta Verus hazajött, szeretkezni is csak úgy voltam képes, hogy azt képzeltem, Petrával csinálom. Nem arról van szó, hogy Verust nem szeretném már. De igazából nem tudom, miről van szó, egy hónapja ezen gondolkodom, de nem tudom. Petra reménytelen volt, lezártam magamban, azért költöztem Budapestre, hogy végleg elfelejtsen, és el is felejtettem, amíg Verus ki nem mondta a nevét, soha eszembe sem jutott. De most nem tudom még egyszer elfelejteni. Ami akkor elfelejtette velem, hogy úgylis reménytelen, rég nem igaz. Ha egy olyan nőt meg tudtam hódítani, mint Verus, miért állna ellen egy olyan, mint Petra. Végignézek magamon, és nem látok semmi kivétlnivalót magamban. Művelt vagyok, jó állásom van, keményen dolgozom, nem nézek ki rosszabbul az átlagnál, a város egyik legjobb fodrászához járok. Mégsem merem felhívni. Ez a napló az egyetlen menedékem az örülettől, hiszen erről nem beszélhetek egyáltalán senkinek. A barátaim csak nevetnének, azt hinnék, végre befellegzett a mintaházasságunknak, anya megint szomorú lenne és elkeseredett, hogy a fia már sosem találja meg a helyét ebben a világban. Le kell állnom.

Kibékültünk Verussal, egy este csak úgy leültünk borozni, elmeséltem, hogyan szerettem bele azon a délutánon, milyen furcsa boldogságot éreztem abban a rövid időben, amíg el nem döntöttem, hogy tényleg beleszerettem, megpróbálta ő is felidézni, hogy mit érzett azon a napon, hogy hogy jött rá lassanként, hogy fontos vagyok neki, és hogy hogy erősödött ez szerelemmé pont addigra, mikor rászántam magam, hogy megcsókoljam, hogy milyen lelkesek voltunk a lakás berendezésekor, meg a

többit. Szép idők voltak. És még nem múlhattak el. Alig másfél hónap a baba születéséig. Lehet, hogy Verusnak már nem is lett volna szabad egyáltalán bort innia?

Leszoktam a gondolkodásról, úgy könnyebb. Ha gondolkodom, csak azon tudok gondolkodni, hogyan tudnám meghódítani Petrát. Hogy felhívhatnám-e egyszerűen, vagy virágot kellene előbb küldenem, vagy kis levélkéket feladó nélkül, esetleg az adásban bemondani véletlenül olyan dolgokat, amiknek csak ő tudná a jelentőségét. Petra olyan, mint egy angyal, nem venné le a lábáról csak a pénzem, meg az a kis hírnevem, ami van. Rózsák kellene majd, versek. Nem is írtam már verseket az elmúlt öt évben. Talán menne még, bár a régiek sem voltak olyan jók. De talán átérezné, hogy mit érzek.

Verus költözik. Megtalálta ezt a naplót, végigolvasta, mialatt én dolgozni voltam, és most pakol. Én pedig ezt még leírom, azután befejezem, eldugom valahová, vagy elégetem. Megvárom, hogy Verus kidühöngje magát, azután megpróbálom kibékíteni. Alig egy hónap múlva megszületik a kicsi. Addigra vissza kell hódítsam Verust. Lehetetlen mindenhol megfelelni. Egyszerűen lehetetlen. Ezt az egyet tanultam az eddigi életemből. Hogy lehetetlen.

Egyedül lézengek az üres lakásban. Próbálok a munkámra koncentrálni. Bosszút kell állnom Veruson, meghódítani Petrát. De vissza kell szereznem Verust is, meg a babát. Magányos vagyok, a munkatársaimon kívül senkivel sem akarok találkozni, gyűlölnék beszélni nekik erről az egészről, nem viselném el, hogy sajnálnak. Mindig elalvás előtt jut eszembe, hogy valakivel azért találkozni kellett volna, könnyebb lenne. Nagyon nehéz.

Meghalt anya. Most hívott a nagymamám, hogy elmondja. Apa külföldön. Nem tudok erről írni. Verus tegnap óta a kórházban, bármikor megindulhat a szülés. Mégsem tudok most semmi másra gondolni, csak arra a pofonra, amit anyától kaptam tizenhét évesen. Eszembe jutott időről-időre régebben is, de most már egyszerűen nem tudom kiverni a fejből. Akkor egyszer ütött meg, és akkor is annyira váratlanul. És most elment.

Megszületett a kicsi. Kislány. Végül nem egyeztünk meg semmilyen névben, nem beszéltünk se erről, se másról, Verus nem vette fel, ha hívtam, végül Lucának nevezte el, sosem említette ezt a nevet egyikőnk sem. Nem voltam ott a szüléskor, késve érkeztem. Ültem ott a kényelmetlen, kicsi széken, vártam, hogy megnézhessem, és azon gondolkodtam, megpofoznám-e majd én is őt, ugyanúgy, ahogy akkor anya engem. Ezen gondolkodtam egész délután. Csak ültem ott, és vártam, nem hozták a kicsit, Verus nem akarta. És én csak vártam, nem mozdultam, ezen gondolkodtam. És igen. Talán igen. Valószínűleg igen. Igen.

JE T'AI ME, petit cristal. Sans toi je prends fin, sans toi je n'existe pas. J'existe seulement autant que ma réflexion dans l'étincellement de tes yeux.

Távolabb költözött a tengertől.

Egy délután nem ment haza, délelőtt a lábát lógatta a vízbe, lassan elfelejtette, hol lakik, lerázta lábáról a homokot, és elindult.

Három falun gyalogolt át, rámosolygott az emberekre, minden faluban máshogyan mosolyogtak vissza rá. Idáig már alig érzett a tenger illata, itt zöld, puha pázsit volt mindenhol és virágok. Lefeküdt, sütött rá a nap, madarak csiripeltek, figyelte, ahogy nő a fű a háta alatt. Letépett egy virágot, azután visszatette.

Egy nagy ház volt, ahová megérkezett, a nagy ház udvarában egy kisebb ház, oda ő bement, levetette kabátját, és akkor azt mondta, ő a kertész.

A ház körül csak gyep nőtt, egyszínű zöld. Azt mondta, virágokat hozat, sövényeket ültet, fákat nevel majd.

Nem mondtak rá semmit, úgyhogy onnantól ő volt a kertész.

A szomszéd falvakból hozott virágokat, úton volt egész nap, sárgákat és feketéket, fehéréket és kékeket és narancssárgás-pirosakat. Felásta a kertet, hagymákat dugosgatott, öntözte őket, amennyire kellett. Néha a felhőkre gondolt, néha semmire.

A nap pedig lement és feljött, anélkül, hogy elunta volna. És a zöld gyep helyén barna földek helyén virágok dugták ki a fejüket lassan.

Chloé ott állt a kert közepén, és a virágokat nézte.

Arra gondolt, hogy a sötétségből törnek az ég felé, amit pedig odalent nem is láthatnak. Arra gondolt, hogy ők azt sem tudják, mi az a szépség, pedig mi nem is várunk tőlük semmi mást.

N. C. ott állt a kert szélén, és Chloét nézte.

Néha a felhőkre gondolt, néha semmire. Néha Chloéra.

A virágok mindenfelé álltak. Néha magukra gondoltak, néha egymásra, mígnem rájöttek, hogy e kettő ugyanaz.

Eső hullott, megállt pocsolyákban. A virágok nőttek, N. C. pedig lefeküdt aludni minden este.

Kitépte a gyomokat, lenyeste a hosszúra nőtt szárait. Nézte a virágokat, és megpróbálta látni őket, megpróbálta őket látni. Megpróbált megfeledkezni a szeméről.

Egy délelőtt Chloé azt mondta, szia.

N. C. nézte a barna szemeket, és ezekre a barna szemekre gondolt. Azután azt mondta, szia.

Chloé egyik lábáról a másikra állt. Három méter volt közöttük, és tizenöt tulipán. Azt kérdezte, hogy hívnak.

N. C. megmondta, azt mondta, N. C.-nek hívnak, nem mondta ki pedig már évek óta a nevét, egyiket sem. Chloé nem hitte, azt kérdezte, mit jelent.

Engem jelent.

Az én nevem Chloé, mondta Chloé, és ez egy igazi név, azt jelenti rügyező, és Déméter mellékneve volt. A te neved nem név, mit jelent. Nagy Constantine? De hisz az nem lehet.

N. C.-nek hívnak, mondta N. C. és távolságokra gondolt, az óceánon átúszó hajókra gondolt.

A tócsák felszáradtak, a víz párává oszlott, a nap tűzött. Apró bimbók jelentek meg mindenfelé. N. C. kitépte a gyomokat, és minden este lefeküdt aludni.

Álmában a semmire gondolt.

Chloé akkor ott állt a kert közepén, és N. C.-t nézte.

N. C. ugyanakkor ott állt a kert szélén, és Chloét nézte.

A virágok magukba néztek, és a mélybe, ahol találkoztak egymással.

Chloé végignézett magán, és eligazított egy fodrot a szoknyáján.

N. C. végignézett Chloén, és behunyta a szemét.

Közelebb léptek. Az ég felé törnek, pedig nem tudhatják, hogy létezik, mondta Chloé. N. C. nem értette. A felhők, mondta N. C.. Chloé nem értette. Akkor aztán megcsókolták egymást.

N. C. belenézett Chloé szemébe, és megpróbálta látni. Megpróbált megfelekedezni a szeméről. Könny szökött a szemébe.

Távolabb léptek. Chloé azt mondta, akkor majd. N. C. Chloé szemét nézte.

Chloé elment. A bimbók növekedtek. N. C. kitépte a gyomokat, és a legtöbb este lefeküdt aludni.

Néha a csillagokat nézte meg a holdat, és arra gondolt, hogy ezt lehet-e így. Úgy döntött, az élete csak a nappalok, éjjel halott, hiszen alszik. Így ha fennmarad, megnézheti magát halottan, s gondolkozhatik.

Önmagára gondolt. Nézte a saját szemét, megpróbálta látni, megpróbált megfelekedezni a szeméről, megpróbált eltűnni valami sötét ködben, osztani magát önmagával, s kilukadni valahová, valami egységbe.

Éjjel nem gondolt a felhőkre. Éjjel mondatokat gondolt, melyek az elejükön kezdődtek, s a végükön értek véget. Éjjel gödröt ásott a virágágyás közepébe, s beletemette magát, hogy eggyé váljon minden mással, s rá is gondoljanak a virágok.

Amikor felkelt a Nap, felkelt ő is, leporolta ruháját, az ásóért ment, és azt mondta, Chloé.

Chloé sokáig nem jött újra. A bimbók csúcsai feselni kezdtek. Záporok hulltak, a föld elitta a vizet.

Nem létező nyelveken próbált beszélni a virágokhoz, azután ráunt, és a felhőkre gondolt, azután ráunt, és azt mondta Chloé, és azután megint azt mondta, Chloé, és azután megint azt mondta, Chloé, és azután azt kiáltotta, Chloé, és azután megint azt kiáltotta, Chloé, és azután abba akarta hagyni.

Abba akarta hagyni az egészet. Kitépte a virágokat, belekarmolt magába, de ez csak eszébe juttatta a bőrét, abba akarta hagyni, mikor pedig nem is csinált semmit, abba akarta hagyni abbahagyni akarni, és mégis: és mégsem.

Maga körül pörgött, azt kiáltozta, Chloé, azt kiáltozta, rügyező, azt kiáltozta, Démétér.

Azután elesett, vége kellett legyen, értelme nem volt.

Eső esett, várt, lement a nap. Akkor azt mondta magának, lebontott mindent, s a semmi közepén ott maradt ő maga, és elkezdte lebontani önmagát is, és lebontotta a karjait, de hogyan bontson most már bármit is, így karjanélkülmaradottan.

Chloé karjaira gondolt, s álomba merült, miközben zuhogott rá az eső.

Kék ég várta reggel, és Chloé arca kitakarta a napot.

Chloé azt mondta, nahát, és felemelte, és apró kezeivel lassan lesöpöregette róla a hátára száradt sarat. Azután belenézett N. C. szemeibe, hosszan, fürkészőn nézte, mint aki keres valamit, amiről tudja, hogy ott kell legyen. Koszos kezével végigsimított az arcán, azután le a nyakán, le a mellkasán, le a hasán, a hasán azután megállt, a hasára rakta a kezét, közben tovább vizsgálta a szemét.

N. C. Chloé szemét nézte, és érezte, amint körülfolylja ez a barnaság, amilyen színű a világ volt, mielőtt még világgá lett volna. Láttá, ahogy Chloé szemében megindul a teremtés, az éjszaka különválík a világosságtól, az ég a földektől, a víz a száraztól, a testek a semmitől, az élettelen az élőtől, és megszületik valami akarat.

És akkor az az akarat előrébb lendítette azt a hason nyugvó jobb kezét, és N. C. zuhant, és Chloé összeszorította szemét, és Chloé részre nyitotta, és Chloé nevetett, a szememet nézd, ha a szemembe nézel, azt mondta, és akkor fogta magát, és elsétált, és hátra sem nézett, mert akkor már mintha háta mögött semmi nem is lett volna soha.

Hogy akkor most mi van.

Kitépte a gyomokat, nézte, ahogy kinyílnak a bimbók, gödröket ásott sövényeknek.

Zavaróan érezte agyának súlyát, amint koponyája alját nyomja. És érezte a hiányt.

És éreznie kellett, még akkor is, hogy a nap sütött rá, és ő élt, és ez az élet volt minden, és az él már csak olyan volt, mint a villámlik, egy ige alany nélkül, igenis akkor is, és pont akkor, és leginkább akkor éreznie kellett, hogy ha hiány van, akkor kell legyen még mindig valami, amiből hiányzik ez a másik valami, ami hiányzik, és ez a valami nem elég hogy van, de akar is, azt a másik valamit akarja, ami hiányzik neki, és nem elég, hogy van és akar, de érez is, érzi a hiányt, és ezért érzi az akarást, és ezért érzi a létezést, úgyhogy még mindig a legtöbb, ami csak lehet, mert semmi sem lehet több valaminél, ami van és akar és érez, de rá kellett jöjjön, hogy van ennél több, és az is éppen ő, hiszen épp az imént gondolt végig egy mondatot, amiben benne volt az a végzetes szó, hogy úgyhogy, én vagyok a minden, létezem és vágyom és érzek és gondolkodom, én vagyok a minden, én vagyok a minden, még mindig én vagyok a minden, a végső azonosság, a teljes önmagambazártság, a teljes jelenvalóság, a teljes sohaelnemmulás, a teljes énmagamnaklevés, pedig, pedig, pedig, pedig, pedig.

Csönd.

Az idegek izzottak, neonként világítottak a sötétben.

Lement a Nap. Gondoljuk át. Még egyszer. Utoljára.

Visszatérni az elejére. Visszatérni a semmibe. Újra elindulni. Ott maradni örökre.

Chloé karjaira gondolt.

A virágok teljes pompájukban örvénylettek körülötte, N. C. pedig a földet kapargatta, gazt tépett és fákat ültetett, és lefeküdt aludni minden este. A szél, ami néha feltámadt, és táncba hívta a virágokat, átfújta rajta, mintha ott sem lett volna.

Chloé sokáig nem jött, N. C. nem várta, de ott sugárzott benne a lány neve.

Nem volt mit tennie, hosszú sétákat tett, egyre mélyebbre be a szárazföldön, egyre távolabb a tengertől. A Napot nézte, macskák hátán simított végig, hunyorított.

Egyszer akkor ért haza, amikor az ég már lilászörösen csordogált lefelé, és itt-ott már kilátszott mögüle az eljövő feketeség. Chloé egy virágágyás szélén ült, mintha a tulipánoknak vetné a hátát.

N. C. leült vele szembe, és megfogta a kezét. A felhők, kérdezte Chloé, hangjában mosoly és mélységes komolyság, melyek egyszerre oltották ki egymást, és éltek egymás mellett. N. C. vállat vont. Egyetlen szó jutott eszébe, és tudta, hogy az igaz szerelemhez egyetlen szó szükséges.

Te.

Kimondta néhányszor, fejét Chloé ölébe hajtotta, felnézett, látta ahogy beharapja az ajkait, látta ahogy pillanatról pillanatra változik orrlyukai formája, és látta a szemét, kimondta még néhányszor, Chloé szemében saját arcát látta tükröződni. Lehunyta a szemét.

Chloé kinyújtotta nyakát, meghajtotta gerincét, száját odavitte N. C. szájához, és szájából áttette egyenest a másik szájba, amit mondott.

Te.

Csak egy nyíló száj volt, egy kiáramló sóhaj, egy lágyan elváló nyelv. A legsemlegesebb hang. Mégis és épp ezért: egyszerre állító, tagadó és kérdő.

N. C. összezárta ajkait, nem akarta, hogy ez a szó, mely ugyanúgy hangzott, mint az övé, ám ellentétét jelentette éppen mégis, eljusson teste mélyéig, de Chloé gyorsabb volt, nyelve széjjelfeszítette, az ajkak beékelődtek, szája odasimult szorosán, a nyelv bemerült, és kutatni kezdett, és akkor már működött minden, izmok nyúltak s rövidültek, az egymásba kapaszkodó nyelvek körül mint középpontként forogtak odébb a testek a párhuzamosig, kezek tűntek el textilek közé, gombok pattantak el finoman, testrészek nőttek vagy nedvesedtek, hatalmas puha felületek egymáson, és egyre több, és megállás nélkül, pillanatokra előbukkanva és eltűnve újra, fogak egymásba mélyedve, talpak egymáson, egymáshoz feszülő koponyák, és egy sugár hídként a mélyben, akkor már.

Így maradni, amint a testrészek zsugorodnak vagy száradnak, nem húzni ki, nem növelni a távolságot, a távolságot, a távolságot, mely nem mérhető centiméterekben, mert nem adható meg a két végpont, kiszámíthatatlanok a súlypontok, ha előbányásszuk is szögmérőnket meg a függvényábrázolást, mert a léleknek, ennek a kitudjamicsodának helye és tömege és alakja tökéletesen ismeretlen, de van, mert kell valami, ami miatt sosem stimmel egyetlen egyenlet sem, ez a mindig változó ismeretlen, amivel számolnunk kell, de amivel nem tudunk számolni, mert azt sem tudjuk, van-e, hogy volt-e valaha, vagy csak úgy magától romlott el az összes egyenlet, vagy el sem romlottak, csak azok az egyenletek a rosszak, amik az agyunkban vannak benne, és megmondják minekünk, jó-e egy egyenlet vagy rossz-e, de már akkor ez mégis mi miatt nem stimmel, igen, tudjuk jól, a lélek miatt, ami úgy tűnik akkor, hogy belénk barmol mégis, és amit nem tudunk ellenőrizni, tehát odavan valahol, valami beláthatatlan messzeségben, ahová kéz nem ér el, és gondolat sem, és sesemmi, a végtelenben, akár azt is mondhatjuk, mert azt sem tudjuk hogy hol van, és a lélek is épp valami ilyen helyen kell legyen, amiről fogalmunk se nem, vagyis ha a lelkek a végtelenben, akkor ezek a súlypontok bizony, melyek kis szakaszaink végpontjai lehetnének, kitolódnak bizony nagyon messzi, mert ott van a végtelenben a test egy része, amivel szintén számolnunk kell, és akkor két lélek két végtelenben, és két súlypont egymástól nagyon máshol, azt kell tehát mondjuk, hogy a távolság, mely most bár nem kerül növelésre, azáltal, hogy ő nem húzza ki, és ő meg ott marad körötte, alapvetően végtelen, vagy ha meg az azért nem is, azért mindenesetre hogy úgy fogalmazzunk kurvanagy.

És akkor ott fekszenek, és nőnek a tulipánok körbe-körbe, és rájuk esik az eső, és behordja őket sárral, és rájuk fúj a szél, és behordja őket porral, és egyre több föld lesz rajtuk, és akkor arra járnak a madarak, és rájuk potyogtatnak mindenféle magokat, amiket a fák cselesen elhelyeztek előzőleg a bélrendszerükben mindenféle gyümölcsök közbenjárása révén, és akkor kis hajtások jelennek meg rajtuk, és benövi őket a fű meg a gaz meg a málna meg a bükk meg az effélék, és akkor kicsi domb lesz belőlük, és az arra járó görögök meséket eszelnek ki, hogy ez a domb egykoron két szerelmes volt, de a fiú nem húzta ki a lányból sosem, úgyhogy ott fekszenek azóta is, éppcsak hogy domb lett belőlük, ahogy másból fecske vagy visszhang, láttunk már ilyet.

Nem, hanem Chloé odébbtolja N.C.-t, leporolja hátát, pusztít nyom a homlokára, és hosszú léptekkel elmegy.

N.C. ott marad mondjuk tényleg, de nem mint domb, csak mint síró férfi.

Most valami villódzás következik, felgyorsított képsorok, rohanó felhők, félpercenként változó éjszaka és nappal, mintegy a rohanó idő, mely most tovarohan tényleg, és nem történik semmi, fájdalmasan nem történik semmi, de az legalább gyorsan, bár épp ezért némileg villódzva, szemet bántva kisé.

N.C. kitepte a gazokat, és öntözte a virágokat, meg a sövényeket, és időnként lefeküdt, és időnként felkelt, és nem zavartatta magát a nappal és éjszakával, mely csak villódzott tovább szorgalmasan, de kit érdekelt most már.

Néha felült álmában, és arra a pillanatra gondolt, amikor valami sűrűn folyó összekötötte őket ott a mélyben, és amikor nem találta határait, és ezek között a nem talált határok között meg végképp nem talált semmit, de akkor valami sűrűn folyó, és az akkor nekilökődött határainak, és ezek közt a határok között megmutatott egy valamit, ami ott volt és nem volt tiszta, és akkor nem volt más hátra, mint bőgni.

Néha felült éberén, és azt mondta *te*, de olyankor néha visszhang keletkezett, és visszamondta neki épp ezt az egyet, amit hallani többé nem akart, csak mondani, és egy kis sejtre gondolt a fülben, hogy akkor rezeghetne úgy, hogy *te*, de ha azt is mondaná ő is, hogy *te*, nem hallaná, mert egy kis sejt lenne, aminek nem lenne füle, és nem hallaná, de nem egy kis sejt a fülben, és az a fül nem hallja, és akkor nem volt más hátra, mint bőgni.

Csak az a pillanat lenne újra, csak az a fül lenne újra, de nem, csak ez a villódzás, felnővekvő s elrohadó virágok, színüket váltó fák, és Chloé sehol, nincsen Chloé, Chloé sehol sincsen, nem jön, és az idő múlik, és nem jön, nem jön, nem.

Egyszer egészen messzire besétált, ahol az emberek már meg is feledkeztek a tengerről, ahol sosem láttak sirályt, és kevésbé sósat sírtak, és egyenesen mentek mindig, és nem fújta el őket a feltámadó viharos szél, és talált egy papírt és akkor arra ráírta.

Szeretlek, kicsi kristály. Nélküled véget érek, nélküled nem létezem. Létem annyi, ahogyan visszatükröződöm szemed csillogásában.

Hogy jöjjön el újra. Hogy véget érjen ez ami van, hogy nemléte addig szurkálja, hogy érezni kelljen öntudatát. Hogy legyen újra az a pillanat. Hogy csilloghasson abban a szemben újra, és amikor akkor, amikor mindennek vége, és a sugár hidat von két test közé, és egy hatalmas sóhaj hagyja el a száját, és amikor elernyednek az izmok, és lecsukódik a szem, megszűnjön a csillogás, és eltűnjön ebből a világból.

Kitűzte a kapura, ha arra járna, lássa.

De még akkor sokáig csak az a villódzás, ócska trükk, üres napok.

Miről írunk addig, amíg nem történik semmi?

Nem lenne szép elmondanunk egy tanulságos, bár meglehetősmód váratlan történetet a királyról, aki kitagadta legkisebb fiát, hogy aztán az néhány évvel később egyedül legyen képes legyőzni az óriást. De épp így aligha beszélhetnénk arról a zűrzavarról odabenn. Az csak annyi, hogy van, és néha felültet egy testet, de talán jobban meggondolva nincs, vagy van is, csak épp nem olyan, hanem egészen másmilyen, kicsit kisebb vagy nagyobb vagy zöldebb vagy sárgább vagy sajtot vagy spárgát vagy készpénzt vagy kártyát vagy nyisd ki vagy mássz át vagy mélyebb a vártnál, ilyen az is éppen, hogy egyrészt azt se tudjuk, hogy milyen, meg már azt se nagyon, hogy alapvetően miről van szó.

Annyit talán hogy egy nap valahogyan talált egy másik szót, ami az egyetlen, ami kell.

Már el is tervezte. Hogy akkor és ott kilöki majd száján, bele abba a fülbe, és nem lesz baj, ha visszavisszhangzik, mert ugyanazt fogja jelenteni pontosan, és eltűnik benne, benne lesz, de nem látszik ki belőle, nem lehet majd látni, arcába húzza, és ellovagol a naplementébe. Az a szó pedig az hogy.

Mi.

Mert a szerelemhez tudvalevőleg egyetlen szó kell. És hogy ez éppen pont az.

Nem tudhatni, hogy Chloé ezalatt hol jár, mit csinál, hogy akar-e jönni, csak nem tud, vagy nem is akar, és azért nem jön, vagy nem tudja, hogy akar-e jönni tulajdonképp, és akkor amíg kiderül, inkább nem jön, vagy egyáltalán eszébe sem jut, hogy akár jöhetne is.

Mindenesetre sokáig nem jön, hó hullik, és olvad el, fák csupaszodnak, és rügyeznek újra, felhők vonulnak számolatlan.

Azután meg egyszer csak jön.

Ez valami tavaszi napon van, már vannak kicsi virágok a kertben, gaz meg viszont nincs, mert N. C. azokat kitépdési folyton, ez a munkája elvégre is, szóval szép, és akkor belép Chloé, és szép ő is, ami azt illeti.

N. C. a kert közepén áll, mert hol állna máshol, Chloé végighordozza szemét a papíron, melyet igencsak eláztatott a világ folyása, de a szöveg, ami rajta van, bár egyetlen betű sem ép már, valahogyan még mindig kiolvasható, Chloé elolvassa, és felvonja szemöldökét, és ránéz N. C.-re, és hát elmosolyodik, és akkor odamegy hozzá.

A történet ezen a ponton tetőpontjához érkezik, melyet majd a szöveg mellett ceruzával jelölni fognak azok a furcsa emberek, akik valami nehezen megmagyarázható okból erős hajlandóságot mutatnak az ilyesmiket ceruzával jelölni a szöveg mellett könyvtári könyvekben.

A tetőpontot némi csikorgás kíséri, amennyiben van fülünk az egymásba akadó szándékok némileg metafizikus zajának hallására.

N. C. kissé megemeli bal kezét, és Chloé feneke környékére helyezi, valamint valamivel jobban megemeli jobb kezét, és arra a pontra csúsztatja ujjait, ahol a ruha találkozik a hastájék bőrével, és felfelé indítja ujjait, amiből az következik, hogy az előbb említett hastájék bőrből fokozatosan egyre több kezd érintkezni a levegővel, és szemét olyan pozícióba hozza, hogy pontosan Chloé szemét láthassa, és ráfókuszál egy pontra, mely néhány centivel a szemek mögött van valahol, és akkor próbaképpen kimondja, amit már oly régóta próbál, hogy majd az adott pillanatban jól mondja ki, de az igazság az, hogy ennek ellenére valójában inkább csak elsuttozja kicsit rekedtes hangon azt, hogy mi.

Chloé az események ezen pontján egy az N. C.-énél jóval erőteljesebb mozdulattal megemeli jobb kezét, ujjait ráfonja N. C. csuklójára, visszanéz a szemébe, de egy jóval közelebbi pontot fürkészt, és azt mondja, elgyakorolatlan és mégis problémamentes hangon, hogy szia, igazán nagyon régen találkoztunk, mik történtek azóta teveled.

Itt némi csend következik.

N. C. elméjében az a villódzás látszik, amit mi már ismerünk jól, hogy hát ennyi történt veled, és még ez is túlon túl sok. Hát hallgat.

Chloé várakozóan tágra nyitja szemeit, azután leül a földre, megfogja N. C. fejét, az ölébe vonja, és mondani kezdi.

Erről a fényről eszembe jutott az a nap, amikor azt hiszem éppen kilenc éves voltam, és még anyukámmal éltem akkor, még mielőtt meghalt volna három és fél évvel később abban a balesetben, amit az az autós okozott, akiről később kiderült, hogy második unokatestvérem, ez a fény, akkor is épp ilyen volt, amikor lementünk a tengerhez, mi itt közel éltünk hozzá, mégis ritkán jártunk a tengerhez, hogy kivételes élmény maradjon ezt mondta apukám mindig, sétálva is egy fél nap, és mi mégsem mentünk arra sosem csak azért, csak egy fél évben egyszer legsűrűbben, de akkor mindig eltátottuk a szánkat mind a négyen, mert ott volt a bátyám is, akit te felteszem, egyáltalán nem is ismersz, tavaly házasodott meg, egy tengerparti lányt vett el, és oda is költöztek, most ott laknak a lány szüleinél, egy nagy házban huszonöt méterre a tengertől, mindig tátottuk a szánkat, hogy mennyire végtelen, és mennyire felkavaróan megnyugtató és megnyugtatóan felkavaró, akkor épp kellett a nyugalom egyébként is, mert abba a fiúba voltam szerelmes, akivel együtt biciklizgettünk hétvégeként, vele meg az öccsével meg a bátyjával meg az én bátyámmal, aki akkor még rám sem nézett, és alapvetően úgy csinált, mint aki észre sem veszi a létezésemet, pedig utóbb kiderült, hogy belém van esve teljesen, és minden este szerelmes leveleket írogat nekem, amit persze nem mert ideadni nekem sosem, csak másfél év múlva mondta el, amikor már két hónapja a bátyjával jártam, és mondta, és mondta, és mondta, míg már N. C. szédült, és néha csak annyit motyogott maga elé, hogy mi, de már akkor ennek nem nagyon volt se oka, se értelme, se célja, és kibontakozott lassan a Chloé egész családfája, és aztán egy ponton Chloé abbahagyta a mesélést, odébrakta N. C. fejét, leporolta a fenekét, megsimogatta N. C. arcát, és azt mondta most már el kell menjen, de majd még jön, most már találkozhatnak sűrűbben.

És tényleg eljött már másnap, és elmesélte, hogyan vették meg azt a házat, amiben most laknak.

És eljött a következő nap is, és elmondta, hogyan ismerkedett meg az anyukája az apukájával még régen.

És eljött az azutánkövetkező nap is, és akkor N. C. megtudhatta, mennyire félelmetes volt, mikor Chloé először ment iskolába, de azután hogyan barátkozott össze egy Laura nevű lánnyal, aki a tengernél lakott, és nem beszélt túl sokat.

Az azutáni napon nem jött el, viszont az azutánin megint igen, és elmondta, mennyire jó könyvet olvasott tegnap, és aznap mielőtt elment, megcsókolta N. C.-t, és hagyta, hogy a nyelve hozzáérjen a szájpadrólása hátuljához.

A következő napon is eljött, és a nagyanyjáról mesélt, akit szívből gyűlölt, mert pokollá tette az életét.

A következő napon is eljött, és a másik nagyanyjáról mesélt, aki a világ legcsodálatosabb asszonya.

És hogy az N. C. családja milyen, kérdezte, miután ismét megcsókolta. Hogy neki nincsen. Akkor meséljen másról. A múltjáról. Hogy neki az sincs. Az mindenkinek van. De ő egy radírral jár maga mögött, úgymond, és ami már elmúlt, azt ki is töröli, azonnal. Akkor meséljen a jelenéről. Az ez a kert, ennyi, láthatja, nézzen körül.

Hogy te igazán nagyon unalmas vagy, mondta akkor Chloé, és hogy csak egy kicsit izgalmasabb legyen, megcsókolta, de azért nem nagyon lelkesen.

De N. C. akkor már azt a pillanatot akarta, és azt ordította, mi, mást nem akart mondani soha-soha többé, kinyújtott ujjait behelyezte oda, ahol a ruhán van egy kis űr, mivel a gombok messzi vannak egymástól, és akkor tépni kezdte, és az anyag megadóan tépődött, és letépte az alatta találtakat is, és száját az apró vöröskés foltokra rá, benyelni, elnyelni, és aztán a szájra rá, nyelvet az ajakhoz, nyelvhez, szájpadróláshoz, ínyvitorlához, további tépések: szoknya, bugyi, ujjak bele mélyen nedves résekbe, levetközni úgy, hogy közben a kapcsolat folyamatos maradjon a másik testtel, és bele, és száját eltapasztani folyton, hogy ne jöjjön ki több mese belőle, és mozogni folyton, és előre és hátra, és hozzáverni fejet a fejhez, erősebben egyre mindig, hogy törjön, és jöjjön ki, és keveredjen el, hogy folyjanak át a szavai a másik agyába, és széttépni és felfalni, hogy ne menjen el többé, és ne szóljon rossz szavakat, megölni, hogy benne legyen, hogy mi legyenek örökre, örökre mi, mi.

Híd. Szem le. Azt mondja, mi.

Azt hiszed, ez elég. Tudhatnád, hogy a szerelemhez a világ összes szava sem lenne elég. És miközben ezt mondja Chloé, kivonja magát a közelségből, és le sem porolva magát, megy, el, még visszaszól, nem hiszi, hogy találkozunk még, de örvendett.

És ott fekszik N. C. egyedül a sárban, esik rá az eső, tavasz van, gyorsabban nőnek a virágok, meg a gazok, nincs aki kitepje őket.

De azután felkel, és elkezdti őket kitepdesni őket, tulipánokat is néha, rózsákat meg liliomokat, olyannyira egyre megy már, gyűlöli ezeket a szavakat, hogy gyom meg virág meg tulipán, és akkor elér a kert széléig, ahol kapu van, a kapun elmosódott, régi felirat, nekikezd, hogy kibetűzze, de nem sokáig jut, és futni kezd, nem valahová, hanem valahonnan, innen el, minél messzebb, lehetőleg úgy, hogy ő meg közben itt marad, magától el, a szavakba rejtett hiábavalóság.

Mert rögtön az első szó, ezzel kezdődik minden, ebből tud csak kiindulni, ettől nem lehet szabadulni, pedig ez az egyedüli cél mindvégig, a megszabadulás ettől, de nem lehet, úgy tűnik, hozzákötve mindörökre önmagához, ez az örök origó.

És akkor megy és megy és megy és meg akar halni.

De azután inkább nem és csak egyszerűen visszaköltözött a tengerhez.

A házak összezsúfolódnak, egymásnak támaszkodnak, nem lehet közöttük megtalálni a várost. Utcák futnak végig repedésként a közeikben, terek nyílnak a hiányaik nyomán. Embereket bocsátanak ki magukból, csak hogy magukba fogadhassák őket újra aztán, kavarnak, mint a szélben a szirmok, nem fogynak el sohasem, egy közülük csaknem föllöki Bencét, amint az a kórházból kilépve megáll tanácstalanul a járdán. Nem tudja, merre kellene induljon, egy csavarmintát nézeget hosszan egy szemközi házon, ami a szeme előtt széthullik téglákká és ornamensekké, az utcák épületekké, nem látja tőlük a várost. Pedig most végre nézi, mintha csak most rakták volna a szemeit vissza, most itt állnak előtte ezek a falak teljes valójukban, megáll előttük, és nem csak elrohan, itthon van, itt kell most maradnia, ki tudja meddig, a temetésig meg még tovább, amíg elintéz mindent, ami nem tudja, mit jelent, de most itt kell majd bevásárolnia, és itt kell majd főznie, és itt kell majd mosnia, és ide kell hazajönnie. Meg kell majd keresnie a boltokat, hogy hol mit lehet kapni, és kedvesen köszönni az eladóknak. Elsöprögetni a járdát, meg kitépni a gázt, hogy ne szóljanak a szomszédok.

Miután a kollégiumba beköltözött, aláírta az összes szükséges papírokat és a ruháit beakasztgatta és bedobálta a szekrényébe, a következő dolog, amihez hozzáfogott, rögtön az volt, hogy az összegyűjtött kavicsokat szépen elrendezgesse. A rendelkezésére álló néhány bútor megszemlélése után az állópolc mellett döntött, az alulról második szinten készített nekik helyet, ahová bárhonnan könnyen odaláthatott, és kényelmes felső perspektívát biztosított. Elsőként érkezett a szobába, a beköltözés legelső napja volt, tovább nem akart már otthon maradni; így szabadon választhatott magának ágyat meg szekrényt, és zavartalanul kezdetett neki a munkához. A ruháit elrakta még ugyan, de a másik két táskát, az egyikben tisztasági csomag és könyvek, a másikban konyhafelszerelés, már csak a sarokba tolta türelmetlenül, hátizsákjából pedig elővette a nagyalakú fehér borítékot, kibontotta, és tartalmát kiszórta az asztalra, melyet ezzel a szórással nevezett ki sajátjának. A nagy boríték tartalma sok-sok egészen kicsi boríték volt, mindegyiken kusza, piros betűs írással. Bence felemelte mindegyiket sorban, aztán a feliratot elolvastva az asztal megfelelő részére helyezte át, sok kicsi kupacot hozva létre egyetlen nagy helyett. Amikor ezzel végzett, az egyik nagyobb táskából egy poharat vett elő, kibontotta a vastagon köréje tekert újságpapírból, kiment a folyosóra, körülnézett a mosdót keresve, azután bement a leginkább megfelelőnek tűnő ajtón, talált is tényleg egy csapot, teleengedte a poharát, és visszament a szobába. A poharat lerakta az asztalra, nagyot sóhajtott, és az egyik halmot felmarkolva lekuporodott a polc elé. Azt a kavicsot, amit az első borítékból vett elő, az udvarukon szedte fel, volt ott belőle bőven, ahol nem volt füvesítve, ott ez a szürkésfehér kötőrmelék volt mindenhol, ez röcsögött a lába alatt mindig, ha ki kellett jönnie valamiért, néha azt gondolta, hogy meg fog tőlük örülni, hogy egy reggel arra ébred, hogy nem is képes már hallani mást, csak az egymáson elcsúszó kicsi kavicsok hangját. Egyet felvett közülük, vetett rá egy pillantást, bár sejtette, hogy nem fog rajta találni semmi figyelemreméltót, közben elgondolkodott, hogy fog-e most majd már hiányozni neki ez a csikorgás, ami úgy idegesítette mindig, de nem tudott rájönni. Azután az is eszébe jutott, hogy ebből nem is egyet kellene elraknia, hanem legalább kettőt, hogy csikorogtathassa őket egymáson, mert csak a hangjukkal együtt maradnak azonosak önmagukkal; de végül tartotta magát az eredeti tervéhez inkább, és egyet rakott csak el belőlük. Elővette a hátizsákjából az egyik borítékot, meg egy piros tollat, amit külön emiatt vásárolt, a kövecskét beledobta a borítékba, a tollal meg ráírta, hogy udvar, aztán kis gondolkodás után még alá írta azt is, hogy otthon. Aztán meg megnyalogatta az édes tapadócsíkot, és leragasztotta, és behajította a táskájába tollastól.

Valami nagy boltban voltunk anyával, a hétvégén volt a születésnapom, és el volt híva hozzánk az egész család, azért kellett bevásárolni. Anya mindig már három nappal hamarabb elkezdett sütni, ha jöttek hozzánk, mert elég sokan voltak, meg különben sem akarta, hogy ne

lehesen választani, mit eszik az ember, meg még utána a sütemények. Úgyhogy el kellett ilyenkor menni mindig a boltba, vásárolni ezerféle dolgot, hogy aztán otthon három délutánon keresztül rakosgassa össze a dolgokat, amiket vettünk, mindenféle ételekké, miután hazaért a munkából, és én meg kinyalogathattam a tálakat, miután hazaértem az óvodából. Emiatt kellett ilyenkor mindig ilyen nagy boltokba mennünk, hogy megvehessünk minden hozzávalót, ami kellett a sokféle ételhez. Csak engem sajnos ezek a nagy boltok eléggé megijesztettek mindig, ahogy egymás fölött három-négy sorban álltak a mindenfélék a nagy, magas polcokon, valahogy nem tűnt valószínűnek, hogy nem fog a következő pillanatban ránk borulni az egész. És ez még mind semmi volt ahhoz képest, hogy ezek a félelmetes sorok ráadásul ugyanúgy néztek ki mind, mindegyiken megkülönböztethetetlen színes dobozok tornyosultak fölém, amiket nem értettem, hogyan lehetne megkülönböztetni egymástól, és ezek a sorok újabb és újabb ugyanolyan kereszteződésekbe futottak össze, megnyitva további egyforma utakat, úgyhogy nem tehettem mást, mint hogy olyan közel maradjak anyához, amennyire csak lehetséges volt, mert nem láttam reményét visszatalálni, ha elvesztem egyszer. Aztán a kezét is próbáltam megfogni, mert össze-vissza jutottak eszébe a dolgok, a bors az alufólia után, a csokibevonó a csirkemell után, úgyhogy csak futkosott a sorok között minden rendszer nélkül, én meg rettegni kezdtem, hogy egy hirtelen kanyar után nem ott lesz, ahol én gondolom, hogy van, hanem valahol máshol, és én meg elveszem örökre. Úgyhogy odaraktam a kezemet a kezéhez, és ezzel kezdődött minden. Mert anya nem értette, hogy hogy lettem én ilyen önállótlán, hogy még már a boltban is a kezét kell fognom, ilyeneket mondott, hogy amikor játszom is, ott kell lennie mindig, más kisfiúk pedig inkább annak örülnek, ha az anyjuk egy pillanatra békén hagyja őket, meg hasonlókat, amiket igazából nem is nagyon értettem, csak annyit, hogy valami rosszat csináltam megint, nem akartam semmit tényleg pedig, odabújtam úgyhogy hozzá, hogy ne haragudjék. De ő meg akkor hirtelen rám kiáltott, hogy ne csimpaszkodjál már, és lökött is elfele magától, és mikor felnéztem rá, láttam, hogy egészen haragos az arca, aztán meg úgy nézett rám, mintha egy széttört cserepes virág lennék, aztán meg már nem is nézett rám, hanem inkább mindenfelé máshova, és én rájöttem, hogy nem szabad a közelében lenni, nem szabad a kezét fogni, és nem szabad hozzábújni, mert ő ettől mind nagyon mérges lesz, úgyhogy jó volt, amikor azt mondta, hogy menjek inkább, és hozzak neki egy kenyeret. Elindultam egy véletlenszerű irányba, minél gyorsabban, nem is néztem hátra, nem akartam, hogy megmondja, jó irányba megyek-e vagy nem, egyedül akartam megtalálni. Néztem fel a toronyszerű sorokra, vártam, hogy ledőljenek, de nem dőltek, bolyongtam közöttük percekig, nem tudtam volna megmondani, hogy láttam-e már őket, hogy hányadjára megyek el előttük, de mindenesetre jó volt, egyszer az egyik torony imbolyogni látszott, akkor volt a legjobb, mert én nem álltam meg akkor sem, bátran mentem el előtte, gondoltam, anya biztos büszke lenne, és bátran fordultam be a sarkokon, nem törődve vele, hova jutok, meg hogy hol van ő, nem érdekelt, ha egyre távolabb kerülök tőle. Aztán az egyik sarokban megtaláltam a kenyeret, nem lett volna már más dolgom, mint belerakni egy zacskóba, és szépen visszavinni anyának, aki már biztosan vár nagyon, de képtelennek éreztem magam.

Ez mind rá várna, ehelyett csak áll, nézi azt a díszet azon a házon, aztán, mintha csak véletlenszerűen, jobbra fordul, tesz egy hosszú, kimért lépést, azt pedig már magától követi a második és a többi, elindul, sejti, hogy az évek során kitaposott sok kis vájatocska egyikében, mint autó egy rossz, régi úton, a lába követi csak kormányzás nélkül valamely régen sokszor megtett út emlékét, melyről most nem tudja, hogy hová vezet, mindenesetre hagyja, hogy menjen. Azt sem tudja pedig, hogy hol vagy miért, házak mellett el, különböző színűek és korúak és stílusúak, már ha ezeknek is van stílusuk, egy pillanatra az is eszébe jut, hogy ilyen kicsi városokban nem biztos, hogy van a házaknak stílusuk, lebomlanak megint a szeme előtt, gondosan kiegyensúlyozott, aztán kidíszített felépítményekké válnak, tudja mindegyikről, hogy már végtelenszer látta, mégis ez olyan tudás most csak, mint hogy tudja, hogy két sor ablakuk van vagy csak egy, látszik rajtuk az emlékek fáradsága, ami miatt az eddig észre sosem vett részletek most sem érdeklik, de valójában nem

emlékszik rájuk, mintha tudná, hogy fontosak, de nem értené a fontosságukat. Szeretné pedig látni végre a várost, most hogy megint itt van, most hogy visszahelyezték a szemét, nem csak ezeket az ostoba házakat meg fel-le csatangoló embereket, legszívesebben elkiáltaná magát ott a nyílt utcán, hogy hozzák elé a várost végre, beszéde van vele, látni akarja. Mennyivel egyszerűbb volt, jut az eszébe, amikor még ott volt a polcán az egész város, akkor ott volt tényleg és látta, nem csak így alulról és kivehetetlenül, mint most. Emberek jönnek vele szemben, megszámlálhatatlanul, mintha árral szemben úszna, érzi, ahogy a tekintetük átfúrja a bőrét, itt áll szemközt velük védtelenül, nincsen itt Verus, hogy megvédené, nincsen itt Verus, hogy maga mellé húzná és rámutatna, hogy látjátok van, aki szeret engem, hogy látjátok, van, aki értékesnek gondol, Luca olyan távol sír, hogy semmiképpen nem hallhatják, itt áll szemközt velük teljesen egyedül, de hisz ismertek a tévéből, gondolja, de nem látszik rajtuk a felismerés, ő sem ismeri fel őket, hát hol van mindenki, lehet hogy nincsen is már itt senki, aki valaha is tudta, hogy kicsoda ő, réges-régóta máshol lakik, hisz elmegy innen mindenki, és itt maradnak ezek az üres, semmit nem jelentő arcok, és az arcok, amint nézi őket, széthullanak, egymás felett lebegő szemmé, orrá, szájakká válnak, egymásnak nyomakvó hámsejtekké válnak, jelentéktelen vidéki lakossággá válnak, és ő nem mehet oda, hogy a fülükbe ordítsa, hogy hazatértem, látjátok, hazatértem, nem így akartam, de hazatértem, itthon vagyok, látjátok, egyedül és senki által nem ismerve, de itt vagyok, lopva jöttem a városba, nem volt esküvői menet és színes csokrok, beosontam a kórházba, papírokat írtam alá, koporsót rendeltem, de itt vagyok, így tértem haza a világnak csúfjára. Lekéstem a pillanatot. Mohóvá váltam.

A kavicsot, gondosan kiszámítva a helyét, a polc legközepére tette, hogy a többinek a helyét ehhez képest határozza majd meg, innen kellett kiindulnia, hisz ezekkel a nyikorgó kavicsokkal kezdődött mindig az útja, ha elindult valahová. Nyikorogtak most is, mikor kinyitotta a kaput, és elindult, a lába magától jobbra vette az irányt, ez volt beleégve, erre kellett indulnia mindig, ha iskolába ment, és aztán már ha csak levegőzni akart, akkor is erre jött, vagy ha rendezni akarta a gondolatait, vagy ha csak egyszerűen nem akarta már, hogy folyton a szülei szeme előtt legyen, akik mintha azt figyelték volna mindig, mikor hajt ki a penész a füle tövéből, bal felé csak nagyon ritkán, mondjuk ha a zöldségeshez kellett menni, ami balra volt, de még oda is jobb felé indult, ha nem kellett sietnie. De most ráért tökéletesen, a szobájában már bepakolva álltak a bőröndök, az anyukája épp újságpapírba csomagolgatta a maradék törékeny holmikat, szabadjára engedhette lábait. Nem jutott azonban messzire, hamarosan megállt, hogy a ház előtti kiskertből is begyűjtsön egy kavicsot, talált is egy szépet, de aztán majdnem el is dobta, nem tudta eldönteni, pontosan melyik helyekről kell is neki kavicsokat gyűjtenie, mert ez például fontos hely, hisz ez a saját házuk kertje, mégsem volt képes semmi jelentősre gondolni ezzel a kerttel kapcsolatban, mindig csak elment mellette, még felásni sem ásta egyszer sem, igyekezett távol tartani magát az efféle munkáktól, ott egyensúlyozgatta a kavicsot a kezében, és nem tudott dönteni, hogy megtartsa-e, aztán úgy gondolta, végül is elég sokszor látta ezt a kertet, úgyhogy beledobta egy újabb borítékba, ráírta, hogy utcai kert, és elrakta azt is. Most jött csak rá, hogy nem is olyan egyszerű ez, amit kitalált, mert ha ebből a kertből szedett kavicsot, pedig ez a kert mindig is meglehetősen hidegen hagyta, akkor tulajdonképpen mindenhol szednie kéne, lépnie egyet és már rögtön hajolni is le egy kavicsért, mert ez a kavics az egyik ház előtt volt, az meg egy másik előtt, és mindegyik ház része a városnak, és neki meg pont a város kellett, de aztán meg már azt gondolta, hogy ennyi erővel akkor akár a város összes létező kavicsát is összegyűjtögethetné, hisz úgy adják csak ki a várost igazán jól, el is képzelte, ahogy megy fel a kollégiumba több mázsa kavicssal, és ahogy odaönti az asztalra, elárasztja az egész szobát. Válogatni kell, gondolta, ezek szerint, szétválasztani a fontosat meg a nem fontosat, és csak a fontosat gyűjteni be. Továbbindult, lassan lépkedett, megnézett mindent alaposan, időt hagyva, hogy mindenről eszébe juthasson minden, és valahogyan kiderülhessen, fontos-e az vagy nem. Lefordult a sarkon, ezen az utcán volt például, ahol a szülei biciklizni tanították, ő tekert, ők meg fogták a bicikli végéhez zsinórozott seprűnyelet és rohantak utána, és ez az árok volt az, ahol mindig megállt, amikor

már úgy érezte, tud menni egyedül is, mert azt viszont nem tudta, hogy fékezni is meg kell tanulni, ez tűnt a legegyszerűbb menekvésnek, belekormányozni csak a biciklit az árokba, és már meg is állt rögtön. Erről az árokról viszont nem tudta megint, hogy fontos-e, pedig a betonozásából le volt pont törve egy megfelelő méretű darabka, de azután eszébe jutott, milyen jó is volt mindig odarakni a sajátját a Petra zöld, Horvátország-foltos biciklijé mellé, és ha nem tanult volna meg, ez mind nem lehetett volna, úgyhogy beborítékolta a betondarabot, és ráírta a borítékra hogy biciklizős árok.

Nem akartam visszavinni a kenyeret anyának. Mert ha visszavinném a kenyeret, akkor azután már lehet hogy nem küldene el újra, hogy hozzak el megint neki valamit, mert lehet hogy már azalatt hogy én itt bolyongtam, ő összegyűjtött már mindent, és akkor ott kellene lenni vele, és az rossz volna. Rossz volna, mert ha visszamennék, legszívesebben az ölébe bújnék, olyan sokat voltam már itt egyedül a félelmetes sorok között, de legalább megfognám a kezét, azt pedig nem lehet, ha megfognám, mérges lenne, és el kellene engednem rögtön, és ott sétálhatnék mellette, közel és mégis elválasztva, minden pillanatban, amikor nem fognám a kezét, de mégis akarnám, azt érezve, hogy éppen valami rosszat csinállok, és ugyanakkor azt is érezve, hogy éppen a büntetésemet töltöm, így előtte sétálva, különválasztva tőle. Bolyongani lett volna jó inkább örökre, ahogy a kenyeret keresve bolyongtam, mert akkor biztosan büszke volt rám, hogy meg sem ijedve és hátra sem nézve megyek előre a sorok közt. De persze örökké bolyongani sem lenne jó, jutott akkor eszembe, mert ha itt járkálnék fel s alá, és közben ugyanazt csinálná ő is, előbb vagy utóbb, de meglátna valamelyik sornak a végén, és odakiáltana, hogy gyere ide, most már mennünk kell, és én meg akkor odakulloghatnék, állhatnék mellette a pénztárnál a sorban kézfogatlanul. Ezt pedig el kellett kerülni mindenképp, és akkor megláttam a kijáratot, ami szemben volt éppen a kenyerekkel, hát akkor így, gondoltam. Futva mentem odáig, nehogy anya az utolsó pillanatban meglásson, aztán a pénztárnál lelassítottam, kimentem az egyik sor mellett, meg sem kérdezte senki, hogy hogyhogy, és akkor már kinn is voltam az utcán. Balra fordultam, és mentem csak előre, nem tudtam, hogy valójában hová vagy merre, nézegettem fel a házakra, rémlett, hogy valójában itt voltak mindig, és láttam is őket már rengetegszer, most mégis újnak tűntek és rémisztően magasnak, sokkal nagyobbak, mint bármelyik sor ott benn a boltban. Terekre értem ki, amikre nem tudtam visszaemlékezni, nem tudtam, hogy hol vannak, csak azt, hogy szélesek, és én ott lebegek a közepükön, nem tudván, merre menjek tovább, kicsi lépéseket tettem, mindig felfelé néztem, nem tudtam betelni az érzéssel, hogy itt lépkedek ezeknek a hatalmas házaknak a tövében. Eddig mindig valahová mentem, vagyis anya rángatott magával valahová mindig, a nagymamámhoz, az óvodába, a játszótérre, babazsúrra, én meg mentem utána, vagyis a legtöbbször ott ültem mögötte a biciklin, és nem kellett a házakra figyelnem, csak a hátára meg hogy a küllő be ne kapja a lábamat véletlenül, és eddig mindig valahová mentünk, most meg csak úgy mentem, vagyis leginkább valahonnan el. Raktam az egyik lábamat a másik elé, de csak lépések maradtak, nem álltak össze utakká, totyogtam keresztül a rám dőlni készülő városban, a nap meg sütött rám, laposan ugyan, de annál melegebben.

Megy előre a járdán, próbál rájönni, hogy hova megy, egy pillanatra azt hiszi, a könnyeitől nem lát, de megtörli a szemét és szárazak. Szédül, homályosan sejti, hogy rengeteg dolga van még, az apja csak napok múlva ér haza, addigra el kell intézni mindent. Végig kell járni a rokonokat. Vagy nekik kell szépen sorban eljönniük hozzám? Nem tudja, pedig van erre biztosan egy szabály, gondolja, itt van mindenre egy szabály, csak engem ez az egész soha nem érdekelt, lehet, hogy anyának volt igaza, hogy lenézem az egészet, ő biztosan tudta volna, ő biztosan megmondaná, hogy mikor kell menni meg mit kell felvenni, neki fontos volt ez az egész, a jó család meg minden. Valakihez elmegyek most, dönti el, aki a legközelebb lakik, mindegy, aztán mégis gondolkodni kezd, meg lehet biztosan ezt is fejteni logikusan, bárcsak tanult volna néprajzot, végül arra jut, hogy a nagyszülők úgyis minden rangsornak a csúcsán vannak, hozzájuk biztosan el kell menni, elvégre nekik a lányuk, nekem meg csak az anyám, és biztos velük is kell kezdeni, épp csak nem tudja, hogy hogy kellene eljutni hozzájuk, itt áll ezek között az egymás mellé épített unalomig ismert házak

között, és azok nem mondanak neki semmit az odajutás módjáról, ha most elindul, bolyonghat megint, mint mikor elveszett a boltból, de hát végül is odatalált akkor is. Megállt, nem akar újra elindulni. Tudta pedig, hogy erre a városra csak visszaemlékezni lehet, visszatérni belé nem. Vagy talán így van ezzel minden hely. Milyen szép volt pedig, ahogy Verusnak elmesélte, a fákat, a játszótereket, a csendet meg a nyugalmat, a nagy házat, a kertet, a kutyákat, a macskákat, és aztán mikor idejött, tetszett neki tényleg, el volt ragadtatva, és akkor úgy kezdte ő is látni, mint aranyos furcsa helyet. Erről álmodozott, mint gyermekora paradicsomáról, ha ideges volt, vagy feszítette fülét a városi zaj, hogy majd visszatér ide a békébe. És most itt van, szemtől szemben a várossal, elindul újra, az arcát simogatja a cseresznyevirág-illatú szellő, és ő hirtelen megretten, a szeméhez nyúl megint, szerencsére még mindig nem nedves, nem szabad elhagynia magát, gondolja, hisz mindenki látja, ki kell húznia magát, arcán csak szomorúság legyen, s nem kétségbeesés, hiszen itt mindenki látja. Elvégre ők nem tudnak Verusról semmit, és különben is Verus egy hálátlan dög volt, egy rabszolgotartó, aki elvárta volna, hogy még gondolni se gondoljon másra, mikor ő pedig hetekre eltűnt mindenféle férfiakkal, rápazarolta az összes jóindulatát, de most legalább megszabadult tőle, reméli, boldogan éli majd a kis felületes életét, de a gyerek az övé mindenestre, és meg fog érte tenni majd mindent, majd lehozza ide sűrűn, hogy ne tömje el a tüdejét idő előtt a pesti füst, majd lehozza, leül a szökőkúthoz, leállítja maga mellé a babakocsit, Lucácska napozik, ő meg majd olvas, és akik elmennek mellette, rámosolyognak majd, vagy kérnek egy autogramot, megdicsérik, hogy milyen szépen fejlődik a műsorvezető úr kislánya, aztán ha nagyobb lesz, elviszem a játszóterekre, elmesélem neki, milyen volt, amikor még én csúszdáztam itt, palincsnak fogja hívni a palincсот, vidáman fog játszani a többi gyerekekkel, én meg elcsacsogok majd a szülőkkel a padon, sütni fog a nap, és ha Petra éppen arra sétál majd, egymásra mosolygunk, és hirtelen érezni fogja, mit szalasztott el. És ha anya már nem is, ő látni fogja, és látni fogják a rokonaim, és látni fogja a város, hogy rendben van minden.

Aztán ment tovább, elért a parkhoz, a padhoz, ahová a fiúk mindig elhozták a barátnőiket csókolózni, és ahová majd ő is elhozza azt a lányt, akivel Pesten megismerkedik majd, eljön a vonattal, aztán itt csókolóznak majd a padon, mindenki szeme láttára, látja majd az egész város, sikerült is találnia egy rózsaszínes kavicsot a pad körül, a borítékra azt írta, hogy csókolózós pad. Ott volt aztán nem messze tőle az a másik pad is, ahová olyan nagy baj lett belőle egyszer, hogy leült olvasgatni, onnan is szerzett kavicsot, és ment tovább. Elment az iskolája mellett, onnan is borítékolt egyet, végig a kisebb-nagyobb utcákon, végül kiért a főtérre, ott járkált körbe-körbe jó sokáig, míg már úgy érezte, előhalászott a fejből mindennel kapcsolatban minden lehetséges emléket, és közben azt gondolta, utoljára akkor bolyongott egyszerre ennyit és ennyire összevissza a városban, amikor kiskorában egyszer elszökött az anyja mellől a boltból. És miközben gyűjtögetett és körbe-körbe járkált, folyton jöttek szembe vele emberek, akik, úgy érezte, furcsálkodva néznek rá mind, hogy miért rakosgatja borítékba a köveket, és olyasmiket gondolnak, hogy végre megbolondult végleg ez a holdkóros, és sokakat közülük ismert is az iskolából vagy a diszkóból vagy máshonnan, és olyankor mindig, mikor olyan valaki jött szembe, és nézett rá ily módon, akit ismert, még egy kavicsot felvett, és annak a borítékjára a nevét írta fel. Közben eszébe jutottak még mások is, akik akkor ugyan épp nem sétáltak arra, de tudta róluk, hogy ha arra sétálnának, ugyanígy néznének ők is, és ha eszébe jutott valaki ilyenféle, akkor az ő nevének is keresett egy kavicskát. Ezeket a neves kavicsokat hagyta utoljára, ezeknek a kupacát csak aztán vette maga elé, hogy a többiből gondosan kialakította a tereket és utcákat, ügyelve a dolgok távolságára egymástól meg az irányokra, és amikor úgy gondolta, hogy a műve talán nem is különbözik nagyon attól, ahogyan repülőgépről látszódná a város, akkor a neves kavicsokkal szépen, ügyelve az arányos térközökre, körülrakta csillagkoszorúként az építményt, középre téve a nagy, piros követ a Petra-borítékból. Aztán percekig nézte még az egészet, néha odébb mozdította valamely elemet néhány tizedmilliméterrel, közben nagyokat kortyolt a poharából és mélyeket sóhajtozott, végül mikor már tényleg úgy érezte, nem tudna mit változtatni rajta, felállt,

ránézett az órájára, és úgy döntött, ideje indulnia, hisz várja az a rengeteg dolog, amit meg kell itt még tennie. Kiment a szobából, és tudta, a polcra figyeli a város.

Mentem, egy darabig még éreztem, hogy bátor vagyok, hogy most nincs is nálam önállóbb gyerek a városban, hogy bárki, aki szembe jön velem, látja, milyen bátor vagyok, hogy itt sétálok teljesen egyedül, és elismerően bólint, meg hogy most végre bármit csinálhatnék, nincsen ott anya, hogy megmondja, hogy nem szabad, csak épp pont nem jutott eszembe semmi, amit akartam volna és egyébként nem szabadott, aztán meg már egy idő után mintha a bátorságot kiszárította volna belőlem a nap, és leginkább semmit sem éreztem, csak mentem előre, ha már elindultam. Egy idő után egy játszótérhez érkeztem, amiről tudtam, hogy rengetegszer játszottam már rajta, vissza tudtam emlékezni, hogy kivel, mikor és mit, és arra is emlékeztem, hogy azért szoktunk ide jönni, mert közel van a nagyszüleim házához, de most mégis úgy tűnt, mintha a világűr közepén lebegne az összes hinta és palincs, és nem vezetne belőlük út sehova. Nem tudtam, melyik irányba induljak, úgyhogy csak mentem tovább az orrom után, de aztán odaértem mégis a nagyszüleim házához, mivel nagyon közel volt tényleg ahhoz a játszótérhez. Be akartam menni, már csak megszokásból is, de a csengőt nem értem el, gondoltam, bekiáltok az ablakon, ha elég hangosan kiabálok és elég sokszor, valaki meghallja úgyszólván. De nem tudtam, mit kiáltsak, hogy csókolom, vagy sziasztok, hogy engedjenek be vagy hogy engedjétek be, sosem tudtam rájönni ennek a szabályára, hogy valójában melyiket kell mondani, azt gondoltam, hogy ez is majd csak az iskolában fog kiderülni, mint a kisbetűk, igazából valamiért a csókolom is tűnt a megfelelőnek, csak azt meg túlságosan bonyolult volt működtetni. Mikor anya ott volt, egyszerűbb volt az egész, hagyni hogy ő menjen előre, hogy köszönjön, aztán nekem csak mormogni valamit, ami ez is lehetett vagy az is. Alapvetően minden egyszerűbb volt, mikor anya ott volt, gondoltam ekkor, és inkább visszafordultam, ekkor már a lábaim is eléggé fájtak, az utcák végtelennek tündek, ahogy igyekeztem végigvonszolni magamat rajtuk, a bátorságomnak már az emlékét sem tudtam felidézni, csak azt éreztem, hogy nem mindig kapok levegőt, meg hogy könnyek mennek az arcomon végig anélkül, hogy sírnék. Meg valami furcsa módon a bőrömet éreztem, szinte fájt az arcomnak az a része, amit oda szoktam dörgölni az arcához, meg a tenyerem, ahol a kezét szoktam fogni. Csak mentem, melegítette az aszfaltot az egyre vörösebb napfény, én meg ott rakosgattam a lábaim egymás elé a végtelen betoncsíkon, a fölém tornyosuló ormóttan házak között, amik most mintha remegtek és dülöngéltek volna, és én futni kezdtem előlük, hogy rám ne dőljenek, de azok csak egyre nagyobbak lettek, én meg egyre kisebb, futottam amerről gondoltam, hogy jöttem, és bár a szememmel nem láttam már semmit, a lábaim úgy tűnik, jól tudták az irányt, mert egyszer csak ott volt ő, egy rendőrrel beszélgetve, de engem nem érdekelt a rendőr, csak odarohantam hozzá, belebújtam az ölébe, bekapaszkodtam a vállába, és elhatároztam, hogy most már többé nem megyek innen sehová. Nem volt ilyen bonyolult, de így emlékszem rá.

Továbbindul, kicsit megnyugodva, megy tovább egy vájatban, végigmegy a főtéren, el az iskolája mellett, a park oldalán, váratlanul éri minden ismerős hely felbukkanása, mintha csak összeborították volna őket egy nagy halomba, mint valami lomtanitáskor, ő meg kiemeli őket és csalódottan visszahajítja, aztán odaér ahhoz a padhoz ott a parkban, és eszébe jut az anyja, és hirtelen égni kezd az arca ott a pofonja helyén, sajog, mintha sajgott volna mindezidáig, az összes eltelt éveken keresztül, épp csak túl gyengén, hogy a sok baj között érezze, de most ebben a csendben, ebben a tavaszi szellőben, erre a padra leülve most érezheti újra, és már nem is érez mást, az arca vörösösen lángol, a füle zúg, és szédül, és nem képes másra gondolni megint, mint arra a pofonra.

Az ebben a fejezetben leírtakból semmi nem történt meg.

Ami persze jó kezdés és ügyes posztmodern trükk, hiszen mintha ezzel egyúttal azt is mondanánk, hogy a regény többi része ezzel szemben viszont megtörtént, rögtön végtelenül hitelessé téve az egészet.

Ha azonban rákérdezne valaki erre a sugallásunkra, nyugodt lelkiismerettel vonogathatnánk a vállunkat és mutogathatnánk e fejezet elejére, hogy mi azt sosem mondtuk, sőt egyetlenszer írtunk arról, hogy megtörtént-e valami, és akkor is épp tagadtuk.

Persze majdnem tényleg nem történt meg az, amiről ebben a fejezetben szó lesz, vagyis a találkozás N. C. és Katona Bence között.

Természetesen Bence ragaszkodott hozzá, hogy N. C. eljöjjön és meglátogassa. Ekkor Bence még az egyetemre járt, és gondosan eltervezett mindent, eleve a felhívását is gondosan eltervezte, azután, hogy eszébe jutott, hogy milyen jó lenne, ha N. C. eljönne és meglátogatná őt, még napok teltek el addig, amíg egyáltalán odament a telefonhoz, ezen napok alatt sorra vett minden kifogást, amellyel N. C. el fogja őt utasítani, hogy ne érje majd váratlanul, majd pedig számtalan mondatot vett fontolóra, melyekkel azt lesz majd kipuhatólandó, hogy nincsen-e N. C.-nek valami halaszthatatlan dolga, amely eleve lehetetlenné tenné az utazást, valamint azt, hogy van-e a kapcsolatuk olyan a valóságban, amely megenged egy ilyen meghívást, továbbá olyan mondatokat gyűjtött, amelyek amennyiben az előbbi puhatólózások problémát jeleznek feltűnés nélkül visszavezethetik a társalgást a hogyléte felől való egyszerű érdeklődés biztonságos medrébe. Mikor már kigondolt mindent, és elszánta magát, hogy felhívja, még akkor is körözött a szobájában húsz percet a telefonjába beütött számmal, mielőtt meg merte nyomni a gombot. Aztán természetesen egy női hang vette fel, hogy bár emlékszik, hogy kiről van szó, de hónapok óta nem látta már, és egészen csodálkozik, hogy Bence éppen ezt a számot tudja, hiszen csak néhány napot töltött nála. De azért felírta a számát, és megígérte, ha valamiképpen újra látja, odaadja neki feltétlenül. Bence tulajdonképpen megkönnyebbült.

Aztán néhány hét múlva, amikor már éppen megfeledkezett volna az egészről, csöngött a telefonja. Felvette, de nem szólt bele senki, ebből rögtön sejteni kezdte, ki az, aki hívja, meg is kérdezte, hogy ő-e az, és a válaszul érkező tompa hümmögésből tudni lehetett, hogy igen. Akkor Bence gyorsan kutatni kezdett az emlékezetében a kigondolt mondatok után, de bármit is kérdezett, N. C. csak annyit felelt, hogy igen, vagy hogy nem, esetleg ennyit sem, hanem csak hallgatott. Bence akkor mély levegőt vett, és megmondta neki, hogy azt szeretné, hogy látogassa meg, és mivel azt gondolja, hogy N. C. úgymint ráér mindig, öneki meg egy csomó dolga van, azt is megmondja, hogy mikor, aztán megmondta a dátumot, aztán a biztonság kedvéért hozzátette, hogy az pontosan két hét múlva lesz, aztán kevés gondolkodás után azt is, hogy az tizennégy nap.

Két héttel később Bence a Keleti pályaudvar egyik padján üldögélt, egy könyvet olvasott, amelybe a kezében tartott ceruzával vonalakat húzogatót meg szavakat írogatót a lap szélére, olyanokat mint *tetőpont* vagy *halmotivika*, a fülében pedig egy fülhallgató volt, amin keresztül a *Symphonie fantastique*-ot hallgatta. Olvasás közben fel-felpillantott a körülötte kavargó tömegre, hogy ha N. C. másik vonattal jött volna, vagy bármi más véletlen folytán itt lenne már, amit nem tarthatott kizártnak, vagy csak a zenétől nem hallaná meg a szemben lévő vágányra érkező vonat hangját, akkor is legyen esélye észrevenni őt; mindazonáltal igyekezett ezeket a felpillantásokat minél rövidebbre szabni, hogy ne essen ki az olvasási ritmusából, és tudjon haladni a könyvvel, nem tudott ugyanis némi tompa undor, de legalábbis csodálkozás nélkül gondolni az olyan emberekre, akik amikor vártak, képesek voltak csak nézni maguk elé, hagyva üresen telni a perceket, mikor pedig annyi könyv van még, amit nem olvastak, és annyi dolog van, amit nem tudnak még, úgyhogy ő igyekezett a fejlődésére fordítani ezeket a perceket is, amiben a sikeres élet kulcsát látta.

Így történt, hogy nem vette észre azonnal a vonat megérkezését, amikor viszont észrevette, azonnal felpattant, elrakta a hátizsákjába a könyvet meg a lejátszót, és odaállt a mozdony mellé, hogy az előhőmpölygő embertömegből előhalászhatta N. C.-t. A tömeg eleje kis késése miatt már a kijáratnál járt, így gyorsan odaszaladt leellenőrizni az arcokat, aztán miután nem találta meg őt köztük, visszafutott, és állt tovább a mozdony oldalánál. De N. C. egyre csak nem tűnt fel, még akkor sem, amikor pedig már az utolsó csókolózó párok is kifelé indultak, és üres lett a peron. Bence sóhajtott, először arra gondolt, azonnal hazamegy, másodjára azonban arra, hogy végülis ez az egyetlen érdekesebb ismerőse van, és ha most mégis itt van valahol, és ő itt hagyja, akkor ez se jön többet. Úgyhogy elkezdett végigsétálni a vonat mellett, és benézni minden ablakon, hátha ott van valahol, és csak nem vette észre, hogy itt a végállomás. De nem volt a vonatban, amikor viszont elért a végéig, a sín mentén távolabb, ahol már betonozás sem volt, észrevett egy alakot, aki lassan lépdelt a messzeség felé, és mikor odafutott hozzá, kiderült, hogy tényleg N. C. az, és egy verebet követ épp, akit a vonatról leszállva vett észre, és aki morzsákat szedegetve kitartóan ugrándozott a sínek között. Bence megint sóhajtott, karon fogta N. C.-t, és elvezette a kijárat felé.

Ahogy végigmentek a pályaudvaron, Bence azt vette észre, hogy N. C. kezében lassanként egyre több minden van, újságok, szendvicsek, mindenféle bizsuk, amik egy kicsivel korábban nem voltak még nála. Jobban odafigyelt hát rá, és látnia kellett, hogy ahogy elmennek a standok mellett, ami tetszik neki, azt N. C. egyszerűen megfogja és elveszi, anélkül, hogy az eladóra egyáltalán ránézne, hogy figyel-e. Bence a füle tövéig elvörösödött, körülnézett, hogy üldözi-e őket valaki, aztán megint körülnézett, hogy látta-e valaki, amint gyanakvóan körülnéz, aztán kitepte a dolgokat N. C. kezéből, és beledobálta őket a hátizsákjába, N. C.-t pedig megkérte szépen, hogy ne hozza szégyenbe ilyen sok ember előtt, de mivel igazából nem hitte, hogy majd hallgat a szép szóra, inkább belekarolt, és amilyen messze csak lehetett, elhúzta a standoktól, a szemét pedig nem vette le róla egy pillanatra sem.

Bence be akart menni a boltba is még, de ezek után nem tette inkább, helyette gyorsan hazavitte N. C.-t magához a kollégiumba. Kent neki egy kenyeret, amit az pillanatok alatt befalt, és csillogó szemekkel kért még egyet, aztán megette azt is, és még kért, míg elfogyott Bence összes kenyere. Bence azután letusolt, addig a biztonság kedvéért becsukta az ablakot a szobában, és bezárta az ajtót, visszatérve pedig tíz percre állt a kinyitott szekrénye előtt, próbálva eldönteni, hogy melyik ruháját vegye fel, végül egy világosszürke nadrág és egy fekete ing mellett döntött. Amikor felöltözött, felébresztette N. C.-t, aki közben lefeküdt az ágyára és elaludt, és elindultak.

Egy kávézóba mentek, amiről Bence annyit tudott, hogy valami egyetemi törzshely, bár ő eddig sosem volt még ott, mert az ő barátai nem voltak kávézóbarátok, meg különben is mindig azt gondolta, hogy ha most megspórolja azokat az órákat, amiket a többiek itt töltenek, és inkább tanul helyette, akkor majd az élete során, ami emiatt jóval sikeresebb lesz remélhetőleg, mint a többieké, sokkal több lehetősége lesz majd ilyen és ennél még külön helyeken jól és ennél még jobban is éreznie magát. Mindenesetre most végre itt volt, le is ültek egy asztalhoz, rendelt maguknak két tejeskávét, és megkérdezte N. C.-t, hogy mi van vele mostanában. Két perc múlva megkérdezte, hogy mit mondott idáig, és hozzátette, hogy ne haragudjon, de nem figyelt mostanáig. Tényleg nem figyelt, ugyanis a teremben lévő embereket figyelte, hogy ismer-e közülük valakit, vagy legalább van-e valaki, aki olyan valaki lehet, aki ismer valakit, aki ismeri őt. Amikor megnézett mindenkit, csalódottan kellett megállapítania, hogy nemhogy nem ismer senkit, de csupa olyan arcokkal van körülveve, amiket még elsuhanni sem látott soha az egyetemen a folyosón, úgyhogy kezdte eléggé kétségbe vonni, hogy ez a hely tényleg olyan fontos egyetemi hely lenne. Mindenesetre az ajtó felé fordította a tekintetét, hogy ha az újonnan érkezők között lenne ismerős, azt legalább ne szalassza el semmiképpen. Aztán rájött, hogy N. C. valószínűleg már percek óta beszél, hiszen megkérdezte tőle, hogy mi van vele, és ő meg oda se figyel, de utána rájött, hogy N. C. hallgatott egész idő alatt, és csak azt nézte, hogy forog a fahéj a kávéja tetején. Megkérdezte tőle megint, hogy mi van vele, és közben

próbálta bátorítani magát, hogy az, hogy N. C. csak ül itt, mint egy idióta, és hallgat, az éppenséggel az, ami az ő különlegességét adja, hogy az összes többi ember a világon, ha megkérdeznék tőle, hogy mi van vele, egyszerűen csak kinyitná a száját, és kezdené mondani, hogy mi van vele, mindenféle mesterséges eljárásokkal történeteket kreálna az emlékeiből, igyekezne megfelelni a hallgatója elvárásainak és előzetes tudásának, igyekezne, hogy olyan kép alakuljon ki róla beszélgetőtársában, amelyet ő szeretne, hogy lássanak róla, semlegesnek álcázott mondataival mindenféle célokat próbálna megvalósítani alattomos módokon; N. C. ezzel szemben képes és hajlandó arra, hogy a konvenciókkal mit sem törődve és saját megítéléséről is megfeledkezve, teljesen szabadon kövesse vágyait, és hogy ha épp az érdekli, hogyan forog a fahéjreszelék a megkevert kávéban, akkor azt figyeli. Csak félt tőle, hogy kívülről egy unalmas félbolondnak látszik, ők meg egy rendkívül unatkozó párnak.

Megkérdezte még tőle néhányszor, egyre halkabban, hogy biztosan ne hallja senki, amint folyton ugyanazt a mondatot ismételteti egy fiúnak, aki egyre csak nem tudja levenni a szemét a kávéspoharáról. Aztán amikor bejött egy lány, akivel együtt járt egy szemináriumra, kézen fogva a barátjával, akkor inkább elkezdett beszélni ő, mindenféle dolgokról, amik mostanában történtek vele, miközben maga felé húzta N. C. poharát, hogy a szemei legalább megközelítőleg öfelé forduljanak. Néhány percig működött is a dolog, ezalatt egészen olyan volt, mintha N. C. szégyenlősen nem merne ugyan Bence szemébe nézni, de azért figyelmesen hallgatná, ezután azonban látnivalóan egyszerűen elveszítette érdeklődését a pohár iránt, és egy szőke lányt kezdett bámulni. Bence hangosabban kezdett beszélni, hátha sikerül magára terelnie N. C. figyelmét, és minden mondatát kérdéssel zárta, hogy esetleg válaszra bírja, de hasztalan, önkéntelenül is egyre hangosabban beszélt, és mivel már mindent elmondott magáról, egyre összefüggéstelenebbül, és egyre kínosabban érezte magát, mert egyre biztosabb volt benne, hogy mindenki őt nézi, és rajta nevet. Így amikor N. C. egyszer csak minden észrevehető ok nélkül felállt, és őt ott hagyva kísértelt az ajtón, legalább akkora megkönnyebbültséget érzett, mint amennyire ideges lett.

Mindenesetre utána szaladt, a sarkon érte utol, valami lehullott falevelet kergetett, aztán amikor a falevelet egy erősebb szellőkés eltüntette, csak sétált tovább, beletartotta az arcát a szellőbe, a napos oldalon ment, hogy érje az arcát a fény. Bence ment vele, hol mellette, hol mögötte, közben próbálta kérdegetni, hátha végül megtud tőle valamit mégiscsak, de N. C. sosem válaszolt, csak egyszer kezdett el teljesen váratlanul arról beszélni, milyen szép egy felhő, amely éppen felettük lebegett el. Órákon keresztül sétáltak, egyre kintebbi kerületekbe jutottak el. Bence minden remény nélkül mondta el félóránként, hogy mehetnének busszal is, meg hogy valójában nem erre kell hazafelé menni, N. C. csak ment, általában arra, amerre több volt a fény. Bence fáradtan vonszolta magát mellette, az ujjait gyűrögette, a dolgaira gondolt, amiket csinálnia kéne ahelyett, hogy ezzel a holdkórossal kergeti itt a napfényt, kétségbeesetten próbált vele beszélgetni, hogy ne vesszék az idő tökéletesen kárba, és próbálta magát meggyőzni, hogy végülis N. C. csinálja jól, hogy valójában tanulhatna tőle, neki nem kell rohannia sehová, csak éli az életét, és tökéletesen boldog, de a végén mindig azt gondolta, hogy inkább ne legyen boldog soha, mint hogy ne lehessen egy értelmes mondatot váltani vele, és hogy azt kívánja, soha ne érezze olyan olcsónak az életét, hogy minden lelki furdalás nélkül bóklásszon hónapokon keresztül céltalan.

Így sétáltak egész nap, mert N. C. nem akart megállni, Bence meg nem akarta ott hagyni a városban magára, aztán amikor lement a Nap, N. C. azt mondta, aludjunk, és lefeküdt a földre, és el is aludt egy perc alatt. Bence meg leült egy padra nem messze tőle, mert nem mert és nem is akart lefeküdni aludni egy angyalföldi park fűvére, félt, hogy a gyilkosok ébresztik majd őket, vagy ami még rosszabb, a rendőrök, és ott találja a botrány közepén magát rögtön, meg szinte biztos volt benne, hogy lakik erre valaki, akit ismer, hát csak ült egész éjszaka ébren, nézte N. C.-t meg nézegetett körbe, hogy felébredtesse őt gyorsan, ha jön a veszély, de végül nem jött egész éjszaka senki. Viszont amikor megvirradt, megragadta rögtön a még félálomban lévő N. C.-t, és felrángatta

egy buszra, és elvitte a pályaudvarig, és feltuszkolta az első vonatra, amely a tenger felé ment nagyjából, aztán vöröslő szemekkel visszatért a saját életébe. – –

(tizenegy)

FUTOTT a homok a parton, tölcserre tömörült, rohant a tajtékzó hullámok elől, végig az úton a városig, kicsapott a kőre a víz, szürkén tornyosult az ég, sötét lett, mintha éjszaka volna, vakítón világos aztán, Lino a portölcser nyomában rohant, a szél néha hátába kapott, és előredobta, esni kezdett aztán, zuhogott, megállt, kifacsarta ruhájából a vizet, és tovább futott, el fog késni, tudta.

Visszhangozva csapódott a víz a köveknek az üres utcákon, és folyt le végig, kibugyogott az árkokból, a kis utcákból a nagyobbak felé, és végig a városon, kifelé, és vissza újra, nem tudván magáról, és nem volt vége, esett csak egyre, körülnézett, senki sem volt már az utcákon, elkésett, nem tudta, mi lesz így. Tudta pedig, jön a vihar, de azt hitte később, nyugalmas volt a tenger még, hát lassan rakta a lábait, sétált, nem futott, hogy ne éhezzen meg még jobban, utolsó pénzén zsömlét vett, azt rácsálta, míg tartott, de elfogyott hamar, még reggel, azóta csak a morzsáit piszkálgathatta a fogai közt. Mennydörgött, lába alatt tocsogott a víz, ahogy lépett, szakállából csöpögött, ruhája testéhez tapadt. Végigment a főutcán, betért a kisebbekbe, de nem látott senkit, a portékák berakva, a padokat bevitték, a redőnyök lehúzva, lakat is rajtuk, csak az ablakok mögött pislákol fény, bentről néznek ki, és várják a napot, hogy süssön újra, az embereket, hogy előbújjanak, hogy előbújjanak akkor ők is, korgott a gyomra, és dörgött az ég, egyik sem lehetett a másiknál hangosabb, együtt süketítők voltak és bénítók, leülni sem lehetett, a padokon is állt a víz, feküdni sem, hisz sár lett a földből, nem volt hová menni, nem volt mit tenni, csak várni lehetett, míg múlik az eső, míg előjön a nap és előjönnek az emberek, kirakják a dolgaikat, és el lehet őket vinni, addig csak állni, behúzódni a falhoz, hogy kevesebb legyen, ami ráesik, a felhőket nézni, hogy múlnak-e már, túrni, hogy fordul a szél, és ráveri az esőt, türelmesnek lenni, nem lehet mást.

Volt már ilyen sokszor, hogy azt hitte, éhen hal, hogy azt hitte, megfagy, hogy azt hitte, verik, míg ott marad halva, de nem, itt áll most is, nedves testét a falhoz szorítja, hogy legalább egyik felét ne érje a víz, arcát kezével védi, ruháját, szakállát percenként kifacsarja, hogy tovább bírja, áll, egyedül az utcán, ahol máskor víz helyett emberek hömpölyögnek, kiáltoznak, most csak a víz csobog, az egyetlen fény az ablakokból jön, a felhők áthatolhatatlanok, elbújik, akinek van hová, aki nem csak a falhoz tud, nedves testét odaszorítva, hogy ne érje a víz, azok most tüzet gyújtanak, és kinyitnak egy bort, füstölt lazacot vesznek elő, és pirítóst csinálnak, és parazsat raknak a pipájukra és boldogan fújják a füstöt. Látta őket szinte, a falakon túl, ahová nem esik az eső, ahová nem fúj be a szél, és ahol reggel fel kell kelni, munkába kell menni. Ott ült velük ő is, harapott a halból, hátradőlt a széken, aztán megköszönte szépen, és jött is az esőbe vissza, a falhoz lapult, és hallgatta a gyomrát, hallgatta, hogy morcog, rágódott az ételen, forgatta a savban, és szétáradt a vérben, csak a korgásra eszmélt. Elgondolta sokszor, hogy lesz neki egy háza, kecskét tart a kertben, és kakasszóra felkel, kievez a tengerre, és halakat ad el, aki megveszi, annak, és felesége lesz, és egy Lina nevű lánya, és tetszett neki néha, de sosem értette aztán, hogy hol lenne ő ebben, hogy hová tudna menni, hogy mi elől futhatna, hogy mitől rettegne, és hogy hogyan látna új erdőket és partokat, hogy látna új madarakat, halakat, és hogyan maradna ő szabad. Szabad. Egyet akart mindig, szabad akart lenni. Még az anyja mondta mindig, maradj szabad, Lino. Egy gyárban dolgozott az anyja, este járt csak haza, a sötétben, hunyorgott inkább, hogy lássa a fiát, de nem gyújtott sosem gyertyát, rab vagyok, mondta mindig, ha becsuknának sem változna semmi, ha becsuknának, mondta, és a férjére gondolt, aki után csak ez a név maradt, Lino, és akit Lino sohasem látott. Egy árnyék volt az apja, lassan öltött formát, csak a távolságot jelentette sokáig, hogy messze, aztán elmesélte lassan a történetét az anyja, hogy hogyan dolgozott ő reggeltől estéig és estétől reggelig, abban a gyárban, ahol dolgozott ő is, ahol megismerték egymást, ahol az anyja beleszeretett a kékeszöld szemekbe, amilyen nem volt egyáltalán senki másnak, és ahol az apja beleszeretett az anyjába, mert így kellett legyen. Hogy egy téli estén hogyan bújtak a hó elől, és egy szeptemberi reggelen hogyan született Lino, az apja a börtönben addigra, hisz enni kellett akkor is, és fűteni, és élni, hogy nem volt elég a kevesebb pénz

akkor sem, sőt több kellett volna inkább, legyen pólya a babának, de elküldték az anyját, mihelyst nagyobb lett a hasa, az apja kétszer dolgozott egy nap, amíg bírta, de nem bírta már aztán, egy reggel nem tudott felkelni az ágyból, nem látszott semmi baja, de nem tudott mégsem, ott feküdt egy hétig, az anyja levágta a kecskét, nem ad többé tejet, de lett hús még egy hétig, addigra felkelt megint az apja, visszament a gyárba, kedvesek voltak, visszavették, épp csak kevesebb pénzért, örülhet neki, mondták, aztán amikor elfogyott már minden, elhajtott egy kecskét, hús kecske állt egy udvarban, bemászott, és tizenkilenc maradt csak, eldugta a fák közt, egyszer fejte csak meg, aztán jött a csendőr, bekopogott reggel, és vitte el az apját, megkérdezte, hol van, azt hazudta, meghalt, megették és elásták, a csendőr meg elhitte, így maradt meg Lino meg az anyja, kijárt az erdőbe, megfejte a kecskét, életben maradt, bár gyengén, megszülte aztán Linót, aki sosem látta az apját, akit az anyja sem látott többé, azt sem tudta, hová vitték, hol van. Az anyja visszament a gyárba, reggeltől dolgozott estig, hazavitte a pénzt, süteményt vett Linónak, a sötétben járt haza, de nem gyűjtött sosem gyertyát. Aztán Lino megnőtt, le kellett hajoljon, hogy beférjen a házba, jött az ember a gyárból, hogy hívja a munkába, és akkor elküldte az anyja, hogy bárhová menjen, csak innen el jó messze, hogy bármit is csináljon, csak ezt az egyet ne, hogy legyen mindig szabad, ne mint ő, és ne mint az apja, akik szenvedtek érte, és szenvedtek a házáért, és szenvedtek egymásért, hogy ne szenvedjen soha, vagy ha valamiért, csak magáért, azzal megcsókolta, mondta, ne is nézzen vissza, ha gazdag is lesz vagy híres, soha ne jusson eszébe visszatérni ide, eszébe se jusson, azzal hálálja csak meg, hogy elfelejt itt mindent.

Alábbhagyott az eső. Már szemerkélt csak éppen, a felhők foszladoztak, a nap is előkúszott. Lino egy sikátorba húzódott, ahonnan rálátott a térre, ahová már gyűltek az emberek újra. Leguggolt, most hunyorítania kellett, hogy élesen lásson, gyomra hosszúkat korgott, térde megremegett. Sőhajtott. Nehezen bírta már, a falhoz dőlt, várta, hogy abbamaradjon a szédülés. Kevesen voltak még mindig, talán nem is lesz ma már tömeg még egyszer, hazamentek a vihar elől, a feleségük megterítette az asztalt, befeküdt melljük az ágyba, minek is jönnének ki újra. De többen lettek lassan, fazekakat raktak ki, hogy eladják, oda se néztek, elvihetné bármikor, de mire elérne a következő faluig, éjszaka lenne, reggel adhatná el leghamarabb, ha odaérne egyáltalán bármikor, hisz már most is alig állt a lábán, hát csak állt, és bámult a tér felé, várta, kijön-e a pék még, azt sem tudta, süt-e még ilyenkor. Régen azt remélte, lassan kitanul majd minden szokást, és a nap állásából kiolvashatja, mikor sütnek micsodát, mikor jönnek ki a piacra, mikor mennek el lepihenni, begyűjtanak-e a kemencébe újra este, vagy hajnalban csak, meg minden mást is, hogy mikor hányan vannak a tereken, milyen időben mennyire figyelnek, hogy napfényben elővigyázatosabbak vagy záporban, hogy délelőtt-e vagy este, hogy a nők-e vagy a férfiak., hogy van-e esély vagy napozzon inkább a parton, de aztán végül arra jött csak rá, hogy túl sokat utazik, hogy egészen más minden faluról falura, hogy minden csak azon múlik, fiatal-e a pék vagy öreg, szorgalmas-e vagy lusta, van-e elég pénze vagy mindig egyre több kell, hogy meg bír-e lenni egy szobában a feleségével még, hogy sokan kopogtak-e be aznap, hogy vennének még valamit, és ha elcsen is valamit, tulajdonképpen minden azon múlik, odanézett-e valaki épp akkor, semmi más, vagy ha úgy tetszik, túl sok minden, *én is szabad vagyok, de szabadok ők is.*

Fehér leplet terített le, kisimította a ráncokat, odahúzta a ládát, és elkezdte kirakni, kisebb és nagyobb kenyereket, amiket Lino azt sem tudta, ebben a faluban hogy hívnak, és tőle aztán hívhatták is volna akárhogy, nem voltak frissek, az onnan is látszott, még hajnalban süthette őket, és várta, hátha valakinek elfogyott délben, és vacsorára kell még, de nem süttött újat, hisz maradt elég épp, közelebb sétált, megnézte a tálakat, megkérdezte, mennyi, alkudozott, elment, a virágokról megkérdezte, milyen fajta, látszott rajta, hogy messziről jött, és tudta úgyis mindenki egyből, meg sem próbálta titkolni hát, erre legalább rájöhetett már, aztán még egy patkót is megnézett, azt már közvetlen a pék pultja mellett, rövid faluk voltak, csak egy utcán kell végigfusson, hogy távol legyen tőlük, odasétál, biccent, a pék mogorva, megkérdi, hogy mi kell, a kenyérre mutat, kezét rákulcsolja,

balját egy másikra, míg fogást talál rajta, nem néz körbe, tudja, olyan nincsen sosem, hogy nem nézné senki, markol és fut, végig a kis utcán, minden erejét a lábába, és fut, már látszik a falu széle, mire bárki üldözni kezdi, és fut, és fut, és fut, nem a part felé, hanem be, a fák közé, a sötétbe, egy fára mászik föl, elrejtí a lombja, az egyik kenyeret a nadrágjába dugja, fél kézzel tud mászni, fel, ameddig lehet, aztán lehet rágni.

Fél kenyeret evett meg, aztán elaludt, a maradékot kitámasztotta az ágak között, nem látta meg senki, vagy nem tartotta elég fontosnak legalábbis, hogy felmásszon érte, az éjszaka közepén ébredt, a hold éppen felette állt, akkor ledobta a kenyereket, és utánuk mászott, kinyújtózott, hóna alatt a kenyerekkel elsétált a partig, messziről kerülve el a falut, végignézett a tengeren, vihar utáni nyugalomban bársonyosan hömpölygött, megcsillant a kékes holdfény rajta, és andalítón zúgott, Lino lefeküdt egy kőre, a kenyereket egy másik alá dugta, és a csillagokat nézte, ahogy kergetőztek felette, míg már kialudt a fényük, és körbeölelte a sötétség.

Csámcsogásra ébredt, lassan nyitotta a szemét, a nap már feljött rég és ragyogott fényesen, elvakította, becsukta újra, kinyitotta, egy sziklát látott csak, aztán távolabb nézett, egy sirály csapódott a tengernek, de nem csámcsoghatott ő sem, a távolban halászok bárkái, esznek talán, de a hang az övék sem lehet, nehezen fordul a nyaka, a dereka mintha rozsdás lenne, felül lassan, és a sziklának dőlve, ahová a kenyeret dugta, egy férfi ül, a tengert nézi, és mosolyog, és közben a száját a kenyérral tömi.

Megverhetné, de nem veri, verekedni nincsen kedve, ki tudja, ki ez, két kenyeret falunként el lehet még lopni, elfelejtik holnapra, de ha ez itt marad megverve, és meglátják, üldözni kezdik biztos, és elkapják, és viszik a börtönbe, és oda a szabadság, pedig szabadnak lenni fontos, a legfontosabb mind közül. Hát leül csak melléje, hátát a sziklának veti ő is, arccal a tengernek, szemük együtt követi a sirályokat, meg ahogy felugrik egy hal, a férfi rá se néz, mint akit a tenger úgy elbűvölt, hogy észre sem vesz már mást, végül Lino nem bírja már, és köszön neki, *Linónak hívnak*, mondja, csend. *Jó étvágyat*, kezdi aztán újra, *az a kenyér az enyém volt, de egyél belőle nyugodtan, ha éhes vagy*, a férfi most néz csak rá, mosolyog és biccent, *finom nagyon*, mondja, *látja azt a halat*, folytatja halkán, *napok óta követem, vagyis mindig megtalálom újra, megyek, amerre ő úszik, aztán elveszítem szem elől, lefekszem aludni, aztán mikor felkelek, akkor ugrik fel épp a vízből, épp ott előttem, megismerni a csillogásáról, a többinek csak ezüstös, de neki mintha aranyfénye lenne, nem tudom, hová megy, de jövök egyelőre utána, látja?* Lino csak néz rá, nem érti, bolond-e vagy csak furcsa, de tetszik neki, amit hall, régen őt is a halak érdekelték, hogy miért úsznak ferdén, és a pikkelyük miből van, nem felejtí, mikor először látta, utána a tenger mentén vándorolt egy évig, észak felé egyre, utána ráunt a halakra, hogy a vízhez vannak kötve, mint az a börtönbe apja, vagy az anyja a gyárba, erre gondolt egy este, mikor álmában halak lettek mindhárman, kergetőztek egy tóban, visszafordult akkor, ment a hegyek felé vissza, a tengerektől távol, madarak közt lakott a fákon, őket követte végig az országon, álmában velük repült, pikkelyek helyett tollak.

A fele kenyeret megette, két fél maradt, az egyiket megfogta Lino, és odaadta neki, hogy vigye el, ha akarja, de a férfi nem akart még menni, süttette az arcát a nappal, aztán lerakta a kenyeret, lehányta a ruháit, és ment bele a vízbe, halakkal látszott játszani, kijött, szárigatta magát, Lino csak nézte, megkérdezte, nincs-e valami dolga, ránézett a férfi, *a napnak kell hogy süssön*, mondta, és mosolygott, és nem mondott többet, Lino csak nézte, azt gondolta, lám, ez is csak vándorol alá és fel, és semmi dolga ebben a világban, úgy tűnik hát, épp olyan, mint én, ezen elgondolkodott aztán, hogy lehet-e olyan bárki, hogy szeretné-e azt, vagy hogy van-e egyáltalán ő, vagy egy árny csak, aki eltűnik, ha odanéznek, hogy nem túl szabad-e ő, hogy tudni lehessen, ki is ő, közben a férfi bogyókat szedett, és megette, jó lenne talán valakivel együtt járni az erdőt meg a partokat, lehetne lopni többet is, otthagyni vele, hogy őrizze, és menni a következő városba is, vagy ketten menni egyszerre, és kétszer annyit bírni, vagy hogy a figyelmüket eltereli, ő meg a dolgokat

elteszi, egyszerűbb is lenne, és érdekesebb talán, és barátok lennének, és együtt maradnának, ő meg ez az ember, aki most csak fekszik, és a sötét sötéti magáról.

Megvárta, míg felkel, akkor megkérdezte, már indult volna éppen, amerre a szél fúj. Elmagyarázott mindent, hogy hogyan kellene, és mit, odafeküdt mellé, nézte, amit nézett, de az nem szólt semmit, úgy látszott, csak a száját nézi, és nem hallgatja, amit mond, aztán nagy sokára, sok csend után mondta, *most téged követlek akkor*, és várt, és nézte, hogy indulnak-e már, de még nem volt dolguk, volt még kenyér bőven. *Csak délután kell mennünk*, mondta neki Lino, ha lejjebb ment a nap már, és beszélt tovább hozzá, kérdezte, hogy hol járt, mit csinált, mit látott, kikkel találkozott, és miért jár csak így itt, cél nélkül és lassan, de választ most sem kapott, a szélről mesélt neki a férfi, semmi másról, semmit sem magáról, megkérdezte megint, hogy hová megy és honnan, de azt mondta csak megint, hogy a tenger partján végig, ahol a halak úsznak, megkérdezte, hogyhogy ráér, hogyhogy semmi dolga, az csak nézett rá, mint aki azt sem tudja, hol van, hát bolond ez, nem baj, jól van, jóban leszünk azért, csak segítsen lopnom, ahhoz meg ért úgyis, tőlem is ellopta a kenyéremet, bocsánatot sem kért, és fel sem ébredtem volna, ha nem itt kezdi rágni, tud hát halkán járni, tud bátornak lenni, és úgy tűnik, nem tudja a törvényt, vagy nem árulkodik senkinek legalábbis, ha még egy értelmes mondatot eddig nem tudott kinyögni, meg különben is mosolygós, nem mogorva, kedves, szép meséket mond, és nem kell egyedül lennem.

Így vártak, míg lement a nap, a kenyeret megették, nem maradt, csak annyi, amennyit könnyen zsebre raktak, Lino csak bóbiskolt, a férfi futkosott össze-vissza, a vízbe be, a vízből ki, a fák közé bogyót enni, lefeküdni, ülni, mikor mi tűnt jobbnak, aztán útra keltek, Lino ment előre, követte a másik, egy kis útra tértek, ami a következő faluba vezette őket, Lino körülnézett, mit árulnak olyat, ami nekik kéne, gyümölcsöket látott, zömléket és néhány olyan edényt, amit elvihetnének, és a következő városban pénzzé tehetnének, odament a pékhez, megnézte, hogy friss-e, odament a fazekashoz, megkérdezte, melyik mennyi, kinézett egy párat, ami nem túl olcsó, de nem is túl drága, amit megéri elvinni, de talán nem mennek utána, hogy elkapják és megöljék, hanem elfelejtik már holnaputánra. A barátja azalatt végignézett mindent, megdicsérte az almát, megkérdezte, vehet-e, a néni adott neki hármat, és jó étvágyat kívánt, sétált teli szájjal, rámosolygott minden lányra, azok visszamosolyogtak, aztán megállt, nézte csodálkozva, ahogy az alkonyi fény pirosra fest egy házat, az arcát a szellőbe tartotta, élvezte, hogy fűjja, aztán visszament Linóhoz, aki kitervelt addigra már mindent, hogy két kenyeret kell vinni, és két piros tálát, fojtott hangon magyarázta, hogy ez így milyen jó lesz, hogy mire mindkét kenyér elfogy, ha kitartóan mennek, el tudnak érni öt faluval feljebb, ahol azokat a tálakat nem ismerik már meg, ott majd pénzzé teszik, és rengeteg ételt vesznek, annyit, amennyit talán egy hét alatt sem esznek meg. Bólogatott a férfi, és eldobta a csutkát, amiről lerágott most már minden almát, maradt neki még kettő, abból egyiket zsebre rakta, a másikat odakínálta Linónak, hogy egyen, de Lino is csak zsebre tette, és elmagyarázta újra, apróra, hogy hogy lesz, hogy ő fut a tálakkal, a másik meg a kenyeret hozza, aztán mikor harmadjára mondta, akkor úgy tűnt már, hogy érti, csak azt mondta el újra, hogy nagyon gyorsan fusson, és a parton találkozzanak este, mikor feljött már a hold is, addig rejtőzzön valahol, ahol biztos nem veszik észre, ő egy fán lesz talán, ott szokott legalábbis lenni. Aztán átment egy másik utcába, körülnézett, futott, a tálak a kezében, nem volt ideje, hogy sokat nézzen hátra, és figyeljen barátjára, aki mellett egy pillangó szállt el éppen, és azt figyelte, ahogy repül, és utána ment a térre, ahol felzúdulás támadt, keresték, hogy ki volt, aki elvitte a tálát, őt is megkérdezték, de ő azt mondta, ő csak a lepkét látta, aztán kísétált a partra, mert a városban túl nagy zaj volt, és vágyott már a csendre, leült egy nagy kőre, és nézte a napot, ahogy megy le.

Lino egy fán bujdokolt közben, egy tölgynek a legcsúcsán, a tálakat az avar alá dugta, és remélte, ha keresik, és jönnek, nem lépnek majd pont rá, ott maradt rejtőzve, míg elmúlt minden fény, és meghűlt a levegő, közben elővette a kenyeret zsebéből, ami még megmaradt, s megette, és megette hozzá az almát is, és közben barátjára gondolt, remélve, hogy elmenekült, és aggódva, hogy mégsem,

okolva magát, hogy bajba sodorta, anélkül, hogy rendesen felkészítette volna, megígérte magának, hogy a legközelebbi előtt majd már hamarabb megbeszélnek mindent, és elábrándozott aztán, és tetszett neki az ötlet, hogy lesz egy barátja most már, akinek elmondhat bármit, elmesélheti az életét, hogy mért akar mindig szabadnak maradni, elmesélheti az anyját, és elmesélheti az apját, és ha majd egyszer eltöri a lábát, vagy bármi más baja lenne, lesz, aki ellássa, és hozzon neki ételt, és a vándorlás a faluk közt, ami néha olyan hosszú, most majd már rövidnek fog tűnni, mert lesz kivel beszélni, a furcsa férfi a halakról mesél majd, és talán magáról is egyszer, és együtt lesznek szabadok, és szabadabbak, mint bármikor egyedül, annyit volt már egyedül, és csapda talán a magány is.

Így várta az estét, akkor lement a partra, végigment a parton, míg megtalálta a férfit, aki elszundított éppen, míg hallgatta a tengert, megvárta, míg felkel, nem akarta felverni, megkérdezte, hol van, az nem értette, micsoda, a kenyér, mondta erre, a férfi értetlen volt, aztán felcsillant a szeme, és előhúzta a zsebéből a kenyeret, Lino nem hitt a szemének, egy sarok volt csak csupán, akkora, amekkorát ő evett, míg rejtőzött a fán fenn, megtapogatta, és tényleg, tegnapi volt, száraz, kérdezte, a mai hol van, a férfi elgondolkodott, aztán, nem tudom, azt mondta, Lino megrázta a fejét, sírva fakadt majdnem, hát mit fogunk így enni, kérdezte tőle halkán, a férfi akkor felállt, éhes vagy, kérdezte, nem, felelt az mogorván, a férfi leült, szólj ha az lesz majd, azzal szeméit lehunyta, és álomba merült újra.

Lino éjfélkor ébredt, a hold vakított szinte, látta, hogy ül a férfi, és a csillagokat nézi. Ébren vagy, kérdezte, miért nem alszol inkább, az csak megvonta a vállát, *nem látni a csillagokat a fénytől.* Csönd volt, csak hullámok susogtak, azok is halkán. *Nem félsz,* kérdezte Lino, *így egyedül, és sehová tartozva, így sehonnan sem jöve, és sehová sem tartva?* Nem válaszolt semmit. *Mert én néha félek. Jobb lenne néha máshogy. Ha tudnám, mi lesz holnap, ha tudnám, ki vár otthon, ha tudnám, van olyan, hogy otthon. Még lehetne, talán, szerinted,* mormogta, de a másik nem felelt, *szerinted,* kérdezte újra, *szerintem nincsen semmi baj,* válaszolta az, mikor látta, hogy Lino szomorú, *ha rossz a kedved, ússz egyet, ilyenkor úsznak a halak is, a holdfényben, nincsen hideg, érzed?* Körülölelte a sötét öket, ezüstösen fodrozódott a bársonyos víz, a szellő felborzolta a haját, lehányta a ruháit magáról, és belefutott a vízbe, hideg volt, de hozzászokott hamar, lubickolt, és jobb kedve lett tényleg, kijött, lefeküdt a partra, megkordult a gyomra, a másik meghallotta, megfogta a kezét, és egy kő mögé vezette, ahol gyümölcs állt halomban, ezt neked gyűjtöttem, mondta, egyél, ha éhes vagy, Lino evett, megtelt, lefeküdt, hallgatta a csendet, a morajt, ahogy a víz nekiütődik a partnak, ahogy barátja dúdol a halaknak, míg elnyomta mindkettőt az álom.

Későn ébredt csak fel. Egyedül volt a parton. Várt még néhány percet, még evett pár gyümölcsöt, aztán elindult az úton, hogy a tárait eladja.

SZÁLLT FELÉM A KEZE a félhomályos szobán át, és ahogy közeledett, én próbáltam végiggondolni, miért kell kapjak egy pofont itt, ebben a félhomályos szobában, egy pofont, amely, ha keze le nem fékez a hátralévő méteren, nagy lesz igencsak, próbáltam végiggondolni, de ahogy az sokszor előfordult azelőtt és azóta is, tovább akkor sem jutottam annál, mint hogy Petrára gondoljak.

Arra gondoltam legelőször, fel lehet-e mindezt használni majd, hogy közelebb férközhetem-e hozzá ezáltal, hogy miként lehetne esetleg. Hogy vajon ha majd másnap feldagadt arccal állok a radiátornál, mert arra számítottam, hogy arcom feldagad, reménykedtem, hogy nem egy percek alatt múló vörösség lesz csak, hanem mindenféle színek a feketétől a zöldig, ha majd látja, hogy feldagadt arccal állok ott, és szomorú szemekkel meredek ki az ablakon át az udvarra, odajön-e vajon, és megkérdi, mi baj? Én igazából azt gondoltam, hogy odajön és megkérdi.

Valahogy így játszódtott volna le. Hét óra negyvenöt van, én már hét óra óta az iskolában, hisz nem hagyott aludni a düh, elkeseredettség és szégyen, és nem bírtam egy házban megmaradni anyám cipőivel, kabátjával, a kenyérral, amibe beleharapott, mielőtt dolgozni ment, hát idejöttem. A biciklimet lezártam a Petráé melletti helyre, mert mint hosszabb kutatás nyomán kiderült, Petra ugyanoda rakja mindig, sokáig azt sem tudtam, melyik a Petra biciklije, mert ugyanaz a fajta zöld bicikli volt, mint még jónéhányaknak, de aztán észre lehetett venni az eltéréseket, hogy a csengő tulajdonképp duda, mert nyomkodni kell, és akkor sípol, meg hogy az alvázon egy hozzávetőleg Horvátország-alakú folt van, és akkor már lehetett tudni, hogy ez a bicikli ugyanott van nagyjából minden nap, és én rászoktam, hogy mellétegyem az enyémet, rá is dőltek egymásra néha. Akkor persze üres volt az egész tároló szinte még, a takarítók biciklije csak, meg akik nulladik órára jöttek, azoké volt ott. Az elsőre jöttem fel, itt állok mozdulatlanul háromnegyed órája az ablaknál, az elsőn vannak a szekrényeink, meg a Petra osztályának szekrényei is, az arcom sajog, és bárki jön is oda megkérdezni, mi történt, csak hallgatok, megrázom a fejem, és bámulok ki az udvarra tovább, az ötödikeseket nézem, ahogy fogócskáznak, egy kis szőke lánynak szurkolok, aztán egy idő után rájövök, hogy nem is tudom, mi jobb ebben a játékban, ha elkapnak vagy ha nem. A kis szőke a fogó épp, amikor megszólít valaki ismét, hogy látja, hogy valami baj van, hogy mi az, már ráznám a fejem, hogy nem, hogy semmi, de akkor felismerem a hangját hirtelen, visszafogom a mozdulatot, helyette odafordulok egész testemmel, a neon kissé sárgás fényében sérüléseim talán még borzasztóbbak, a dagadás teljes kiterjedésében láthatóvá válik, valami megvillan a szemében, látom, hogy kissé megrettent, de néz rám azért tovább együttérzőn, megismétli a kérdést. Összevesztem anyával, mondom, aztán elhallgatok dacosan, mélyen és hangsúlyosan, az eddigieket is visszaszíva mintegy, de ő csak faggat tovább, hitetlen: ezt tette veled, mégis miért. Hosszú történet, mondom halkán, elmélázva, és akkor, szinte csak hogy kontrasztot képezzen szavaimmal, megszólal a csengő, tíz perc van csak nyolcig. Ráérsz esetleg délután, kérdezi akkor, biztosan nem mész most így haza szívesen, meg ha beszélni akarnál róla valakivel, bár nehéz lehet, elhiszem, majd főzök neked egy finom teát, teszi hozzá anyásan, most kaptam nagyon finom irish creamet az unokatestvéremtől, szomorúság ellen az a legjobb, tejszínnel meg sok cukorral. Én csak hüppögök, de ő tántoríthatatlan, megvár lak akkor itt a hatodik óra után, és már megy is, a szekrényéből kiveszi a könyveit, pusztit ad a barátnőinek, megy az órájára, csak elmentében mosolyog még rám egy kicsikét bátorítón, a szemével inkább, mint a szájával.

Én meg csak állok tovább a radiátornál zúgó fejjel, becsöngetnek, berohannak az ötödikesek az udvarról, én egy ideig nem mozdulok, befejezetlen gondolatsorok futnak a fejemben, fontos hely ez a radiátor egyébként is, a kedvenc helyem tulajdonképp az egész iskolában, azóta legalábbis, hogy megismertem Petrát, két éve volt, és itt álltam akkor is. Szeptember végén volt, valami házi feladatot másoltam, fizikát vagy kémiát vagy ilyesmit, és akkor egyszer becsapódott az egyik szekrény ajtaja, hatalmas csattanással, hogy visszhangzott az egész folyosón végig, én még a füzetem is majdnem

elejtetem, annyira megijedtem. Mikor odanéztem, ahonnan a csattanás jött, egy lányt láttam, a földön ült, és a homlokát tapogatta, egy fiú mesélte épp, hogy mi történt, hogy megbotlott véletlenül, és nekiesett a nyitott szekrényajtónak, ő meg csak ült ott, fájdalmas arccal, és én meg csak álltam, és néztem, a vöröseshaját, a barna szemét, a karcsú derekát, az egészen kicsi melleit, aztán az apróbb részleteket, a rózsaszínű csatot a hajában, az apró követ a fülében, a szemöldöke ívét meg a megfeszülő izmokat a nyakán, aztán egyben próbáltam látni az egészet, aztán meg sorra venni a részleteket újra, aztán megint összegezni, mert mintha valami fontos lett volna ebben a lányban, ebben a keserves arccal a padlón ülő lányban, amire nem tudtam rájönni, hogy micsoda, meg hogy van-e tényleg igazából, hogy miből gondolom, hogy lenne bármi fontos, úgyhogy csak nézegettem végig, fel és le, meg a többieket, akik valami csendes módon épp mind kinevették őt, és valamiért nem kelt fel, már rég fel kellett volna kelnie, hisz olyan nagy baj nem érhetne, a normális időnél sokszor hosszabban ücsörgött ott, azon a hideg kövön, és bámult csak maga elé. Elképzelttem, mit csinálnék én, hogy ilyen kis szerencsétlen lennék én is valószínűleg, engem is kinevetne mindenki, és én se lennék képes megmozdulni sem, ha már kinevettek, nem találnám a szavakat, hogy valami kis tréfával üssem el az ügyetlenségem, mondatok merülnének fel az elmémbe és kiderülne mindről, hogy végtelenül idétlen vagy humortalan vagy nyafogás vagy okoskodás vagy bármi, csak gondolkoznék, ahogy valószínűleg ő is gondolkozik épp, törli a fejét, azért nem mozdul, sorra veti el az ötleteket, észre sem veszi, mennyi idő telt már el, csak akkor veszi majd észre, amikor már majd észre kell vegye azt is, hogy eltelt végleg az az idő, amikor egyáltalán még mondhat valami tréfásat, hogy most már hallgatnia kell végleg, és együtt élnie azzal, amit a többiek gondolnak róla ezek után, és feltápáskodnia csendben, és lehetőleg láthatatlanul. Végignéztem még egyszer a testén, kislányos volt egészen, szeme árnyalatában valami végtelen szelídség, mintha csak ismerném régről, aznap félálomban éltem végig a napot, és mikor hazamentem, a fejemre húztam a takarót, és sírtam, addig nem törődtem a szerelemmel, azt sem tudtam, mi az tulajdonképp, olyan valami volt, ami a tévében van mindig meg a könyvekben, és most leterített a felismerés, hogy ez a megfoghatatlan érzés meg az a felfoghatatlan szó, az ugyanaz, és napokig nagyjából csak sírtam.

És még nagyon sokat sírtam azóta is, és holnap is sírni fogok még, persze csak a vécében, halkán, már jól tudok sírni halkán, arcomon a duzzanat tovább nő, felpuffesztja a sírás, a szemem alja vörös, ahogy állok az ablaknál, és a cipőmet bámulom, és várom Petrát. Először a barátnőivel jön, bal oldalán a magas szőke, a jobb oldalán meg az alacsony barna, a matekról beszélnek, átnéznek rajtam, csak Petra pislant a szemével alig észrevehetőn, türelmet kérve. Berakják a könyveiket, kiveszik a pulóvert, csacsognak, amint elmennek, csak most vakkantják oda, hogy szia, oda se néznek persze, Petra sem. Az idő múlik, becsöngetnek, elfogynak az emberek a folyosóról, látom, ahogy keresztülmennek az udvaron, a biciklitárolóhoz, és még több idő múlik, amíg végre jön Petra föl a lépcsőn, megismerem már a szandálja csattogásából, azután odaér, mehetünk, mondja, lemegyünk, a biciklije a másik bejárat előtt, itt jöttem vissza, nem akartam, hogy ők most, bólintok, megértem. Kizárom én is a biciklim, elgondolkodom, hogy elmondjam, miért ide rakom épp mindig, hogy megkérdezzem, észrevette-e már egyáltalán, de aztán végül nem, későbbre halasztom. Megyünk végig az utcákon, a harmadik saroknál eszembe jut, nem kellene-e tétováznom kissé, hisz szinte hamarabb fordulok, mint ő, szabad-e tudnia, hogy tudom, hogy hol lakik, hogy szorgalmas munkával kinyomoztam, hogy megnéztem a telefonkönyvben minden címet, ami a vezetéknevéhez tartozott, hisz nem tudhattam az apja pontos nevét, azután lassan szűkítettem az alapján, merre indult, hol fordult le, különböző helyeken próbáltam meglesni, míg végül negyedszerre sétálván végig az egyik lehetséges utcán, láttam, amint leszáll épp a ház előtt, és kulcsát keresgéli táskájában, akkor sarkon fordultam gyorsan, meg ne lásson, azóta tudtam. Hazaérünk, kinyitja a kaput, előreenged, a verandán kis kalitkákban madarak, türtőztetnem kell magam ismét, hogy ne köszöntsem őket régi ismerősökként, itt csiviteltek mindig, ahányszor itt sétáltam, kihallatszott az utcára, próbáltam kitalálni hányan vannak és milyen fajták, végül azt gondoltam, őt papagáj, álmomban mindig őket

ette, és beszélt hozzájuk, titkokat mondott el nekik, amiket senki másnak nem mondhatott, hat papagáj igazából, magot ad nekik, aztán behív, az előszobában le kell venni a cipőt, utána folyosó, a tulsó szoba az övé, jól gondoltam, esténként az innensőben mindig tévé villogott, a tulsóban csak halvány lámpafény.

Most, hogy belül voltam a házon, a tulsó oldalán a falnak, mint eddig mindig, eszembe jutott, amit egyszer láttam, és ami leterített akkor és megsemmisített, mert semminek sincs akkora ereje szinte, mint egy jól sikerült hasonlatnak, amit akkor láttam, mikor erre sétáltam egyszer este, hisz gyakran sétáltam erre, hamar rájöttem, hogy ez a város legszebb utcája, tele van cseresznyefákkal, amik tavasszal illatosan virágoznak, és virágokkal és bokrokkal, mint egy lugas, olyan az egész utca, azelőtt nem is jártam itt soha, úgyhogy nem tudhattam, mennyire gyönyörű, hogy mind közül a legalkalmasabb utca lenne sétálásra az egész városban, még akkor is, ha Petra nem itt lakna, úgyhogy gyakran jöttem erre, ha már olvasni sem volt kedvem, csak úgy végigmenni ezen az utcán, ahová nem ért már el a főtér zaja meg kamionfüstje, beszívni a virágok illatát, mélyeket lélegezni, végiggondolni a dolgokat, nyugalomban lenni néhány pillanatra, és épp ebbe a nyugalomba hasított bele aznap este az a kép, amely ott lüktet még az agyam falán most is, hogy a túloldalára kerülök végre a falnak, amely elválasztott minket mindig e séták alatt, amint levetem a cipőmet, amiben nem lehet bemenni a folyosóra, ahonnan a két szoba nyílik, és a tulsó az övé, és ahol most majd mindjárt leülök az ágy szélére és ő kimegy, hogy teát főzzön nekem, még akkor is ott ég újra az a kép, ahogy sétálok végig az utcán este, és amikor elérek a házukig, akkor látom, hogy ég a villany most is, csak hiányzik a függöny, úgyhogy belátok egészen, látom őt is, amint ül az asztalánál, valamit ír, tanul bizonyára, olvasólámpája glóriaként világítja meg arcát, és csak nézem ezt a képet, őt, ahogy ül, kissé unott arccal szavakat ír, és néha lapoz, és akkor jövök rá, hogy ez hasonlat, egész életem metaforája, hogy ő ott ül a fényben, én pedig itt a sötétben, hogy én látom őt a fényességben, hogy csak őt látom, ő pedig nem lát ki az ablakon a sötétbe, fogalma sincs arról, hogy itt vagyok egyáltalán, hogy létezem, és akkor mélyebben átérzem a helyzetem, mint bármikor addig, most, hogy egyetlen képbe sűrítve látok mindent, hogy átlátom és megértem, hogy hogy is állnak a dolgok, és ott álltam még percekig, bámulva befelé, és ő mit sem sejtett róla, csak ült a szobában, ahol akkor csak az íróasztalig láttam, és nem tudtam az ágyról, ahová leülök most, erre a képre gondolva, és várom, hogy visszaérjen a teával, hosszan kell várni.

Megpróbálom elképzelni, miket gondolhat rólam odakinn, miközben a vizet forralja, de nem tudom elképzelni. Ismerem pedig eléggé, minden gondolatát kitanultam, azt az egyet mégsem tudom, mennyire ismer ő engem. Néha azt remélem, teljesen, tudja minden gondolatom és vágyam, ismeri a szerelmemet, csak fél, a barátnőitől talán, akik vele járnak mindenhová s mindig, és nem mondhatja meg nekik, de szeret ő is, és csak az alkalomra várt, ami most jön el épp, de néha meg épp azt, hogy tulajdonképp tényleg nem tudja, hogy létezem, hogy mindaz a botladozás, amit elkövettem, hogy megszerezsem, bár sikertelen, észrevétlen maradt előtte mind, és nem is emlékszik már arra a gyerekre, aki voltam, mikor beverte a fejét a szekrényébe, aki hülyeségeken röhögött és a számítógéppel játszott, aki azt hitte, ennyi a világ, ez a város, a padokig a főtéren és vissza, a sörfesztivál, a diszkóban a lányok, meg hogy szombatoként délelőtt el kell járni gyúrni, és nincs más, mi minden változott azóta meg, mióta megláttam a szemében a csillogást, amit mire vélni nem tudtam, hát verseket írtam róla, és verseket olvastam, hogy megérthessem, mi ez, és regényeket, filozófusokat, hátha valamire rájövök, és vallási könyveket, hogy megszabadulhassak, könyveket, amiket, tudtam jól, az iskolában senki más, és a városban sem talán, megnéztem mindig a könyvtárban a cédulát, hogy van-e rajta pecsét, és általában nem volt, vagy csak egy, és az lettem lassan, aki most, megtanultam végre megvetni ezt a világot, amiben élnem kellett, magasabbra vágyani, gondolkodni és érezni tényleg, költő akarni lenni vagy filozófus, és boldog családot akarni, igazit, Petrával, aki az anyjával és az öccsével járt a piacra, láttam, míg más megölte volna inkább az anyját, csak együtt ne lássák vele, most már találkozhatott volna velem, most már beszélhettem volna

vele, most már tetszenék neki biztos, de nem tudhattam, hogy tényleg nem vett-e észre, vagy emlékszik minden rosszra, ami valaha voltam, és amit valaha tettem, hogy milyen buta módokon próbáltam észrevetetni magam, hogy ne csináljak aztán végül semmit, mert nem találtam elég tökéletesnek magam, és nem voltam akkor még tényleg, hogy szánalmasan viselkedtem inkább, mert elfelejteni még akkor sem tudtam egészen, és meg kellett nézmem mindig, ha jött, és végigsétálni az utcáján, és állni egy ablakkal odébb, és hallgatni, ahogy a barátnőivel beszél, és egy idő óta köszöntek mindig, ha találkoztunk, bár nem barátságosan, de mégis, és nem tudtam, mit jelenthet ez, jót-e vagy rosszat, vagy egyáltalán semmit, és ettől a bizonytalanságtól rándul görcsbe a gyomrom, míg a konyhából egyre hangosabban hallatszik be a vízforraló rotyogása, és telnek a másodpercek, amíg majd kiderül minden.

Valami szellemesen gondolkodom, hogy mondhassak, amikor visszajön, de laposnak tűnik minden szó most, és sajogni kezd arcomon is a seb, a szobában rend van, az ágyon aranyos plüss állatok, középen egy lila, foltos és kissé kopott maci, látszik, már régóta megvan, talán kicsi gyerek kora óta óvja, hogy továbbadja majd az ő gyerekének, vagy hogy bevigye majd az óvodába, hogy eljátsszon a kicsiknek egy mesét, ezt is ott hallottam az ablakban, annál a bizonyos radiátornál, ahol annyit álltam, mert a következő volt az ő kedvenc ablakuk, ahová lejöttek szünetben mindig beszélgetni, a két ablak között pedig egy nagy szekrény állt, így hallhattam mindent, amit mondtak, de nem láthatták, hogy hallgatózom, ott beszéltek a barátnői arról, milyen butaság, hogy óvónő akar lenni, hogy sosem fog megélni belőle, és örülhet, ha az idegei nem mennek rá, ilyenek voltak ők, szívtelenek és könyörtelenek, és a kínok kínja lehetett Petrának velük barátkozni, de emlékeztem, mennyi kompromisszumba került nekem is, hogy barátaim legyenek, és neki főleg, aki rögtön az első hónapban, hogy ebbe az iskolába járt, a padlón találta magát megszegyenülve, pedig az lett volna a neki való munka, és mivel azóta nem hallottam erről, csak remélhettem, hogy nem sikerült lebeszélniük róla, mert nem ismertem senkit, aki inkább annak való lett volna, senkit, akire szívesebben bíztam volna a gyermekem, mint az ő kristálytisza lelkére, másrészt pedig nem tudtam volna inkább hozzá illő munkát elképzelni, hiszen csak a gyerekek között csilloghattak volna töretlenül belső szépségei, nem szennyezve be másoktól. Most visszaér végre, egy tálcát egyensúlyoz, rajta két bögre, cukrostál, és egy kicsi kancsó, leteszi az ágyra, a teáról kezd beszélni, hogy az majd segít a lelkemnek békére találni, hogy ez milyen különleges fajta, kézzel válogatott, és hogy ilyen csokilikőrös az ízesítése, egészen különös, de csodás, majd meglátom, ő mostanában mindig ezt issza, ha bántja valamit, jobb kedvre derül tőle rögtön, pakolja bele a cukrot, sok cukor kell a rosszkedv ellen, mondja, aztán a tejszín, a tejszín zavarosan fodrozódik, eltűnik a tea csillogása, de krémessé válik, egyszer ittam még csak így, akkor is csak egy kortyot kóstolóba, furcsa volt kicsit, de csodás, főleg itt, ebben a szobában, ezen az ágyon, vele, meg a kis rongyállatkáival, a falakon fényképekkel, melyek közül néhányat már ismertem, mert díjat nyert a pályázaton, az ablakon túl cseresznyefát ringat a szél, és Petra kedvesen és bátorítón duruzsol, kis semmiségeket mond, látszik, nem akar kérdéseivel letámadni, de én fesztelenül válaszolok minden kérdésére, mintha már mindig ismertük volna egymást, órák telnek el.

Aztán hazaérnek a szülei, az öccse, menni akarok, de marasztalnak, bemutatkozom, pár szót váltunk, visszamegyünk aztán Petra szobájába, csak kettesben akarunk most lenni, elmesélek a sebemről mindent gyorsan, hogy min veszünk össze és miért, közben másról is beszélünk, ami csak eszünkbe jut, megdicsérem a madarait, könyvekről mesélek neki, de visszatér valahogy mindig anyukámra, nem akar kínozni, de látszik, biztos akar lenni, hogy elmondtam mindent, és megnyugodtam végleg, közben már új teát főzött, megittuk azt is, besötétül lassan, feloltja a villanyt, a kellemes félhomályt hirtelen bántó fényesség váltja fel, ebben a fényben most csúnyábbnak tűnik ismét a sérülésem, fáj, ugye, kérdi, és megsimogatja az arcom, hosszan simogatja, elgondolkodó arccal, elfogynak a szavak, simogatni kezdem én is a haját, aztán az arcát, ott, ahol ő engem, aztán végighúzom ujjam hegyét a száján, megborzong kicsit, de tovább simogatja az arcom, aztán kezeink

egyszerre csúsznak le egymás nyakára, pillanatról pillanatra közelebb húzódnak egyre, már hallom, ahogy lélegzik, kezemmel végigsimítok a mellén, ami már nagyobb, mint mikor először láttam, de tulajdonképp kicsi még mindig, és most jövök rá, milyen formás és kemény, lélegzete egy másodperce eláll, aztán gyorsabb ütemen indul újra, eddig szorosan összezárt ajkai szétnyílnak kissé, kezeim már a derekánál járnak, ő a karomat simogatja, most megragadom a pólója alját, és egy hirtelen mozdulattal levetem róla, és hogy meglepetését fokozással enyhítsem, szájamat szájára tapasztom, nyelve hatalmas, nyirkos lendülettel csapódik az enyémnek, hamarosan rajtam sincs póló, meztelen hasunk egymáshoz ér, és félájultan csókolózunk, aztán nadrágom gombjával kezd bajlódni, nyelvmozdulatai rendszerének széteséséből érzem, hogy sosem próbált még ilyet, és nem tudja, hogyan kellene, segíték hát neki, aztán az övét is levesszük, nekem a melltartója csatjával gyűlik meg a bajom, de abban meg ő segít nekem, testünk körülfoltyja egymást, és meztelenül fekszünk az állatok között, szájunknál összeforrva, aztán hamarosan máshol is, egy testté válunk, és már nincs elejünk és végünk, önkívületben vergődünk, megfeledkezünk mindenről, megfeledkezünk iskoláról, életről, megfeledkezünk barátnőkről és ellenségekről, megfeledkezünk évekről és távolságokról, és eszünkbe sem jutnak már anyák és pofonok.

A LEGALSÓ FOKON ÜLT, a lábfeje belelógott a vízbe, a cipőjét lerakta maga mellé a lépcsőre, a nadrágját feltúrta, hogy ne legyen nedves. A szigetet nézte szemben, a kupolákat, meg a hajókat, ahogyan elhúztak előtte, hallgatta, ahogy a kőnek verődik a víz. A napsütés arannyal szórta teli a sötétkéket, ha odanézett, utána hosszan káprázott a szeme.

Egy sirály szállt le mögötte, előrángatott egy szeméttel teli zacskóból valamit, és enni kezdte, azután még egy érkezett, kétfelől húzkodtak egy nyúlós sárga valamit, csérogtak, túl hangosan és túl közelről, úgyhogy N. C.-nek bántotta a fülét, úgyhogy felkelt, a cipőjét a kezébe fogta, és elindult, a sirályok messzire szálltak, ahogy elsétált mellettük.

Végigment az utcácskán, fel a kis lépcsőn, át a hídon a csatorna túloldalára, végig egy másik sikátoron egészen a partig, és ott leült, bár ültek már ott mások is, de elfért még, és gyönyörű kilátás nyílt a szigetre, és ők halkán beszélgettek, nem mint a sirályok, lerakta a cipőjét maga mellé, és ült csak.

Aztán később egyszer csak megütögették a vállát, azok voltak, akik ott ültek mellette régóta, akkor visszaemlékezett hirtelen, hogy mintha szölongatták is volna már előtte, de ő csak a szigetet nézte, a tornyokat, a tenger hullámzását, de akkor rájuk emelte a szemét, odafordította az arcát, és várta, mit mondanak neki. Lassan fogtak csak hozzá, nem merték mondani.

Egy lány voltak és négy férfi, a lány mondta el végül, mit is akarnak, hogy látják, hogy csak ül itt, a cipője levetve, a lábát lógatja a vízbe, és úgy tűnik, mintha nem lenne dolga semmi, nem kell mennie dolgokat eladni, és nem is fontos neki, hogy megvegye őket, amivel csak azt szeretné mondani, hogy ha ráérne tényleg, segíthetne nekik, mert hiányzik egy ember, és lehetne ő az az ember, és rendben lenne akkor minden, jó lenne nekik, és remélhetőleg jó lenne neki is, úgyhogy ha ráér, és nem kell mennie sehová, és vándorolna velük most egy darabon, és N. C. bólintott, és azt mondta, persze, úgyis ő is csak vándorolt, most meg csak a szigetet nézte, mert szép, de kezdi a fény megvakítani lassan, úgyhogy elmegy velük szívesen.

Bólintottak mindnyájan, és körbeülték, és elmondták neki, hogy ő Zanni, hogy most jött a falujából, és elég szegény sajnos, és nem is okos túlságosan, az orra is hosszú, és nem nagyon szeretne mást, mint enni egy jót végre, ha érti, Zanni bólintott, hogy érti, most jött a városba, és éhes, jó lenne, ha adnának neki enni, a többiek nevettek, aztán bemutatkoztak, ő Ambrosio, ő Pantalone, ő Brighella, ő Arlecchino, én pedig Callista vagyok. Aztán bort vettek elő és kenyeret, és meguzsonnáztak, és a lábukat lógatták közben a vízbe.

Egy nagy, hosszú kocsiban laktak, éjszakára hálósákba bújtak, és aludtak, nappal pedig járták a várost, megálltak a tereken, és játszani kezdtek, aztán ha véget ért a nyár, bepakoltak a kocsiba mindent, és elindultak, beálltak vele egy garázsba és ott pihent nyárig. Megkérdezték, lakik-e velük ő is, azt mondta, most jött csak vidékről, nincsen hol aludjon, hát elfogadja szívesen. Mikor lement a nap, kerestek neki egy hálóságot, és elaludtak mindnyájan.

Másnap korán kelt Zanni, kiosont a kocsiból, és végignézett a városon, a sikátorokon, a csatornákon, hát itt vagyok, gondolta, a városban, a földemről elkergettek, nincsen mit ennem, de itt vagyok mégis a városban, ahol hajóval kell járni láb helyett, amiről még csak a mesékben hallott, és ahol biztos minden lány fiatal és telt és szép, hát biztosan akad kedvére való, csak igyekezzen aztán ő is a kedvükre lenni, hol is kellene kezdeni, kérdezte magától, mert ha állongok csak, nem lesz abból se kolbász, se menyecske, nyelhetem az éhkoppot egyedül. Aztán megkocogtatták a vállát, és behívták a kocsiba, Brighella reggelit adott neki, jó lesz vele jóban lenni, gondolta, van ott biztos több is, ahonnan ez jött, ki is vágott egy bókot gyorsan, megdicsérte Brighella köpenyét meg sapkáját, az meg csak hebegett valamit, hogy miféle könyvből nézte ki, nem csoda, gondolta Zanni, ezek itt a városban elő se bújnak a könyveikből sose, olyan tudósak, hogy tudnak a csillagoktól a tenger fenekéig mindenről, még a ruhájukat is könyvből szedik, nem az anyjuk varrja nekik, mint a

szegényeknek a földön. De mindegy is, gondolta aztán, hogy honnan szedi meg mit csinál, csak legyen még ilyen kenyere mint itt ez, és adja is neki oda, akkor nem lesz baj semmi.

Felkeltek azután a többiek is, megreggeliztek ők is, cipőt húztak, és elindultak a csúcsos ablakok alatt, amiken Zanni nem győzött csodálkozni, meg a díszes falak között, a szűk kicsi utcákban, és már olyan régóta bolyongtak, és annyi sarkon fordultak le, már annyi hidacskán keltek át, hogy nem tudta, kijutnak-e még egyáltalán élve innen valaha, vagy itt maradnak ebben az útvesztőben örök időkre, és itt halnak éhen, de a többiek csak mentek előre szakadatlan, mintha tudnák is, hová mennek. Végül úgy tűnt, megérkeztek, mert megálltak egy kockaköves téren, lerakták a dolgaikat a földre, és kiáltozni kezdtek. Arlecchino közben odalépett hozzá, és magyarázni kezdett valamit, ami túl szövevényes volt, hogysen megérthesse elsőre, Ambrosióról és Callistáról, hogy szeretik egymást, de Pantalonénak is tetszik Callista, aki valakinek az apja ráadásul, és majd Brighellát kéri meg, hogy segítsen, aki őt fogja pedig felbérelni, erre felcsillant Zanni szeme is, eszébe jutott a reggeli, amit Brighellától kapott, hát abból csak jó származhat, ha ő bérl fel valamire, és meg kell úgyis tennie, hisz le van neki kötelezve, és különben se nagyon ugrálhat, így egyedül, minden nélkül a városban, már eddig is hallatlan szerencséje volt. Aztán még mondott valamit, hogy mindig emlékezzen, hogy végtelenül ostoba, meg még valamit arról, hogy mindig éhes, de azt már nem hallotta pontosan, mert túl hangosan korgott a gyomra, meg is sértődött egy pillanatra, hogy hogy meri ez itt őt ostobának nevezni, mikor ő se sokkal különb pedig, épp csak hogy itt élte az életét a városban, úgy könnyebb azért tudni, merről fúj a szél.

Emberk gyűltek köréjük, Ambrosio pedig ölelgetni kezdte Callistát, szép szavakkal dicsérte a szemét meg a haját, Callista pedig az ő bátorságát, és a karjaiba omlott, aztán Ambrosio elmondott egy szonettet még, és elvonultak valahová, ahol nem látta már őket. Aztán Pantalone jött, a pénzét számolgatta, látszott rajta, hogy azt sem tudja, mennyi van neki, de azért reméli, hogy holnap több lesz, mint ma, aztán sóhajtozni kezdett, hogy mit ér a pénze, ha a szép Callista meg sem hallgatja őt, úgyhogy hívatta Brighellát, aki aztán Zannit hívatta, és megbízta, hogy keresse meg Callistát, bárhol legyen is a városban, és mondja el neki, hogy Pantalone milyen csodálatos ember, és mit meg nem tenne egyetlen estéért vele, és odadob neki egy tallért a zsebéből, amit Pantalone épp előtte tömött teli aranyakkal, de még többet is ígért, ha elintéz mindent.

Elindult Zanni, Callistát kereste, közben a háta mögött Ambrosio puszogott Brighellával, sokáig kereste, aztán Arlecchino, aki addig csak sündörgött, hogy Brighella parancsára találkat szervezzen Ambrosióéknak, a fülébe súgta, hogy ott van Callista, menjen már. Akkor odament, mikor Ambrosio meglátta, hogy közeleg, elbújt, és akkor Zanni megkérdezte, hogy van-e valamijük enni, Callista letört neki egy darab kenyeret, Zanni pedig tele szájjal mondani kezdte, hogy Pantalone milyen csodálatos és gazdag, és tele nála a kamra kolbásszal, a falai oldal szalonnákból vannak, esténként olívaolajban fürdik, és annyi kenyeret habzsol, amennyi belé fér, hát menjen el hozzá, ő elmenne biztosan, csakhogy ő nem tetszik neki sajnos, csak Callista, ne késlekedjen egy percet se, egyetlen estéért az élete végéig minden nap degeszre zabálhatja majd magát. De akkor előrontott Ambrosio tombolva, de Callista lecsillapította, aztán Callista levette a ruháját, és odaadta Zanninak, és azt mondta, ha ő menne, hát menjen, vegye fel ezt a ruhát, és meg se álljon Pantalone házáig, nézze meg, tényleg annyi kolbász van-e ott. Nem értette Zanni, mire is megy ki a játék, de a kolbász érdekelte, felvette úgyhogy a szoknyát meg a kendőt, és ment Pantalonéhoz. Az becézgette és ölelni próbálta, ami nem tetszett Zanninak, úgyhogy elhúzódott, és megkérdezte, ehetne-e esetleg inkább, Pantalone pedig készségesen bólintott, sült húsokat hozatott és hatalmas tál tésztákat, Zanni evett, amennyi csak belé fért, és mosolygott Pantalonéra, aki majd elalélt ettől, és dicsérte, milyen szép sokat eszik, úgyhogy Zanni még többet evett, hogy örömet okozzon neki. Aztán Zanni azt kérdezte, vihet-e esetleg haza is ételt, mert nincsen otthon semmi, a türelmetlen Pantalone pedig óriási csomagokat készítettett, aztán azt is megkérdezte, pénzt esetleg kérhet-e, mert elszakadt minden ruhája, Pantalone azt válaszolta, hogy hát persze, csak legyél szép, galambom, és teletömte a zsebeit

arannyal. Aztán Zanni indult volna, és megköszönte a vacsorát, de Pantalone útját állta, és ki tudja mi történt volna, olyan fenyegetően nyúlt feléje, de akkor belépett Ambrosio, felfedte a Zanni arcát, és azt mondta, nézd meg, apám, kit vacsoráltattál meg, aztán elzavarták Zannit, de elvitte az ételt és elvitte a pénzt is.

És pénzek hullottak a kalapba, amit letettek a földre, egy ember érkezett egy gitárral, leült a kútra, és zenélni kezdett, úgyhogy elmentek onnan, végimentek újabb kicsi utcácskák végtelen szövevényén, Callista összeölelkezett Brighellával, amit nem értett Zanni, Ambrosio közben Pantalonéval pusmogott valamiről. Leültek egy asztal köré, fehérbort rendeltek, ittak egymás egészségére, Zanni figyelte az arcukat, hátha megért valamit, Brighella megcsókolta Callistát, a többiekre oda se nézett szinte, Ambrosio vicsorgott szinte, mikor Arlecchinóval koccintott, aztán mézédeseen mosolygott Callistára, Brighellát meg ki is hagyta szándékosan, Pantalone pedig nem is szólt senkihez egész idő alatt, csak a papírjait rendezgette feltűnően, amit zsebéből vett elő, meg néha egy ceruzával átírta valamelyik szót. Nem értette ezt az egészet, hogy mit akarnak ezek a bonyolult, életüket folyton összekuszáló, felfuvalkodott városiak. De a lekötelezettjük volt, hát hallgatott csak és figyelt.

Amikor megittak mindent és egy következő pohárnyit is, felkeltek, és elmentek egy másik térre, ami szélesebb volt az előzőnél, de amúgy eléggé hasonló, és kiáltozni kezdtek megint, meg lerakosgatni a dolgokat a földre, és aztán Callista megint Ambrosiót szerette, és Pantalone megint órála álmodott, és hiába igyekezett, a vége megint az lett, hogy elzavarták őt, a buta parasztot, női göncökbe bugyolálva, bár aranyakkal a zsebében, és a népek megint pénzt dobáltak a kalapba, aztán megint csak ittak. És az alkonyi fényben ismét Brighella parancsolgatott neki, és megint Callista ruháiban végezte, hiába kiáltozott, mindenki nevetett csak rajta mindenütt a téren.

Zúgott a feje már, mire este visszatértek a kocsijukhoz, nem is ment be a többiekkel együtt, unta már a kibogozhatatlanul bonyolult életüket, és nem is érdekelte igazából, hogy teszik tönkre a többiek meg a maguk életét, hogyan acsarognak egymásra, és szönek cseleket egymás ellen, csak mert semmi gondjuk az életükben, azt sem tudják, milyen az, egész nap dolgozni egy bögre tejért, csak kimennek a kamrájukba, és ott lógnak a kolbászok nekik végeláthatatlan sorokban, hát csak hagyják őt békén nyugodtan, lement a partra inkább, levetette a cipőjét, és belelógatta a lábát a hűvös vízbe, és nézte a csillagokat. De nem sokáig lehetett egyedül, hamarosan leült melléje Pantalone.

Beszélni kezdett hozzá, dicsérte, hogy ügyes volt, hogy nem is nagyon lehetett volna nagyobb szerencsájuk, mint hogy éppen őbelé akadtak ott a lépcsőn, pedig maguk se gondolták volna, hogy majd tényleg jön, és beáll hozzájuk játszani, épp csak kétségbe voltak teljesen esve, mert elment a Zannijuk, éppen a Zannijuk, aki nélkül nem lehet játszani semmit, főleg ezt a szörnyű darabot, amit most játszanak. És Brighella, más nevet mondott, de Zanni hamar rájött, hogy Brighellára gondol, mert ezeknek úgy tűnik, névből is annyi van, mint ruhából, eggyel be sem érnék, folyton máshogy kell egymást szólítaniuk, Brighella sem lenne már itt sokáig, épp csak félti a szerelmét attól a folyton leselkedő kandúrtól, akivel néha már régebben is összeszúrta a levet, tudja jól mindenki. Aztán elhallgatott, azt mondta, sajnálja, hogy ezzel fásasztja, de el kell ezeket mondania, mert amennyire örül, ha velük tart, mert igazán tehetséges, legalább annyira kívánja neki, hogy maradjon ki ebből a cirkuszból, ami itten zajlik. Zanni csak sóhajtott, mert cirkuszból volt valóban bőven, de aztán azt mondta, hogy hát nincs mit tenni, rá van szorulva, marad egyelőre övelük.

De onnantól aztán dőlt a szó Pantalonéból, hogy a szükség az szükség, de sokra ne számíton, mert az Arlecchinóé a jelmezek, és onnantól aztán az övé is minden, amit a kedves járókelők bele találnak dobálni a kalapjába, aztán ad nekünk belőle amennyit épp kedve tartja, de azért sose túl sokat, arra mindig vigyáz. Ők meg csak túrnek, mert Callista biztos kap, amennyit akar, elvégre a testvére, Brighellát már rég nem érdekli az egész, és ketten Ambrosióval nem elég bátrak valahogy, hogy kinyissák a szájukat rendesen végre. És tudja, hogy van, hogy ő még csak egyetlen napja van itt, és nem is ismer senkit, és meg van biztos illetőde, meg minden, de pont ezért, mert kívülről jött, és

nem ismer senkit, pont ezért lenne jó, hogy ha majd néhány nap múlva Arlecchino elosztja a pénzt, akkor mikor megkapja a sajátját, megjegyzné, milyen kevés is ez, és hogy tudja, hogy máshol ennél azért jóval többet kapnak, mondhatná esetleg, hogy dolgozott ilyet már máskor is, és akkor bizony többet kapott, pedig nem is egy ilyen városban volt, ahol az ereszcatornákról is turisták lógnak. És akkor már mondhatnák ők is, ő biztos csatlakozna és Ambrosio is, és ha már ennyien, akkor biztos Brighella is bólogatna, és akkor Arlecchino tényleg nem tehetne mást, mint hogy adna többet, és meg lenne oldva minden végre. Aztán mondta, hogy hát csak ennyit akart, és sajnálja, hogy zavarta, meg hogy ezzel terheli, de ha velük marad, akkor neki is fontos lesz, ha meg elmegy, akkor meg úgyis mindegy neki, és ennyit megtehetne értük, és jó éjt kívánt, és visszament a kocsiba, Zanni meg csak lógatta a lábát tovább a vízbe, hallgatta a tengert, ahogy nekicsapódik a kőnek.

Másnap reggel Callista készített reggelit, közben Brighellát csókolgatta, Zanni gyorsan behabzsolta a rántottákat, aztán leült a sarokba, és nézte a többieket, ahogy nyüzsgésükkel betöltötték a kocsit, aztán Ambrosio is leült mellé, összehúzott szemöldökkel figyelte Callistát meg Brighellát, ahogy csókolóztak, aztán azt mondta Zanninak, hogy látja, ilyenek a nők, hiába a legszebb és legcsodálatosabb ember ezen a világon, akkor se tud szegény máshogy viselkedni, mint nőként, és ezt a majmot puszilgatja inkább, csak mert neki több a pénze, meg mindenféle furcsa szavakat tud mondani, meg költői ostobaságokat, mert ő évközben nem egyszerű munkás, hanem tanár. De csak nézzen rájuk, milyen lehetetlen látvány ők ketten, de látta volna őket, mikor Callistának egyszer mégiscsak megjött a jobbik esze, élete legcsodálatosabb hónapja volt, akkor már harmadik nyara udvarolt neki, mert soha nem hiszi el neki senki, de ő csak Callistát szereti ezen a bolygón, és akkor egy hónapig végre az övé volt, aztán visszament megint a kopasz majomhoz, mert csak nőből van szegénykém, és nem tudja, mi jó neki. És ez már két éve volt, és azóta szóba sem állnak Brighellával, de az még Callistát sem engedi beszélni vele, mint egy rabszolgatartó, olyan. És látszik rajta, hogy unja ezt az egészet, a kocsiban alvást, a rántottát minden reggel, mert hiába, ő sem lesz már még egyszer fiatal, és itt is hagyna mindenkit, mint az előző Zanni, de ő nem mehet, mert retteg, hogy Callista abban a pillanatban a karjaimba omlana, mihelyst nem tömné a fejét teli az ostobaságaival, és igaza is van, hogy retteg, úgyhogy marad, és csak vágja a pofákat naphosszat, és nem beszél inkább senkivel, csak Callistát csókolgatja, hogy nehogy ne lássam véletlenül, mennyire odavannak egymásért. Nekem mindegy végülis, mondta egy kis csend után, ha így érzi jól magát, tőlem csinálhatja, Callistának meg egyszer csak megjön majd az esze, és kezdte volna előlről, de akkor elkiáltotta magát Arlecchino, hogy jó lenne, ha indulnának, mindenki hazamegy, mire egyáltalán feltápászkodnak.

Most messzebbre mentek, egyszer csak rengeteg ember között találták magukat, Zanni levegőt is alig kapott, és nem tudott rendeseket lépni, és rettegett, hogy a tömegben elveszíti a többieket, és még egyszer biztos nem lesz ilyen szerencséje, hogy rátaláljon az ingyen rántotta forrására. Mindenki csak rohant előre, tekergették a nyakukat, megpróbálták megnézni a csúcsos ablakokat, aztán nekimentek valakinek, és onnantól inkább előre néztek, és igyekeztek gyorsan eltűnni onnan. Nem értette, miért jött ki az utcára mindenki, közben a házak mind tárva-nyitva álltak, emberek mentek be és jöttek ki belőlük folyton, az ablakuk teletömve mindenféle tárgyakkal, ezt még ő sem hitte volna, hogy a városban tényleg kereskedő mindenki, és mindenki vevő is egyben, így tudta csak elképzelni, hogy azért ilyen nagy a tülekvés, mert mindenki el akarja a portékáját adni, de közben venni is kell mindenfelét, úgyhogy rohangálnia kell mindenkinek folyton a saját boltja és a másoké között, hogy megvegyen valamit, és aztán gyorsan visszafusson a saját boltjába, hogy ott legyen, ha jönne a vevő, és így mindenki csak megy és futkosik, de a nagy tömegtől senki nem ér oda időben sehová, úgyhogy végül nincsenek eladók egyetlen boltban sem, ezért aki betér, rögtön ki is kell jöjjön, hogy a következőben próbálja szerencsét, ezért ez a felfordulás, hogy tömve a szűk utcák, és menni sem lehet már, így tudta elképzelni, hogy így csinálják ezek a városiak, akik mindenről azt hiszik, hogy ők tudják jobban, aztán mindent csak jól összebonyolítanak, a szegény paraszt meg csak nézheti ezt az

egész bolondokházát, és még jobban sírhat, hogy elkergették, és nem maradhatott inkább a földjén, az eke szarvát fogva, amiről még tudta is, hogy mire jó, nem úgy, mint ezek itt.

De mindig észrevette a nagy batyut Arlecchinónál, nem hordott szerencsére magával senki más ilyen nagy táskát, úgyhogy könnyen kitűnt a tömegből, nem is lehetett eltéveszteni, ezt a batyut követte Zanni az emberek közt bukdácsolva, amíg végül egy újabb téren a batyu ismét lekerült a földre, és előszedték belőle a dolgokat, átöltöztek, Zanninak nem kellett, neki csak egy ruhája volt úgyis, és kiáltozni kezdtek a többiek megint, az arra járóknak, hogy jöjjenek oda, és nézzék őket meg, amit még mindig nem értette, hogy minek, mert a végén ahelyett, hogy tényleg mutattak volna az embereknek valamit, mindig veszekedtek csak, meg szótták tovább a bonyolult, átláthatatlan cseleiket, azok az emberek meg csak álltak, és néztek, tátották a szájukat, meg nevettek rajtuk néha, amit meg is értett, mert tényleg szánalmasak voltak, ahogy újra és újra belebonyolódtak ugyanabba a galibába, és ugyanolyan rosszul oldották meg minden egyes alkalommal, és csak az fájt neki, hogy őt is belerángatták mindig, ő meg hagyta magát, csak hogy biztos kapjon enni, ami végülis szörnyű, de hát mit tudnak ezek itt, ezek bámulászó népek, akik kiröhögik őt is, mit tudnak ezek arról, milyen a városuk egy szerencsétlen parasztnak.

És ugyanaz történt megint, mint eddig mindig, mire körbeállták őket, Ambrosio megint Callistát ölelte, hiába panaszkodott reggel, és Brighellát kérte meg mindenek ellenére, hogy segítsen rajtuk, és ő próbált is nekik segíteni, őt meg megint ideküldték és odaküldték, és elege volt már, és megmondta jól mindenkinek a magáét, de csak mindenki nevetett, ha éhen hal ott menten, az sem érdekelt volna senkit, és hát hagyta magát megint megvesztegetni, és a végén most is női ruhákban végezte. Mikor már eloszlottak körülük a népek, Arlecchino megdicsérte, hogy mennyivel jobban replikázott ma, mint tegnap, szemmel látható a fejlődés, és hogy igazán örül, hogy rátaláltak, Zanni meg már végképp nem tudta, hogy mire vélje ezt az arcátlanságot, pont ettől faragatlan senkiházitól, aki éppúgy hagyja, hogy Brighella ugráltassa, épp csak nem ő végzi idétlen göncökben, és most megdicséri, hogy jól beszélt, pedig ő csak próbálja az érdekeit védeni ezek között a pénzzel kitömött örültek között, nem azért beszél, hogy bárkinek is tetsszen, és ahelyett, hogy dicsérgeti, segíthetne neki legalább egyszer, de persze sosem. A többiek meg összeszededegették a holmikat, és indultak volna el, de akkor Arlecchino rájuk kiáltott, hogy álljanak meg, és az emberekre mutatott körülöttük, hogy máris teljesen új emberek, mint az előbb voltak, és ebben a hónapban vannak a legtöbben, úgyhogy egy helyen nyugodtan játszhatnak egymás után kettőt, nem kellene annyi időt elvesztegetni vándorlással meg borozgatással, és akkor talán nem is költenék el rögtön már aznap azt a kevés pénzt, amit megkeresnek. Játszunk akkor kétszer annyit, kérdezte Ambrosio, kétszer annyit, mondta Arlecchino, Pantalone meg megkérdezte, hogy mégis akkor mennyivel több pénzért. Arlecchino meg erre kiáltozni kezdett, hogy így legalább kivételesen neki is megérné, nem csak a veszteséget termelné neki, hogy eteti őket egész nyáron, és még fizetést is kapnak. Hát nem, mondta Ambrosio, és valami hasonlót mondott Pantalone is, Brighella meg csak állt távolabb, és a fejét csóválta, Zanni meg csak nézte ezt az egész felfordulást, és nem mert beleszólni, pedig a pénz az jó lett volna, és mintha Pantalone is épp valami ilyesmire kérte volna meg, de nem mert mondani semmit, aztán Ambrosio megfogta a batyut és elindult, Pantalone követte, és kis idő múlva Brighella is utánuk ment, és akkor elindult Callista is, és Zanni csak állt, forgatta a fejét, hol Arlecchinóra nézett, hol a távolodók után, kezdett elege lenni ebből a felfordulásból, a gyomra hangosakat kordult, csak állt, aztán úgy döntött, inkább a batyut követi most is, úgyhogy elindult utána, és a nyomában lassan elindult Arlecchino. És aztán nem változott semmi, mire megtalálták a többieket, ők már megrendelték a borukat, Arlecchinóra nem nézett senki, Zanni kétségbeesetten tekergette a nyakát, azután felkeltek, lepakoltak, veszekedtek, felpakoltak, ittak, aztán megint egy térre mentek, és nem változott semmi.

Éppen ment le a nap, mire hazaértek, Zanni kirohant a partra, hogy megnézzze, ahogy a naplemente vörösre festi a tengert, lába most is a vízben, mélyeket lélegzett, tüdejét átjárta a párás

levegő, a hullámokat nézte, szinte félálomban, még a vacsora sem érdekelte, pedig szinte megállás nélkül korgott a gyomra. Aztán egyszer csak megjelent egy szelet hús meg egy karéj kenyér az orra előtt, Callista hozta, Zanni gyorsan magába tömte, aztán megköszönte, Callista meg leült mellé, nézte ő is a hullámokat, és sóhajtozott, mélyeket sóhajtott, lehunytt szemmel, a kocsiból egyre hangosabb veszekedés hangja hallatszott, Callista Zanni felé pillantgatott, végül nem bírta tovább, megszólalt, megkérdezte, hogy ugye máris elege van, látszik rajta. Zanni nem tudta, mit mondjon, csak hümmögött, aztán a vállát vonogatta, végül azt mondta, hogy ő ezt az egészet nem érti, de ő mint falusi paraszt inkább nem is avatkozik bele a városiak bonyolult életébe. Callista erre nevetett, hangosan és hosszan, igaza van, mondta, nem lehet könnyű ezt a bugyuta szerepet játszani, ezt az ostoba, világát sem sejtő, elűzött parasztot, és nem hiszi el, hogy az embereknek különösebben tetszik, főleg hogy ugyanazt a vázlatot játsszák mindig. Mert ezt persze az Arlecchino írta, és mivel övé itt minden, az övét kell játszani is, de mégis kit érdekel mindez, ezek a sok száz évvel ezelőtti viszonyok, mikor már lassan parasztok sincsenek, mindenki gyárakban dolgozik vagy éttermekben vagy takarító egy irodában, és nem üldöznek el a földjükről senkit. És ráadásul Pantalone is megállás nélkül panaszkodik, hogy nem elég korhűk a maszkok, nem megfelelő a nyelvjárás, és elhibázott a cselekményszöveg, és ezt elmondja minden alkalommal, és folyton a kéziratát firkálgatja, mintha ez volna a legnagyobb baj, és engem szóhoz sem enged erről jutni, pedig a színháznak a jelenről kellene szólni, a mostani problémákról, régen sem a régről szólt, hanem az akkori mostról, úgyhogy szerinte csak a formát kéne megőrizni, a kereteket, és megtölteni mai kérdésekkel, mai problémákkal, hogy aki nézi magára ismerhessen, és a mostani világ furcsaságain nevetessen, mi pedig ne tegyük holt anyaggá, amit játszunk, inkább segítsünk neki élni és új életre kelni. És ő is, Zanni, lehetne valami más, nem csak háromszáz éve halott ostoba paraszt, lehetne pénztáros, számítógép-szerelő vagy alsóvezető, vagy játszhatná akár mindenki saját magát, ő lehetne könyvtáros, Brighella lehetne tanár, és Zanni is lehetne bármi, ami a valódi életében, biztosan vicces lenne az, legyen valójában bármi.

Zanni pedig felkelt, ránézett Callistára, megrázta a lábát, hogy lemenjen a víz róla, felvette a cipőjét, ránézett még egyszer a lányra, néhány pillanatig még hallgatta, ahogy a szél éles hangokat hoz magával egy kocsi felől, aztán az elhalkult lassan, csak a tenger csobogása hallatszott, a víz kimászott a kőre, egy galamb szállt le mellé, morzsákat gyűjtött össze a földről, aztán még egy kis ideig tétován billegett a lábai között, aztán elszállt, N. C. pedig elindult, hogy megtudja, hová repült a madár.

(t i z e n n é g y)

ODAÉRT a keze az arcomhoz, és eltűnt hirtelen minden. Először a bőrök érintkezésére figyeltem csak, az övé belemélyedt most az enyémbe az ütés erejétől, egészen mélyre, az arcom követte ujjai formáját, hogy arra kellett gondoljak, sosem érintkeztek még ilyen nagy felületen, soha a simogatások alatt, soha amíg a könnyeim maszatolta szét, még akkor sem talán, mikor mosolyogva belecsípett, hanem éppen most, ebben a pofonban találkozik újra annyi sok sejt, akik régen egy sejt voltak mind, és megállapítottam volna valamit erről már akkor talán, ha nem éri el egy pillanattal később az ereje is a testemet, odébb billentve a fejemet a nyakamon, amit nem húztam el, büszkén tartottam, mintha lenne bármi jelentősége még, a mellkasom is enyhén utána mozdult, a csípőmnél csillapult le a mozgás, a fülem zúgni kezdett, szemeimből könnyek indultak, és ő még ott pihentette a kezét az arcomon másodpercekig, mintegy elgondolkodván, szétrázódó gondolataim erre figyeltek csak, az érintkező bőrökre meg a céltalan tekintetre a szemében, erre figyeltem, a kézre, ami azelőtt simogatott csak meg könnyet maszatolt és csípett, hogy felépítsem magamban újra a széthullás közepén ebből a kézből meg ebből a szemből, hogy megtudjam, ki ő, aki ott áll velem szemben, kinyújtott karral, rám meredően, de nem tudtam meg még azt sem, én ki vagyok, elkezdtem hát összeszededgetni, amire emlékeztem még, hogy rájőjjenek, ennek a helyzetnek van-e bármi értelme, hogy jó-e ez valamire, ahogy így állunk érintkező bőrrel, hogy kiderül-e ebből bármi, de nem derült ki sok, még a lényeg is csak alig.

Hogy a bőrök érintkeznek most, nyugalmi állapotban, az erők lecsengvén, ez a két hasonló, azonos eredetű bőr, ez nem jelentett semmit, be kellett látnom. Lehattunk volna bárkik, két egymásnak támasztott test, és nem is voltam képes másnak érezni magunkat, mint két testnek csupán, két bárkinek a félhomályban, de azon voltam tudatom minden erejével, hogy feltépjem ezt a pillanatot, és visszaszerezem az összefüggéseket, kövessem az ide tartó erők vonalait a fejem szédülésén túlra, hogy bebizonyítsam, van ennek az egésznek valami értelme mégis, hogy vagyok én valaki, és ő is valaki, és nem ok nélkül állunk most itt egymás mellett, hogy meg lehet tudni ebből valamit.

Nem tehettem mást, követtem a szálakat visszafelé az időben, remélve, hogy találkozni valahol, hogy kiadnak valami formát. Elindultam a homályos nappalitól, a kinyújtott kéztől, követtem végig az útját nyugvó helyzetétől a becsapódásáig, visszafelé aztán, gondolatban végignézve, ahogy kiemeli az ujjait a kis gödrökből az arcomon, és lendületesen leejti a karját, aztán előre felé újra, aztán visszafelé megint, és oda és vissza aztán, de nem volt haszna semmi, maradt üres mozdulat továbbra is, meghatározható ívvel vagy légellenállással, de nem meghatározható okkal és céllal, hát mentem tovább visszafelé, az előszoba felé lépkedtünk mindketten egymás után, fordított lejátszásban, én mindig közelebb a szobához, ő mindig közelebb az udvarhoz, felváltva léptünk, távolságunk folyton változott, de sosem lehetett túl nagy vagy túl kicsi, ha ő távolabb lépett, én mindig felzárkóztam, így hátráltunk az ajtóig vissza, aztán újra visszanezve így húzódoztam a szoba felé egyre beljebb, és ő követett. A bejárati ajtótól az autóig lehetett visszakövetni a mozgást, ajtajai egymás után nyíltak ki, elsőnek én másztam ki, utána ketten még, az egyikük szorosan a nyomomban maradva, nem hagyván csökkenni a távolságot követett egész a nagykapuig, majd a bejárati ajtóig, majd azután a szobáig, a másik pedig jócskán lemaradva követte kettőnket, a kapu után jobbra fordult, egy magas polcra nagy piros zsákot emelt le, és azzal indult a kutya felé a kert végébe.

Az autó hangosan csikorogva fékezett a ház előtt, előtte végigjött három utcán, egy park mellől indult. Két állapot között billegett ez a kép. Egy padon ültem először, körülöttem csupasz fák, az út a bal oldalamon, nem messze tőlem, jobbra egy szobor, előttem ösvény, mögöttem lámpa, fénye éppen rám esik, hátamat a pad támlájának döntöttem, lábamat felhúztam magam mellé, a kezemben egy könyvet tartottam, azt néztem, ritkán lapoztam csak. Azután már az autóban ültem, a hátsó ülésen, az autó az úton áll, ott, ahol legközelebb van a padhoz, ketten ülnek benne rajtam kívül még,

kis ideig áll, azalatt csönd van, utána elindul, akkor zene hallatszik még éppen hallható hangerőn. A pad és az autó, két nyugalmi helyzet, ezeknél időzik el még mindig kába figyelmem, a padon ülve a hátrafesztett hát és a feltámasztott lábak biztosítják az egyensúlyt, a lapozás nagyjából ritmikus, az időnként feltámadó szél fokozatosan egyre pirosabbra csípi az arcomat és a kezem kabát alól kilógó részét, a park belátható része üres, a többi padon senki nem ül; az autóban a puha háttámla, a párnás ülés és a biztonsági öv rögzítenek, mozdulatlanul ülök még akkor is, amikor az autó mozgásnak indul, a könyv a jobb kezemben van, a kezeim az ülésen nyugszanak, félig behajlítva, csönd van, majd rövid ideig hangos motorzúgás, majd csak halk zene és alig észlelhető motorbúgás hallatszanak már, az ablakon kinézve lassan elhúzó csupasz fák látszanak.

Ebből a két könnyen érthető helyzetből próbáltam volna most megérteni valamit, de nem tudtam semmit, hiába gondoltam hol az egyikre, hol a másikra, teljesen önmagába zárt, tökéletes állapot volt mind a kettő, annak tűntek legalábbis, bár nyilvánvaló szálak vezettek belőlük mindenfelé, de nem tudtam, melyiket szabadna nekem követnem, hát hagytam őket inkább önma-gukban, feltöretlen diókként, két kezemben egyensúlyozva őket mintegy, de nem vezetett mindez sehova, csak figyeltem magamat egy padon, figyeltem magamat az autóban, körülöttem mások, és mindez nem jelentett semmit, pedig érteni vágytam, de szédülő agyam nem találta a megértés kulcsát.

A mozdulatsort figyeltem most, ami összekötötte a kettőt, mert ez mozgás megint legalább, autó közelít az úton, a távolból előbb csak a hangja hallik, felbukkan aztán egy fa mögött, ami ugyanúgy csupasz, mint a többi, a paddal egy vonalba érve hirtelen fékez, gyorsan lassít álló helyzetig, az egyik út felőli ajtó felnyílik, egy ember kiszáll, megkerüli az autót, a pad felé rohan egyre gyorsítva, a pad előtt megáll, egy pillanatig áll csak, azután megfogja a kezem, és felránt, vonszol magával az autóig, csönd van, csak a cipők csoszogása hallatszik, az autóhoz érve kinyitja az út felőli hátsó ajtót, belök engem, és hangos csattanást okozva becsapja mögöttem, azután az elsőt nyitja ki, beszáll ő is, pillanatnyi csönd, és helyreáll újra az egyensúly.

Az agyam ekkor már feladja majdnem, de csak kábán egyre mélyebbre süllyed a verembe, amit önmaga ásott, e mozgásokat elemzi újra és újra, előre és hátra, és hátra és előre, a padtól az autóig, az autótól a padig, és megőrülök majdnem, hiába vizsgálom, nem jelent semmit, hogy még mindig azt hiszem, ezt kell most itt nézmem, de nem látok mást, mint testeket, ahogy egymáson siklanak és egymáshoz érnek, és a fülem még mindig zúg, a keze még mindig az arcomon, és menekülnöm kellene, de nem lehet, amíg mindent meg nem fejtettem, hát csak nézem.

Kinyílik az autó ajtaja, kiszáll, kinyitja a hátsó ajtót, kihúz engem, visszafelé indulunk, eltol engem egészen egy padig, lelök oda, és gyorsan visszahátrál, kinyitja az első ajtót, és visszaül, hátramenetben távoznak, én olvasok, lábamat felhúzzom, hátamat a támlának támasztom, a lapokat hátulról előre hajtom, idő telik, egyre több oldalt lapozok át, sok idő után felkelek, lábamat leengedem, lassú léptekkel, hátrafelé lépegetve indulok el, egyre távolabb a padtól, ki a parkból, végig a járdán mellette, sarkokon fordulok le, azután végül kinyitok egy kaput, aztán kinyitok egy ajtót, belépek rajtuk, a fogasig hátrálok, a kabátom egészen közelről visszadobom rá, a konyhában ketten vannak, odahátrálok az egyikhez, számat az arcához érintem, aztán visszahátrálok egy ajtóig, kinyitok, benn megnyomok egy gombot, zene kezd el szólni, lefekszem az ágyra, becsukom a szemem, és fekszem csukott szemmel hosszú időig, az utcán egyre világosabb lesz közben, a zene csak szól, én csak fekszem, nyugalmi helyzet.

Ha még tovább követném is visszafelé, lassan rájövök, ahogy csökken a fülemben a zúgás, akkor sem találnék semmit abból, amit keresek, ha tovább követném visszafelé, végignézném, ahogy felállok, és kihátrálok az ajtón, és megállok szemben valakivel, tőle kis távolságra, és beszélni kezdek, pedig ezek csak a tények, csak ezekben lehetek annyira biztos, mint a bőrömhöz simuló bőr érzetében, az arcomba mélyedő ujjakban, melyek nem mozdulnak továbbra sem, erre kellett volna alapoznom, erre építenem az életem, most hogy végre találtam valamit, ami képes mindent betölteni, ezeket az egymáshoz érintett sejteket, és agyam örültül rugdalva igyekezett szorosabbra vonni egyre

maga körül a hurkot, hogy ebben a körben értsen meg mindent, zavarodott elmém ezt találta az egyetlen útnak, hogy a zürzavar helyett életem biztos pontra alapozza, de nem működött mégsem, csak áll ott szemben egymással két test, balra barna szekrény, négy részes, jobbra tűzhely, rajta edények, egyikben piros lé, mellette fedő, a tűzhely felszíne fekete, fehér körökkel rajta, lejjebb hat gomb, kettő kiengedve, négy visszanyomva, alattunk zöldes csempe fehér mintázattal, rajta felül fehér pamut, alatta barna kordbársony, lábán cipő műbőrből, csuklóján karkötő színes gyöngyökből, rajtam szürke műanyag papucs, kék farmer, fekete póló, nyakamon aranylánc, fejünk fölött csillár átlátszó kristályból, mögöttünk az ebédlő, fehér farostlemez asztal, hat textilbevonatú szék, a zöld-fehér csempe folytatása, fehérre meszelte falak, halk zene, egyenletes megvilágítás, beszéd hangjai.

Pislantottam, először, mióta a keze hozzám ért, pillanatra sötét lett, aztán világos megint, ott állt még mindig velem szemben, változatlanul kinyújtott karral, és én elkezdtem előlről. Ha amikor elveszi a kezét az arcomról, a valóságba akarok visszatérni, gondoltam akkor, szembe kell nézmem mindennel, elmenekülnöm a tényektől, és az igazsághoz vissza, kába agyam ezektől a szavaktól visszhangzott, de nem tudtam, mit tegyek, hát hagytam csak hogy folyjon, folyjon át rajtam minden, ami idáig elvezetett, hogy tudjam, mi történt, és mi miért, és tudjam, mit kell tennem, azt reméltem, a múltam megmutatja majd, és a felállított testek hirtelen beszélni kezdtek.

Este randevűm van, mondtam anyának akkor ott a konyhában, aztán elhallgattam. Egyenest a szemébe néztem, mihelyst felém fordította a fejét. Rám nézett kérdően. Azt kérdezte, kivel. Petrával, mondtam, és magyarázni kezdtem, hogy Petrával, akivel már a múltkor is majdnem, hogy az iskolánkba jár, és alattam eggyel, hogy a haja barna, és viszonylag alacsony, meg hogy az arca kerek és nagyon szép. Okos, kérdezte anya, mert rólam azt gondolta mindig, hogy okos vagyok, és azt gondolta valahogy, hogy fontos ez a kérdés, nem volt pedig egyáltalán fontos, én ha neki lettem volna, már akkor azt gondoltam, én a mellét kérdeztem volna, és gondolatban válaszoltam is magamnak, hogy a melle kicsi, de gömbölyű, és igazán formás, szerintem okos, mondtam. Aztán meg azt kérdezte, hogy kedves-e, erre se tudtam mondani mást, mint hogy szerintem kedves, aztán bután elhallgattam, ő csak nézett rám kérdően, és némileg gyanakodva, és megijedhettem volna, ha nem ismerem, de ismertem, és tudtam, hogy gyanakodni azért gyanakszik csak, mert azt gondolja, hogy ezzel a lánnyal bizonyára valami baj van, úgyhogy gyorsan hozzátettem, nekem mindenesetre tetszik. Este, kérdezte egy idő után anya. Este, válaszoltam. Nem tudsz akkor jönni, kérdezte végül.

Nem tudtam menni. Képek hosszú sorát terítette ki agyamban ez a kérdés, egymáshoz nagyon is hasonló, más-más időkből való képeket, melyeken én ugyanolyan voltam mindig: fejemet lehajtva, csöndben ültem, kerülve mindenki tekintetét, mert a szemek összekapcsolódásától egyenes út vezetett volna egy kérdésig, amire nem lehet igazából válaszolni, és amitől rosszabb lesz csak, mint volt, úgyhogy csak ültem ott senkire sem nézve, és vártam, hogy ha már egyszer muszáj itt legyek minden héten, elmúljon legalább minden nagyobb baj nélkül. Ha valaki, nem véve figyelembe tekintetem irányát, kimondta a nevemet, és rám erőltetett mégis egy kérdést, gyorsan megválasztam, amit a kérdés tényszerűleg kért, aztán mint aki a maga részéről megfelelt mindenre, arrébb mozgattam a szememet, még kíváncsiságból sem néztem vissza soha, hogy lássam, neheztelnek-e rám mindezért.

Egyszerűen nem értettük egymást. Ezen a télen buddhista filozófiával foglalkoztam, tele volt a fejem a nemes nyolcas ösvénnyel meg a négy nemes igazsággal, el tudtam sorolni a különbségeket a hínajána és a mahajána között, nagyjából feltérképeztem a hatásait Schopenhauerre. De lehetetlennek tartottam volna, hogy nekik ebből bármit is elmondjak. Ott ültek a hosszú asztal körül mind, az egész család, összegyülekezve nagyszüleim ebédlőjében, és adókról beszéltek és aratásról és munkagépekről, hogy mennyi pénz lesz idén, és mennyi jövőre, érzékletesen festve le, milyennek ígérkezik a termés, milyennek látták a piacon a helyzetet, mit hallottak a felvásárlóktól, és fél szavakból is értették egymást, én viszont a második mondatnál elveszítettem a fonalat, és jobb híján azon gondolkoztam, hogyan menekülhetnék a szamszárából, hiszen most már valóban időszerű lenne. Aztán mindig eljött egy pont, amikor hirtelen az ő szemükkel kezdtem magam látni, és hirtelen

valóban elég különösnek tetszett, hogy míg ők azon gondolkodnak, hogyan és miként kell dolgozniuk, hogy szerezhessenek annyi pénzt, amiből nem halnak éhen, és a családjukat is eltartják, én épp a létből való menekülésen és az elmém kitisztításán meditálok. És ami még egy perccel azelőtt is kozmikusan fontos kérdésnek látszott, hirtelen ócska időtöltéssé silányult, és én legszívesebben elsüllyedtem volna szégyenemben. Ezért nem is tudtam, mit kéne mondanom, ha megkérdezték, mivel foglalkozom. Hogyan is tudtam volna értelmes tevékenységként bemutatni azt, aminek értéktelensége épp az imént mutatkozott meg előttem? Aztán néha az ellenkező irányba indultak el a gondolataim, és arra kellett gondolnom, mégis hogyan lehetséges egy ennyire fafejű és földhözragadt család ezen a világon, akiknek aztán magyarázhatnék a dharmáról, azt sem tudnák, elvetik vagy aratják. De aztán ahogy hallgattam őket tovább, ez lassan kiúszott az agyamból, hiszen annyival többen voltak, és annyival magabiztosabbak nálam, úgyhogy a vége mindig az lett, hogy elhatároztam, mire legközelebb eljövök, csinálok valami olyasmit, ami beilleszthető az ő rendszerükbe is, hogy legyen végre eldicsekednem valamivel, és reméltem, hogy annak ellenére, hogy ott és akkor épp semmi ilyesmi nem jut eszembe, a hét folyamán majd valamiképp ez is megoldódik.

Ezt határoztam el a múlt héten is, aztán nem tettem semmi ilyesmit, helyette zen kóanok olvasásával töltöttem minden estémet. Emiatt született meg ez a remek ötletem, amiről úgy véltem, az egyetlen mód, hogy felmentést nyerjek egyetlen estére a családi találkozó alól. Az ugyanis tulajdonképpen kötelező volt, szinte egyfajta szentség övezte, szétszalazhatatlanul sokféle szálakból összefonódó, törvényre szilárdult szövevény. A sorsomat vasárnap esténként anya kezébe helyeztem át: ha ő azt mondta, indulunk, szabad akaratom nem létezett többé. Az ő szívében át vezetett hát az egyetlen út az akár csak átmeneti megszabadulás felé.

Nem tudok menni, válaszoltam. Sóhajtott, mélyet, mintha két nagy erejű hatalom vívott volna most benne végső ütközetet. Fontos volt neki, hogy elmenjünk mindig és mindnyájan, láthattam jó párszor, milyen dühbe volt képes hergelni magát másodpercek alatt, ha vonakodtam elindulni. Fontos volt neki, hogy ő, az ő férje és az ő gyereke is megfelelően működő része legyen annak a rendszernek, amit a család jelentett, és aminek létezése egyedül ezeknek a részeknek a megfelelő működésétől függött. Hallhattuk eleget, mit mondtak azokról, akiknek mindig volt jobb dolguk, mint hogy a családdal foglalkozzanak. Anya nem kívánta ezt nekem, és ettől akár saját akaratom ellenére is megvédelmez, erre tudtam gondolni.

Elgondolkodtam, szükséges-e vajon, hogy játsszak némi sajnálatot. El sem hitte volna talán, és különben is, egy randi azért mégiscsak egy randi, úgy gondoltam, teljesen normális lenne, hogy ez akkora örömet okozzon, ami elfed, elfeledtet vagy megszüntet akár minden szomorúságot. De ha meg csak a boldogságot mutattam volna, igazolva láthatta volna minden gyanúját, hogy valójában tulajdonképpen semmi más céloim sincs ebben az életben, mint hogy a családomtól megszabaduljak. Többször célzott már rá, hol többé, hol kevésbé burkoltan, és a legutóbbi időkben már úgy tűnt, egészen biztos benne, hogy lenézek mindent, amit ő jelent és amit ők jelentenek, és szívem szerint letagadnám az összes rokonomat, meg még azt is, hogy valaha ismertem őket. Ha most nyugodt lélekkel törődtem volna bele, hogy nem megyek, ennek egyértelmű jeleként is lehetett volna látni. És ekkor, mire gondolataimmal idáig jutottam, vettem észre, hogy most hogy kiderült, nem kell mennem, valódi megbánást és sajnálatot érzek, hogy lehet, tulajdonképp tényleg elárulom a családom, meg hogy lemaradok a hétről hétre ugyanolyan almás süteményről, és a történetekről, melyek ugyancsak hasonlóak majdnem mindig, de megmondanák, ha hagynád, hogy mit gondolj a világról, és hogy nem leszek ott, ahol nekem olyankor a helyem van, úgyhogy végül egészen őszintén biggyesztettem el a számat, de aztán rögtön megint eszembe jutott minden, és megint csak örülni tudtam ennek az ajándékba kapott hétnek.

Nem baj, kérdeztem. Tudtam, úgysem gondolja egészen azt, hogy nem baj, és tudtam, úgysem mondja ki azt, hogy baj. Hallgatott. De a jövő héten megyek mindenképp, tettem még hozzá,

próbálván gondolni valamire, amit addig meg tudnék még tenni, és amivel elbüszkélkedhetnék, és amit végre hosszan és élénk színekkel mesélhetnék én is, de továbbra sem jutott eszembe semmi. Nem baj, gondoltam, majd este.

Nem kérdezett Petráról többet, ezt kicsit furcsálltam, meséltem volna pedig neki szívesen, hogy lássa hogy igazán különleges lány, hogy megérte rá ennyit várni, hogy megérte ennyi időnek eltelnie, amíg egyáltalán randevúzom egy lánnyal, ennyi időnek, amíg már szinte úgy tűnt nekem, és néha láttam rajta, hogy már-már ezt gondolja ő is, hogy már esélyem sincs arra, hogy valaha lányok akarjanak valamit tőlem, hogy csak a sírás marad mindig és semmi más, hogy a fiú, akire annyi gondot fordított, akit olyan szeretettel nevelt, akiért az egész életét áldozta, ott marad végleg egyedül, a világtól megvetetten és esély nélkül családra, hogy tulajdonképp elpazarolt minden percet, amit arra szánt, hogy velem foglalkozzon, hiszen mind azt célozta csak, hogy helytálljak a világban, és úgy tűnt már, hogy épp ez nem sikerült, olyannyira hogy néha nem mertem már a szemébe nézni, és bár örültem, hogy legalább nem kérdi meg hetenként, mint a többiek ott az asztal körül, hogy mi a helyzet a lányokkal, egyre inkább félni kezdtem, hogy azért nem kérdi, mert minden reményről letett végleg, leírt engem veszteségnek, és tulajdonképpen nem foglalkozik többet énvelem.

Nem volt több, amit mondani tudtam volna, hát csak bementem a szobámba, bekapcsoltam a zenét, lefeküdtem az ágyra, és gondolkoztam, amin akkoriban mindig, de amihez nem jutottam közelebb most sem, aztán arra ébredtem, hogy már besötétedett egészen, sietnem kellett hát, hisz nem lehetett randim az éjszaka közepén, és egyébként is hamarabb akartam elmenni otthonról, mint anyáék, még mielőtt szólhatna, hogy indulunk, mert ki tudja, akkor végül kívül maradhatnék-e ezúttal a hatásán. Kikapcsolom a zenét, kimegyek, a konyhában mindketten ott vannak, anyát megpuszilom, apától csak elköszönök, aztán veszem a kabátom, és elmegegyek otthonról.

A parkig mentem végül, bár nem tudtam előre, hová is kellene mennem, de mikor megláttam azt a padot a villanyoszloppal a háta mögött, aminek fénye pont a pad közepére esett, jól megvilágítva, hogy a sötétben is olvashassak, eldöntöttem, ide fogok leülni. Aztán leültem, és csak olvastam, a kabátom zsebében mindig volt egy könyvem, hogy ha elmegegyek valahová, és valamiért várakoznom kell valamire, addig se teljen az időm teljesen üresen, a lámákról szólt, lassan olvastam, igyekeztem közben végiggondolni az életemben mindent, amit kellett, hogy mi lesz a családommal, meg mi legyen Petrával, de nem jutottam sokra, legfeljebb annyira csak, hogy legegyszerűbb lenne a vágyaimat kioltanom inkább, és nem akarnom semmit, mert még ha tudnám is esetleg, hogy mit akarok tenni, biztos voltam benne, hogy valójában úgysem sikerülne.

Három óra telt el, a szél pirosra csípte az arcomat, az ujjaim végei kezdtek megfagyni, úgy-hogy alig tudtam már lapozni, és már elhatároztam épp, hogy hazamegyek, amikor az úton autó fékezett hangos csikorgással, és mire felnéztem, anya már félúton volt az autó és énközöttem, örülten rohant, és mikor odaért, megragadta a kezem, és felrántott, olyan erővel, amit sosem feltételeztem volna róla, és vonszolni kezdett az autó felé, anélkül, hogy egy szót is szólt volna, és anélkül, hogy képes lettem volna ellenállni, bárhogy próbáltam is szabadulni. Elrángatott az autói, feltépte az ajtót, belökött, aztán visszaült a kormányhoz, és indított. Életveszélyes sebességgel vezetett hazáig, a rádióból valami buta dal szólt, senki sem szólt egy sem.

Mert azt persze elfelejtettem, hogy ez a park, amiben csak úgy leültem erre a padra, épp itt van emellett az út mellett, amely úton talán épp annyiszor mentem már végig, ahány hétig az életem tartott, vagy legalábbis amióta autónk volt, minden vasárnap este, a nagyszülőktől hazafelé, rituáléja volt ennek is mintegy, odafelé apa vezetett, ő az egyik úton ment, odaérve megivott két fél pálinkát a többiekkel, úgyhogy hazafelé anya vezetett, ő a másik utat kedvelte. A másik út az ez volt, itt a pad mellett, de hát hogy érdekelt volna akkor, mikor jöttem, gondolataimba merülvén, egyszerűen megtetszett csak ez a kiváló megvilágítású pad, meg akár azt is gondolhattam volna, hogy a sötétség majd elrejt, de persze erre éppúgy nem gondoltam, mint bármi másra sem, egyszerűen leültem csak, és olvasni kezdtem a pancsen lámáról, és egy percre sem jutott eszembe, hogy ha majd jönnek

hazafelé az úton, ez a fény, ami most az olvasásban segít, majd ez segít nekik, hogy észrevegyenek, de véletlen is kellett persze, hogy abban a pillanatban, amikor észrevehettek, pont errefelé nézzenek, hogy az agyuk tehetetlenségénél fogva ne gondolja azt, hogy mivel én elvileg nem vagyok ott, vagy legalábbis nem egy könyvet olvasok, az, akit ott látnak, biztos nem én vagyok, csak valaki, aki hasonlít énrám. De pont arra néztek, pont megláttak, és anya kiszállt, és berángatott az autóba, és hazaszáguldott, én gyorsan kiszálltam, anya utánam, aztán apa is, de ő elment inkább a kutyát megetetni, én bementem a házba, nem mentem be rögtön a szobámba, hanem végig a folyosón inkább, a nappaliig, talán mintha nem lenne okom semmi bezárkózni, aztán a nappali közepén megálltam.

Anya persze azonnal utolért, hiszen a nyomomban volt szorosán. Egy pillanatig csak néztük egymást, aztán felemelte a kezét, és meglódította az arcom felé teljes erejéből.

Nem emlékezett rá.

Ott szállt le a vonatról, ahol a fékező kerekek hangját elnyomta a sirályok csérogása, végigment azon a végtelen utcán, nem fizetett, csak lefeküdt, hét órán át aludt, mire felébredt, már épp látszottak a tenger felől az első fények, melyeket maga elé küld a Nap.

A parton ült, amíg már fölötte volt, magasan, sugarai merőlegesen, mert a fénynek a vízen ellenállni nem lehet, csak nézte, amint táncol, bár nem a táncot nézte, a sugarakat nézte.

A hullámok lassan odébbmozogtak, valahogy ugyanolyan mindenhol, nézheted bárhonnan, csak jön, és azután megy, és jön újra mégis, és hullámoz, és elnyúlik, és még tovább is elnyúlik, a tenger regénye, a tengernek nincsen regénye, a tenger az nem egy történet. Vagy ki olvasná el legalábbis.

Ült ott csak, és nem várt, a nedves homok a lába alatt, amint elmosatik minden, elmúló lábnyomok, elmúló betűk, elmúló várak, elmúló szívek. Mert ülni jobb, mint állni, feküdni legjobb persze, de az ég messze van, s a felhőkben új meg új képek, egy fa, nézd, egy elefánt, nézd az én drága szerelmem arcát.

Csak hallgatni azt a morajt, kívárni, míg ugyanúgy nem történik semmi, mint pont most, és sohasem, ellenni, nem lenni, hagyni hogy a benti lábnyomok is, a benti betűk, benti várak, benti szívek is múltjanak sorban ebben a morajban, nem is voltak már rég.

Akkor a Nap már legfölül állt, akkor már megindult lefelé, akkor már elindult visszafelé azon az úton, és egy bokorról fűgét evett, míg csak jól nem lakott, akkor leült a bokor aljához, s megvárta, míg megéhezik újra, addigra már a Napnak csak csücske látszott, teleette magát újra, és visszament az agyához, és elaludt.

Az első fények vissza kellett volna pattanjanak szemhéjáról, vissza a hajnalba, és a végtelenbe el, ehelyett áthatoltak rajta valamiként, vékony szálakon felhaladva arany derengésbe vonták agyát, és elhúzódott a szemhéj, hogy bejuthasson az összes fény, immár jogosan, és elmúltak ebből az agyból az álom bárányfelhői, kicsapódtak, lecsapódtak, néhány csepp maradt csak belőlük egy sarokban, és akkor már lehetett menni, a part felé, mert az a legfőbb vonzás, honnan kiszakadtunk céljainkért, és ahová most vissza akar mind menni ki itt él, és ült ott, azon a sziklán, lába a vízben, betemetve homokba, és a sugarak a vízen, és az a csend ott, mely zajból születik és él.

Kék ruha volt rajta, vajsínű virágokkal, szoknyarészét felfújta a szél, és combjához hozzá, búzavirágkék, ahogy lenni szokott, meg a szeme is, gondosan kiválasztott árnyalat, nyakában vajsínű a sál, és haja is valamiképp fehérbe hajló sárga, a szálak egyenként átlátszó, cipője kezében, fűzője kék, amint sétál végig a parton, a lábujjak közt a homok, a legfontosabb az egészben. Nehéz őket egyelőre egyetlen képben látni, de lassan egyre könnyebb, ahogy közelít, hogy halat vegyen a reggelihez, azért megy, ha éppen tudni kell.

Előre néz, de egy sirályt követ tekintetével jobbra, amint alacsonyan száll, magával ragadja a szemgolyót előbb, s utána a nyakat is, így lehet, hogy beleütközik abba a búzakékbe, s a kis virágokba, a mellektől le a lábak felé, melyet kiemel a szél most, a kicsi lábfejekig, és vissza fel, a nyak homorulatán, a szájnak szegletén, és végül a kérdés, hogy beleszeretne-e valaha valaki bárkibe, ha nem lenne a szem, hogy láss egy másik szemet, mely akkor ugyancsak nem volna, de akkor az, ahogy a fehértől a kéken át eljut a feketéig, jelentett valamit, ami a csöndet, mely odabenn volt, más hangnembe írta át, semmiben lebegő kicsi keresztcskék, és amit ilyenkor tenni kell. Ami történik.

Hogy fel kell állni, és megvárni, míg a szemek közelebb érnek, s jönnek, és egy pillantás balra, és akkor közletről egészen bele, a mélyére, és a fejet kissé meghajtani, kérdően nézni, hogy megálljon ő is biztos, s kérdően nézzen ő is, míg már kristályosodni kezd a csend közöttük, és akkor mondani valamit, hogy jó reggelt, hallani, hogy jó reggelt, uram, és tovább. És a hullám odabenn egy pillanatra megáll, a tenger mozdulatlan, s azután bal szemed Hold, a jobb szemed Nap, s újraindul az

árapály, földrengés, ha pislant, tenger van odabenn. És beszélni, csak hogy mozogjon a száj, szeretni őt, hullámokkal simogatni fülét, s elnyelni nyelve mozdulatait, továbbvinni, bezárni agyunkba, elmondani mindent, hogy érezze, hogy szereted, és szeretni, tényleg szeretni, ahogy a felhők a Napot, a tenger az eget, a madarat az ágak, a kenyeret az ember, s a bármi, a bármi, a bármi a bármit, ruhákat dicsérni, madarak röptéről, a tenger színéről, csak mondani végig, és közelebb lépni, csak egyet, csak egy kicsit, várni, hogy a másodikat ő, ez a bennefoglalt tánc szabálya, hogy egyet te, és utána akkor egyet én, de marad, és az újabb hullámok a fülben azt rezegik, viszlát, és lábnyomok a homokban, távolodván, egyre több és egyre kisebb, és egy ponton búzavirágot s eget megkülönböztetni már nem lehet. Visszaül akkor sziklájára, míg a morajba közelebbi nem vegyül, akkor enni kell menni, és akkor már lemegy úgyis mindjárt a Nap, még egyszer enni, s aztán várni, hogy feljön újra, ugyanúgy, végülis mindig ugyanúgy, álomba merülni addig, beletakarózni a csendbe, elnézgélni a semmit, figyelni, ahogy bőrdnek ütődik az egész világ, feküdni abban a hiányban, amelybe éppen beleférsz.

És fel és le. És fel és le. És fel és le. És fel.

Két ruhája volt összesen, nem csoda hát, hogy ugyanaz volt rajta most is, a búzavirágot, másik bugyi bár, de ugyanolyan, mintha ugyanaz lenne, izolált tényező. Örült, mikor meglátta N. C.-t, odafutott, hogy jónapot, hogy itt ül-e mindig, odavitte szeméit a szeméi elé. Ő belenézett akkor, s azután végig le, a gömbölyűkön, s a hosszúkon, vissza végül ahhoz a két határhoz, a fehér és a kék és a fekete között, emelkedőben volt a tenger épp akkor, és ha hatalmas villám csaphatna az óceánba, és egyszerre terjedne ez áram minden irányokba, hol lenne akkor a vége? Mondott valamit, mert megszerette, azokat a szemeket, és azt az egészséget valahogyan, mert ezek valahogy egymást jelentették, és további egyenlőségjel után a tenger, meglátta, hogy ez a lány valahogy a tenger, és akkor a másik oldalon ott áll ő is, a tenger ő is, tehát egyenlőek ők is. Nem emlékezett rá.

Hogy hallhassa a hangját, beszélt, hogy beszélhessen, a tengerről mesélt. Alakok kacskaringóztak át, életre kaptak, eljátszották szerepük, és elhaltak újra, ahogy elzengett a szó, mely megidézte őket, hercegnők vízzé, hősök halakká, korokon át, halhatatlanságban, mégsem nyelhetve el teljesen, mégsem ihatva meg mindet, mindig végtelennek tűnik, ami megmarad, és hallgatta a lány, és belenézett a szeméibe, lépés, lépés, lépés, vége, a távolság finom modulációi, most mint névelő egy regény elején, a valami kezdete, mi semmi, és akkor bólintott, hogy talán, és azután a fejét rázta, hogy talán, és elindult a halpiacra ismét; viszlát.

És tompán süttött a Nap, felhő fátyolozta talán, visszaült, még nem kellett menni, a gyomra is csendben ült, és várt, és vártak, ő a gyomrára, a gyomra valami másra, egy hiányra, ő nem gondolta a hiányra, és sem pedig semmi másra, a tenger felé nézett, a hullámok közé hunyorított, átnézett közöttük és rajtuk, nem tudni, neki ki mondta, füle sincs, hogy halhatta volna, de akkor, gyereünk, azt mondta, és felkeltek ketten, a gyomra meg ő, és akkor ettek, és onnantól akkor nem volt a gyomra megint, mint ahogy nem volt már ő sem, mikor elnyomta az álom, és azután ettek újra, külseje zöld volt, a belseje piros, és néha szétfröccsen, megenni a bokorról meg a földről, mindegy, az ízük más, de az ízük úgyis más, nem lehet rá emlékezni, az előzőre, hogy ilyenebb volt vagy nem, ott van a szádban, aztán ott van a gégednél, és ott megy le, azon az úton, végestelen hosszán, a parttól a városig, és lefekszik, és eljön a reggel mindig, kinyúlik, azután visszahúzódik.

Furcsa fodrok verődtek az ujjá körül, oldalról csapkodta a víz, s felverte a homokot, megtört rajta, és csak nézte, pedig közel volt, pedig ő volt, nem tudott betelni vele, észrevette újra minden pillanatban, mindig ugyanonnan jött, kiszámíthatatlan volt. Két pár szem nézte, ahogy fodrozódik, az egyik mindig elmozgott balra, mert tudta, hogy arról érkezik majd. Tényleg szép, mintha már beszélne régóta, kékeszöld ruha volt rajta, tényleg szép, azt mondja ő is, hátha megfejt akkor, ha a nyelve mozgása, az ajkak csapkodása megérteti vele, miért is kell ezt mondania, furcsa maga igazán, ismételi, de egészen más szavak, az egyik lágy és mintha épp születne, a másik már bejárta a világot, egy oroszánt kergetett, ki gyors volt, s most már öreg és fél, de fut, nem érhet meg a saját nyelvéből semmit erről, megnézi a szeméit, és elkezdődik a tánc, és egyetlen mód, hogy

megbizonyosodjon, hogy nyelvével a nyelvéhez, szavakká már nem formálható mozdulatok, de azután vége, azt mondja, furcsa maga igazán, a lány csak ránéz, mosolyog, azután a fejét rázza, azután mosolyog, azután Léa vagyok, gondolom, itt lesz holnap is.

A Nap elmerül, és felbukik, de nem vizes. Ül, a csillogást nézi, felugrik egy hal.

Léa leül mellé. Csend van. A szél néha ágakat tesz le mellé, néha rákok másznak ki, ő a tengert nézi. Hallgat. Idő telik, nem ugyanaz van mindig. Meghallgatnék ma is egy mesét, kezdi. Nézi, mi az, másfajta morajlás. Furcsa alakja van, tengerszínű ruha, fodrok. Lábak. Azután az egész egyben már más, az azt jelenti ő, az azt jelenti, te, az azt jelenti, mi, az azt jelenti, én. Közelebb a kövön, szemek, ujjhegy a bőrhöz. Magát hogy hívják. Halak úsznak a mesében, mindenféle színben, pirosban, fehérben és kékben, északon indulnak, és elmennek délnek, azután keletnek, fordulnak nyugatnak, előre haladnak, senki sem láthatja szívét a halaknak. Úsznak-úsznak körben, hidegben, melegben, és mindig szeretnek, és téged szeretnek, és téged szeretlek. Szájak sarka feljebb, a sóhajok beljebb, ajkak egymástól távolabb, közelebb, közelebb, közelebb, szét és be és át. Szép mese volt. Tetszel te nekem, bár furcsa vagy. De azt hiszem, szeretlek. Eljössz majd hozzám? Nem tudom, hogy hol lakol. Elég, ha a nevedet mondd, odavezet bárki. Nevedet? A nevedet. A nevedet? Léának hívnak. Léa. A tengert fogom nézni. Odanyújtotta magát neki. És ő elfogadta.

Feltápaszkodott, elment, ő a tengert nézte, ujjai közül kimosta a homokot. Ment, evett, a félig lehúzott redőnyön besütött Hold, majd besütött a Nap. Akkor kiment a tengerhez, elnézte azt a csillogást, körülötte nincs határ, elrobogott felette a fény, keleten kezdte, és elment egész nyugatig, piros volt a füge, puha volt az ág. Múlt.

Nem jöttél el, mondta a hang hátulról és jobbról. Pedig pont itt volt, sehol máshol. Lehunyta a szempilláit, rásütött a fény, felmelegítette, jó volt, meglangyosodott lába körül a víz, kilebegett egy halott csillag, egy nagy hullám visszavitte, rák mászott elő egy csigából. Nem is akartam eljönni többé. De hiányoztál. Otthon senki sem mesél nekem. Megcsókolni persze megcsókolna más is. De nem mesél nekem senki. Menj el, Léa, a piacra. De még, jó hogy elküldenek, sosem láttalak volna meg különben. Te furcsa. Amikor elhallgatott, N. C. odanézett, zavarta a csend, hozzászólt a hangjához, szerette, és akkor észrevette, hogy szereti a többi részét is, egészen, teljesen, tökéletesen. Beszélj. A lábára ül. Beszél. Hallgatja a hangokat, ahogy változnak, mélyülnek és magasodnak, aztán ha már ilyen közel van, ellenállni nem lehet, az egész akarásában hátuk a víznek csapódik, fekszenek, megszáritja őket lassan a Nap, azután újra, körbe és körbe, megízlelni, elnyelni, megkordul a gyomra, hát enni kell, feláll, belakik fügével, este szellő fúj át a szobán, mikor kinyitja az ajtót, lassul a légzés, a keringés, furcsa szemmozgások, sötétség.

Reggel a parton, a fény minden pillanatban máshonnan jön, de csak egy Nap van, de hány fény van. A kövek lassan kopnak. Gömbölydedek. A halak néha kiúsznak a sekély részre, ahol látszanak. A hullámok előrehaladnak. Leveszi a ruháját, beléjükfut, megkívánta. Elnyelik, aztán kiköpik. Kijön, kifullad, vár. Pihen. Egy bokor alatt fügét eszik, a szellő meleg, a fény mindenhol, az élet egy pillanatra megáll.

Sóhaj. Cseppfolyósan indul újra.

Mikor a nap még egyszer magasan áll, ők ott fekszenek egymáson, bement, azután kifeküdt, kiült a vállára a só, felmelegedett a szemhéja, és akkor egyszer ott volt rajta, nem baj, jó. Valamit suttog a fülébe, de csak az egyikbe tud, a másik van közelebb a vízhez, a sustorgás és morajlás összefolyik odabenn, a tenger hangja, mint egy kagylóban, amit akkor hallasz, mielőtt még lenne füled, vagy akár gerinced vagy agyad, neki ez kell, ő ebben akar élni, odaszorítja magához, kell, és együtt gurulnak a víz felé, bele, bele, még mélyebbre, kijjebb, és beljebb megint, egyre gyorsabban, lélegzetek, a saját vére, minden kék, moraj, odabenn, legbenn, maradni a morajban, alga a hajban, szembe a só, és az ég vállára kiül az idő.

Most mikor enni megy is jön veled, ez jó. Egymásban ülni, ez puhább, mint a föld. Füge is van elég, meg bokor alatt hely. Azután az az ág vár, jön velem. Az út hosszú, keze tart. Az ablakon besüt

a hold, bort hoz, azután megint elmegy, poharat. Addigra alszik. Fölébreszti, mi az, hátulról süti a hold, ezüstben dereng, ruhája a melléhez tapad, szeme csillog, odakuporodik, égeti a torkát. Azt mondja, szeretlek, a hangok édesebbek a bornál, eltétovázik pohár és száj közt, választ, leesnek az ágyról. Fülében moraj, minden kék, minden kék, azt kiáltja, szeretlek, hangos.

Betűz a Nap, indul. A kő már laposra kopik fenéke alatt. A sirályokat nézi, örül, ha halat fognak, a halakat nézi, szomorú, ha meghalnak. Egy lány érkezik, kiált, talán meglátott egy halat. Új madár jön balról, megfélekedzik a lányról. Leccsap, hiába vergődik. Jelentek én neked bármit is. Milyen szép, a haja szinte fehér, megcsillan rajta a fény, meg a szeme, a szeme kék, meg a ruhája, amit fúj a szél, mégsem madár. Odalép, köszön. Elmosolyodik, sír. Egy mesét mesél neki, a sirály benne mindig halat fog, kifogná az összes halat, de az utolsó elbújik, hát kiöklendi a többit mind. Nedves lesz az arca, ahogy megcsókolja. Úgy tűnik, ezt is szabad. Lerepül róla a ruha, azután az övé is száll a szélben, az égszínkék az égszínkében, és hátralöki, nem is látszik benne az erő, hangosan csobban a vízen, utána, apró csobogások, susogások, és mások, fogak koccannak egymáson, elfárad, hátradől, szemét lehunyja, ő körülötte, kinyitja szemét, néz, néz, néz, néz, néz. És fut.

Így lett este. És lett reggel. Elindult a piros felhőkhöz az út végén, de a tenger közékük állt, hát leült, hallgatózott. Nem történt semmi. Délután zápor hullott, egy fa alá bújt. A tengerről álmodott, majd leült a partjára. A távolban egy vonat sípolt. Cikázott a fény.

Elbóbiskolt. Félálomban hallotta a hangot, beszéljük meg, nagyon távolról, fáradt volt, nem akart gyalogolni távolra semmiképp, meg sem nézte, mi az. Elaludt, átcsapott rajta egy hullám, odafönn már csillagok. Fénylő pöttyök.

Egy hal rágta a kislábujját, hűvös volt a víz. A távolban egy széles alak, érdeklődni kezdett, közeledett. Bármilyen lehetett. Nem volt bármilyen. Egy férfi volt meg egy nő volt. Szemét meresztette. A férfi nagy és barna, a nő meg tengerszínű a ruha. Az szép volt. Meg a haja. A szeme. A lábai, a melle. Közelebb jöttek egyre, mintha hozzá jönnének, de rá se néztek. Mindenhová néztek máshová. Ő csak őrájuk nézett, vagyis a nőre, a férfi kevésbé volt szép. Mikor már egész közel, a férfi szája és a nő szája, örültek neki, bár elszánásuk furcsa volt. De örültek neki, és ő gondolta, jó az, hát odalépett, köszönt, mondta, hogy kérem, és azzal megcsókolta ő is, és jó volt tényleg, tényleg, de akkor már vége is volt, és fájt.

Akkor megakadt az élet valahol messze, de kimászott hozzá a tenger, és azt mondta, nem baj, mormolt a fülébe, amitől elaludt újra, csuromvizesen ébredt, evett, és hazament, és feküdt, nem találta önmagát, jobb szeme nem látott, a bal is csak szürke falakat, amit penész rágott, nem volt kedve mozdulni, csak várt ott, az arca sajgott, feküdt a vetetlen ágyon, azután megéhezett, kenyeret lopott egy házból, hogy aludjon tovább azután. De végül sejtjei visszatértek helyükre, sebei megszűntek, és ő ott volt megint ugyanúgy, és lehetett menni.

A tengerhez el, mert annál közelebb haza nem lehet, ott csak ülni, a sirályokat nézni, a halakat. Egyszer egy lány ment el mögötte, ránézett, s tudta, hogy ő az, akiben ott van a tenger, odalépett hát, de ő elfutott, ő utána, de a lány gyorsabb volt, és eltűnt egy sarkon, körülnézett, azután enni ment.

És felkelt a Nappal, és elment a vízhez, és leült, és ott ült, és eljött az este, és evett, és lefeküdt, és elaludt, és felkelt a Nappal, és elment a vízhez, és leült, és ott ült, és eljött az este, és evett, és lefeküdt, és elaludt, és felkelt a Nappal, és elment a vízhez, és leült, és ott ült, és eljött az este, és evett, és lefeküdt, és elaludt, és felkelt a Nappal, és elment a vízhez, és leült, és ott ült, és eljött az este, és evett, és lefeküdt, és elaludt, és felkelt a Nappal, és elment

AZTÁN elvette a kezét végre az arcomról, leejtette maga mellé, és nagyot sóhajtott. Én is. Az agyamban kezdtek végre kitisztulni a gondolatok, ugyanakkor éreztem viszont, ahogy a bőröm kezd kipirulni, tenyerének hozzávetőleges formáját kirajzolva valószínűleg, és mintha a szemem alja is lilulni kezdett volna, ahová az egyik ujja ért pedig csak el, és úgy tűnt, meglátszik majd a nyoma tényleg, feldagadt arccal ébredek másnap és lila színnel a szemem alatt, hogy megláthassa bárki, mi történt.

De hát mi is történt? Összeálltak az elmémben a történések körvonalai, de nem tudtam eldönteni, jó-e ami történt, vagy rossz. Ennek kellett történnie, ilyen előzmények után nem következhetett valóban más, ide vezetett minden nyom, hogy itt álljunk egymással szemben, pirosló arccal, tanácstalan tekintettel. Láttam rajta, hogy ő sem tudja, mit tegyen most, kell-e valamit mondania még, vagy el van ezzel rendezve már minden, meg hogy maradjon-e még vagy menjen inkább el most már, szinte kérdően nézett rám, de nem tudtam volna válaszolni neki, akkor sem, ha akartam volna. Álltunk ott abban a sötét szobában, a csak a folyosóról beszűrődő fényben kartávolságra egymástól, és nem voltunk képesek megmozdulni vagy megszólalni, mert nem tudtuk, hogy hogyan kéne, és megfejteni csak egymásnak segíthettünk volna, hiszen bárki más annyira kívül esett volna a körünkön, ezen a kapcsolaton, amit egy pillanatra megsejtettem, ahogy az érintkező bőrök összekapcsoltak minket. De nem lehetett tanácsot kérni, nem kérhettem, mint azelőtt annyiszor, hogy magyarázza meg a dolgokat a világban, hiszen épp most lettünk egymás ellenségévé, megszűnt közöttünk egy szövetség, éppen most, mikor ennyire egymásra lettünk utalva. És kitől kérhettem volna segítséget még? Ki mondhatta volna el nekem, mi történt tulajdonképpen, mi következik belőle, és mit kell gondolnom róla tulajdonképpen? Nem kérhettem segítséget anyától, és nem kérhettem segítséget apától sem, akivel valószínűleg ugyanazt gondolják, épp csak ő a tettekből kimaradt. És a legkevésbé sem kérhettem volna segítséget bárkitől is a családomból, hiszen ha lehetséges, még mélyebbre süllyedtem volna csak a szemükben, és igazán nem is remélhettem mást, mint hogy anya szíve megesik rajtam, és meg akarja óvni a család előtti becsületünket inkább, és hallgat mélyen az egész esetről, hallgat minderről egész életében. Velük mind, anyával, apával, a családdal, ha kell, inkább nem beszélek többet egy szót sem, eltűnök a szemük elől, de nem lehetséges, hogy tőlük kérjek segítséget, meg kell mutatnom nekik, hogy képes vagyok mindent helyrehozni. De a helyrehozáshoz meg kellett volna előbb értenem, mi történt, itt tartottam újra, és hirtelen egészen magamra hagyva éreztem magam, hogy nem segít senki a dolgokat értelmezni, pedig gyerek voltam még, szükségem lett volna rá, és odabújtam volna anyához legszívesebben, hogy védjen meg a világtól, ami ilyen bonyolult lett hirtelen, és fordítsa le egyszerű nyelvre, és súgja bele a fülembe, hitesse el velem, hogy értelme van mindennek, de nem lehetett, hisz akkor vesztettem volna, túlzott könnyűséggel engedtem át volna a győzelmet neki e harcban, és annak látott volna egész életemben, ami akkor lettem volna, szájalmas gyereknek, aki sosem áll a saját talpára, sosem ér el semmit, sosem lesz felesége, gyereke, lakása, ott tölti majd az ő ölében az egész életét, akit tulajdonképpen kár volt a világra szülni, hisz a méhében maradván örökre is éppen ennyit ért volna a világban, akire kár volt rápazarolni az időt meg az ételt, akiből úgysem lesz sosem semmi, hát hallgattam csak vigasztalan, büszke arccal, elhatározva, hogy megmutatom még, hogy megcáfolok mindent, amit gondol, ha kell, inkább meg se lásson addig. De az első lépés hiányzott még mindig.

Újult erővel hasított bele a fájdalom a bőrömbé az arcomon, lüktetni kezdett és égett, és hirtelen láttam magam reggel, ahogy felkelek az ágyból, és belenézek a tükörbe, és puffedt az arcom és piros és lila és zöld, és másnap hétfő, úgyhogy iskolába kell majd menni, puffedt és színes arccal is, hogy megláthassa mindenki, és versenyezni kezdtek agyamban a gondolatok, hogy hogyan is fogom ezt megmagyarázni, ha megkérdezi valaki, hogy miért is ilyen az arcom.

Talán mert leestem valahonnan. Mondjuk egy létráról, mert segitettem itthon, a lakást festettük újra, a konyha mennyezetét meszeltem éppen, amikor rosszul léptem, azt tudja úgymindenki rólam, hogy nem vagyok túl ügyes, láttak elégszer testnevelés órán. Rossz helyre tettem a lábomat, nem a fokra, hanem éppen két fok közé, és lezuhantam, és olyan szerencsétlenül estem, hogy éppen az arcomra zuhantam, úgyhogy nem csoda, hogy felduzzadt, inkább azon lehet csodálkozni, hogy nem tört ki a fogam is, úgyhogy végülis szerencsés zuhanás volt mégis, csak pár percig fáj nagyon, aztán vissza tudtam mászni, befejezni a festést, egész szép is lett végül. Persze így csak még bénábbnak gondolnának, ha lehetséges még egyáltalán, gondolnák, a kis szemüveges könyvmolyra még ennyit se bízhat szegény apja, míg más felássza a kertet meg tetőszerkezetet ácsol, ez csak ül, és olvas valami hülyeséget, aztán ha valamit mégis meg kell csinálnia, rögtön elrontja vagy legalábbis életveszélybe kerül, hogy még az ember érezze rosszul magát, hogy képes volt rábízni valamit, de legközelebb biztos nem is fogja, mert látszik, hogy nem való ez arra. Tényleg nem túl bonyolult feladat egy létráról lemászni, úgyhogy nem sajnálnának valószínűleg, csak azt gondolnák még inkább, hogy egy életképtelen semmirekellő vagyok, arra meg éppenséggel semmi szükségem most, ez a létrás ötlet tehát nagyon nem jó, ki kellett találni valami mást.

Adta magát aztán az ötlet, hogy a hétvégén lementem a pályára focizni, hátvéd voltam, és jól is ment a meccs, csak aztán a másik csapatból valaki megküldte jól a félpályáról, épp csak hogy tökéletesen rosszul célzott, így aztán a kapu helyett csak engem talált el, pont az arcomat, jól nekivágódott a labda, rendes, kemény bőr focilabda volt, még csak nem is teremlabda. Nem lett belőle komolyabb baj, csak ez a piros folt az arcomon, néhány percig állt a meccs, aztán játszottunk is rögtön tovább, kettő–nullra győztünk, még egy gólt is lőttem, nem gólt azért nem lőttem, hiszen hátvéd voltam, de mindenesetre győztünk. Persze kikerülhettem volna a labdát, mondhatják, ha jobbak lennének a reflexeim, meg odafigyelnék, majd kitalálják, hogy biztos elálmodoztam, elgondolkodtam valami okosságban, mint valami szórakozott professzor. Meg különben is, kivel játszottam és hol? Lementem a terre, és ott játszottak éppen, pont hiányzott még egy ember, hát gondoltam, beállok? Vagy vannak focis barátaim, akikről eddig nem meséltem? Még általános iskolás osztálytársaim talán, akikkel ritkán találkozom csak, de olyankor mindig lejátszunk egy meccset a régi szép idők emlékére. Szétváltak az útjaink, de a pályán olyan megint, mintha együtt maradtunk volna mind. Néha a lányok is eljönnek, és beállnak ők is, utána elmegyünk még valahová, meginni egy sört, enni valami kaját, elszívni egy cigit, ilyesmi, hogy kipihenjük a meccs fáradalmait. Összetolunk három asztalt és körbeüljük, az első kört a vesztes csapat fizeti a győztesnek, de aztán a következőt jófejségből fordítva. Régi történeteket mesélünk, aztán elmondja mindenki, mi történt vele mostanában, van aki gimnáziumban tanul egy másik városban, van aki itthon, de szakmunkásnak, úgyhogy sokfélék a történetek, elmegy velük az egész nap, ott ülünk egész vasárnap a kocsmában és sörözgetünk, aztán ha lement a nap, akkor hazamegyünk, így telnek a hétvégeink. De hát azt sem tudtam, van-e egyáltalán olyan elszánt focista a világon, aki nekiáll télen önszántából focizni, ilyen fagyban, mint ami ma is volt, hogy lefagytak az ujjaim a padon ülve szinte. Lehet, hogy ilyenkor senki nem focizik, csak legfeljebb az iskolában a fűtött sportcsarnokban, őszintén szólva fogalmam sem volt. Én a magam részéről biztos nem kezdtem volna neki ilyen időben játszani, de hát én egyáltalán semmilyen időben sem kezdtem volna neki játszani, és tökéletesen képtelen voltam beleképzelni magam egy focirajongó helyzetébe, még akkor sem, vagy talán épp akkor, ha én magam voltam az a focirajongó. És különben is, hogy lehetséges, hogy annyi év eltelt már, és sosem meséltem még senkinek soha, hogy szoktam velük találkozgatni, csak éppen most, amikor a sebesülésem miatt már elkerülhetlenné vált, hisz ha ott egy hatalmas folt az arcomon, ami abból ered, hogy velük fociztam, akkor természetesen el kell, hogy meséljem, de soha addig önszántából nem. És ki tudja, nem gondolnák-e ebből azt, hogy kétszínű alak vagyok, aki megjátssza bárkinek, hogy kedveli őket, de már mások előtt szégyellené őket, a városszéli általános iskolát, a szakmunkástanulókat, a mindenféle embereket nem is emlegeti inkább a gimnáziumában, eltitkolja,

hogy el ne rontsák a róla kialakult képet, mert valójában szégyelli őket. És idáig jutva már megjegyeznék, hogy ahhoz képest azért nem látszik a technikámon az a nagyon sok gyakorlás. És különben sem jó az egész, mert még mindig vannak osztálytársaim, akik azóta az osztálytársaim, hogy az általánosba jártunk, akik ráadásul inkább jobban voltak mindenkivel, el sem hinnék, hogy éppen őket nem hívták sosem.

És különben is, ki tudja, gondoltam, milyen alakú lesz holnapra az a folt az arcomon, lehet, hogy csak egy formátlan pirosság, amiről lehet akár gondolni, hogy a föld ütötte vagy egy labda, de könnyen lehet az is, hogy megőrzi körvonalait, és egy kezet rajzol ki még holnap is, és akkor, ha még az ujjak is látszanak majd, ki hiszi el, hogy a labdának nőttek ujjai, csak hogy megüssenek. A pofonhoz tehát ragaszkodni kell, csak az a kérdés, ki pofozott meg és miért. Miért pofoznának meg? Egy boltban voltam talán, és loptam valamit, és elkaptak és megpofoztak. A biztonsági őr pofozott meg, mert letagadtam, hogy loptam. Legalábbis időlegesen tagadtam, úgy csináltam, mint aki egészen hülye, aki azt sem érti, miről van szó, és mit jelent lopni, hosszan értetlenkedtem, hogy elvonjam az őr figyelmét, hogy csak és egyedül rám figyeljen az őr, hogy egészen felidegedesedjen és felbőszüljön, és megfeledezzen minden másról, a bolt többi részéről meg az őrizésről főleg, hogy a többiek azért el tudják mégis lopni, amit nekem nem sikerült. Sőt, én eredetileg nem is loptam semmit, csak úgy csináltam, igen feltűnő mozdulatokkal, mintha ellopnék épp valamit, azért hogy magamra tereljem a biztonsági őr gyanúját, akkor kezdtem gyanúsán viselkedni, amikor már olyan közel ért, hogy észrevegyen, de elég távol ahhoz, hogy ne lásson mindent tisztán. Izgatott arccal körülnéztem, odanyúltam a polchoz, aztán a kabátom belső zsebében matattam egy kicsit, aztán hosszú, határozott léptekkel megindultam a pénztár felé az üres kosárral, felmutattam, hogy nincs benne semmi, és kifurakodtam a sor mellett, egész a pakolás pultokig jutottam, mire utolért az őr, és rám parancsolt, hogy adjam vissza, amit elloptam. Én meg értetlenül néztem, és csóváltam a fejemet, aztán az őr nem tudott mást tenni, megmotozott, aztán levetette a kabátomat, és átnézte apróra, végiglapozta a könyvet a zsebében, megnézett mindent a pénztárcámban, én meg közben mondtam neki folyamatosan, hogy amit épp csinál, az miért és hogyan jogsértő, míg aztán dühében, hogy nem fogom be a számat, és szemtelen vagyok, és ráadásul nem talál semmit, erőből pofon vágott, hogy percekig zúgott a fülem, de addigra már az ablakon keresztül láttam, hogy a többiek boldogan integetnek, hogy sikerült nekik. Aztán végül elengedett, én beleegyeztem, hogy nem teszek rá panaszt, ő meg beleegyezett, hogy nem vág pofon még egyszer, de azért ne legyek büszke magamra, ennyiben maradtunk. Aztán boldogan szaladtam ki a többiekhez a parkba, ahol már vártak, letelepedtünk egy padra, és megittuk a tekilát, amit loptak, mert hiába hoztak otthonról sót is meg még citromot is, a legjobb fajta tekila, amit elhatároztuk, hogy megvesszük, túlságosan drága volt, és nem lett volna rá pénzünk, pedig elhatároztuk, hogy most az egyszer igazi minőségit iszunk, és így, bár engem pofon vágtak, végül mégis sikerült megszerezni, és jól is jött a fagyos téli délutánon egy kis melegítő. De kik voltak azok a többiek? És nem vittek-e volna be mindenképpen a rendőrségre ilyen gyanú mellett. És valószínűleg úgysem csak egy biztonsági őr van, mert akkor mindenki ilyen módon lopna. És vajon bátornak tartanak, amiért hajlandó voltam megpofoztatni magam, vagy gyávának, amiért ahelyett, hogy tényleg loptam volna, csak a csalinak a szerepét vállaltam el, és ahelyett, hogy csináltam volna bármit is, már megint csak beszélnem kellett, főleg, hogy előre azt sem tudhattam, hogy pofon lesz a vége, azt hihettem, hogy tényleg csak az őrt kell majd szóval tartanom, úgyhogy úgy tűnhet könnyen, hogy a könnyebbik végét fogtam meg ezúttal is a dolognak.

És ki tudja, nem látszik-e, hogy nem egy nagy, izmos férfikéz ütött meg, hanem csak egy nőé? Talán mert elmentem mégis a randira, csak aztán valami baj lett. Mondjuk elmentünk pizzázni, virágot is vittem neki, még egy kis bort is ittunk, beszélgettünk, nagyon kedves volt, és kedves voltam én is. Az iskoláról beszélgettünk, meg a családukról, hobbikról, ilyesmikről, csak aztán elkezdett egyre kihívóbban viselkedni, így értelmeztem legalábbis, egyre gyakrabban ért hozzá a kezével mintegy véletlenül az enyémhez, egyre közelebb húzódott, a csuklója belsejét mutogatta,

aztán a hálósobája berendezéséről kezdett beszélni, és hunyorgott felém, hát úgy gondoltam, jól értelmezem a jeleket, és egyszer csak megfogtam a combját, és megcsókoltam, erre meg ő pofon vágott, és elrohant. Sosem gondoltam volna, hogy ennyire kiszámíthatatlan lehet egy lány, bár visszagondolva inkább azt hiszem, valójában ő is azt akarta, hogy csókoljam meg, csak aztán amikor tényleg megtettem, akkor jött rá, hogy mit is csinált, hogy viselkedésével tulajdonképpen felkínálkozott nekem, szinte ő kért meg, hogy csókoljam meg, odalett hát a megközelíthetlenségének az illúziója, az erkölcsösségéé, a tartózkodásáé, hát gyorsan tennie kellett valamit, hogy ne lássa magát könnyű lánynak, úgyhogy elhitette gyorsan magával, hogy ő semmi ilyesmire nem gondolt, én meg egyszer csak hirtelen letámadtam, szóval teljesen jogos a felháborodása, és hogy ki is mutassa, erőből pofon vágott. Aztán beszéltem még vele telefonon, és megbeszéltük, hogy most egy darabig nem találkozunk, de majd később talán megint, és mindenesetre kicsit megdöbrent, de nem haragszik, és megígérte azt is, hogy nem meséli el senkinek, hogy mi történt, úgyhogy ez az egy nyoma maradt, ez a kéz alakú folt az arcomon, és ha ez nem látszana, el sem mesélném senkinek, nem azért, hogy magamat mentsem, hanem úriemberségből, de hát túlságosan látszik, hogy ne tűnne fel senkinek, úgyhogy el kell mondanom, nehogy félreértse a titkolózásomat bárki.

De az is lehetett akár, hogy valóban volt egy randim megbeszélve, de aztán találkoztam egy másik lánnyal, a fürdőben például, elmentem úszni, és ő is, és arról beszélgettünk, hogy milyen furcsa, hogy ebben a nagy hidegben is eljárunk mind a ketten, és meglehetősen szép lány volt, magas, nálam csak alig alacsonyabb, hosszú lábakkal, a sötétbarna haja a derekáig ért, és az egyrészes fürdőruhája csodásan kirajzolta a nagy és tökéletesen gömbölyű mellét. Szinte nem is úsztunk aznap, csak egymással beszélgettünk, aztán ugráltunk, és lökdöztük egymást a vízbe, aztán lefröcsköltük egymást meg labdáztunk, aztán megint beszélgettünk, és mikor mennie kellett, megbeszéltük, hogy találkozunk még máshol is, mint a fürdőben, én szerettem volna, ha mihamarább, úgyhogy megbeszéltük a vasárnap estét, én meg el is feledkeztem róla, hogy addigra már más programom is volna, annyira megszedített ez a lány. Aztán vasárnap este találkoztunk tényleg, vele ettem pizzát, de aztán felhívott a másik, akivel eredetileg beszéltem meg, hogy hol vagyok, és mikor jövök már, én hazudtam neki valamit, hogy beteg vagyok sajnos, és nem tudok jönni, és ne haragudjon, hogy nem szóltam, de egész eddig reméltem, hogy össze tudom szedni magam mégis. Ő meg el is hitte, csak azután sajnos, ahogy ment szegény hazafelé, pont útba esett a pizzéria neki, és mikor benézett az ablakon, meglátott a másik lánnyal, hát berohant, és felképelt, és el is futott rögtön, aztán meg ráadásul a másik is otthagytott, hogy ő egy ilyen szeméttől nem akar semmit, mert azt hitte, hogy az már a barátnőm. És hiába erősködtem, hogy nekem már csak ő tetszik, amattól ráadásul nem is akartam semmit, csak kicsit beszélgetni, hogy ne unatkozzam annyira vasárnap este, meg sem hallgatott már, és otthagytott a pizzámmal együtt, sírva kirohant az utcára, és hiába futottam utána, már meg sem találtam.

Reméltem, hogy ez megfelel majd, és nem tesznek fel kérdéseket, és nem bonyolodom bele majd, mert nem tudtam már jobbat kitalálni, úgyhogy ennél voltam kénytelen maradni, és beleegyeztem szívesen, hogy ezt mondjam el, bár bonyolult lesz ezt észben tartani mind, és sajnáltam kicsit, hogy így belebonyolódtam, behálóztam magam, nem kellett volna, hogy meghívjanak, egyszerűbb lett volna minden, úgy tenni egyszerűen, mintha nem hallanám, megjátszani még a mondat vége előtt, hogy eszembe jutott valami, és elrohanni gyorsan, aztán hallótávolságon kívül maradni, valahogy mindig elkerülni, ha mondani akarna valamit, gyorsan elrohanni, csak hát sajnos mielőtt meghívott volna, nem tudtam, nem is gondoltam, hogy meghívni akar engem, utána meg már, mikor megtudtam, régen késő volt. Nem sejtettem egyáltalán, hogy ezt akarja mondani, hogy meghívást akar átadni, az ilyenekből engem egyébként is kifelejtettek legtöbbször, csak éppen most nem. Kimondtam hát az első kifogást, ami eszembe jutott, miután végighallgattam, hogy igazán nagyon szívesen mennék, de randevúm van már megbeszélve vasárnap estére, utána még benézek

talán, ha hamar véget ér, és ők pedig ott lesznek még, miközben magamban nem győztem szidni őket, hogy három nappal előre szóljak, és három nap alatt nem lehet semmit csinálni. Pedig ha mondjuk egy héttel előre szóljak, ki tudja, talán sikerül végre Petrát elhívnom gyorsan randizni, aztán a randi végén megbeszélni egy második randit másnapra, aztán még egy harmadikat, akkor talán már összejöttünk volna, és a buliba már együtt mehettünk volna, és végre nem kellett volna, amiből annyira elegendő volt már, nekem egymagamnak szinte egyedül kóvályogni, miután kis idő elteltével mindenki elbújt a barátnőjével valahová, a sok buta, közönséges lány közt, akiket egyrészt egy óra alatt úgyszólván felszed valami bunkó, másrészt meg akiket akár én is felszedhetnék, ha más nem, időtöltésből legalább, ha nem csak Petrába lennék szerelmes, de így nem ér semmit, hogy ott vannak, és csak azért, mert én vagyok talán az egyetlen, akibe még némi érzelem is szorult, és nem csak egy este akarnék barátnőt, engem néznek mindig szerencsétlennek, rám vetnek, ha előbújnak, sajnálkozó vagy megvető tekinteteket, amikből már elegendő van végképp, úgyhogy tökéletesen képtelennek éreztem magam, hogy még egyszer elmenjek ilyen helyre, amíg Petrával az ügyeim nem rendeződtek. Persze ez a buli váratlanul ért mindenki mást is, szerda este derült csak ki, hogy elutaznak a szülei, és vasárnap este üres a ház teljesen, ezért kellett vasárnap tartani, először mindenki csodálkozott meg kérte magát, hogy másnap iskola, de igazából mindenkinek volt hozzá kedve, meg egy egész üres ház különben is soha vissza nem térő alkalom, én voltam az egyetlen, akit nem villanyozott fel egyáltalán a hír. Lemondtam a randimra hivatkozva, mikor megkérdezték, kivel, csak sejtelmesen hunyorogtam, mint mindig, ha a szerelmemről kérdezősködtek, mert úgy éreztem, igazán nem tartozik senki másra. Aztán hazajöttem, és gondolkodtam, aztán pénteken odamentem megint hozzá, és azt gondoltam, kibővítem a gubancot, elmondtam, úgy, hogy mindenki hallotta ráadásul, hogy a randit sajnos lemondták, vagyis elhalasztottuk, de azért ha már azt mondtam, nem megyek bulizni, tartanám is magam a szavamhoz, mert így legalább el tudok menni a nagypapám születésnapját megünnepelni, szomorúak voltak úgyszólván, hogy a randi miatt nem tudok menni, jól fog nekik esni, hogy elmegyek mégis. Mindenki bólintott, és úgy gondoltam, ezt a dolgot elintézték egyszer s mindenkorra.

Aztán most csak álltam ott, anya még egyet sóhajtott, és elindult a szobából kifelé, de én nem voltam képes megmozdulni, nem érttem továbbra sem semmit, és akkor hirtelen már tudtam, hogy úgysem fogok senkinek sem elmesélni semmit, se pofonokról, se randikról, úgyse segíthet senki ebben az egyetlen hatalmas kérdésben, hogy mi és miért történt, hogy senki nem fog megtudni soha semmit, és nem tehetek semmi mást, mint holnap megvonni a vállam, aztán minden egyes elkövetkező nappal megvonni a vállam újra és újra, aztán eltűnni valami sarokban, eltűnni a sötétben, eltűnni mindenki szeme elől, eltűnni évekre, csak akkor előbújni, ha nem lesz már mit kérdeznük, ha látják majd, hogy minden rendben, ha elmehetek majd minden bulira, anélkül, hogy gondolkodnom kéne, ha amikor rám néznek majd, csak irigykedve és büszkén teszik majd, addig nem beszélni senkivel inkább, voltaképpen felszívódni, időlegesen nem létezni, és hallgatni, hallgatni, hallgatni, nem szólni egy szót sem, nem engedni, hogy a gyöngeségeim meglássák, és hallgatni, mert segíteni úgysem tudnak, és elérni mindent, amit csak egyáltalán lehetséges, és lassan oldódott a lábamban a görcs, az arcomról is kezdett visszahúzódni a pír, és érződött, hogy másnapra nyoma sem lesz már, megint sóhajtottam, és halkán megköszörültem a torkom, mintha mondani is akarnék valamit, anya még visszapillantott a válla fölött, de meg nem állt, és mire kiment az ajtón, már tudtam, nem maradhatok ebben a városban tovább.

AZ AUTÓK CSIKOROGTAK, ahogy fékeztek. N. C. elment közöttük, kapkodta cipőtlen lábát az aszfalton. Elment a hajókig, felnézett rájuk, fehérek voltak és hatalmasak, mozdulatlanul és némán álltak, aztán némelyik időnként zúgni kezdett, és elindult. N. C. nézte, ahogy elúszik, el a távolba, el, amíg már nem látszik, amíg talán már nincs is. Aztán újabb indult, elúszott, N. C. csak nézte, közelebb ment hozzá, de az csak ment távolabb, és aztán már az sem látszott. Odahúzódott hozzájuk, kinyújtotta a kezét, végigsimított rajtuk, átnyúlt a korláton, próbálta megölelni őket, aztán beléjük kapaszkodott, húzta magát felfelé, lábát beakasztotta a korlátba, és mászott feljebb, közben mellette ismét elindult egy másik, nézte, ahogy kiokádja magából a füstöt, hallgatta, ahogy dörömböl, aztán elúszott mellőle, és hamarosan már nem lehetett hallani a hangját. N. C. meg csak lógott, lábai a korláton, kezei a hajót markolják, nem mozdul, hajók indulnak máshonnan, hallgatja a hangjukat, amíg elhalnak. Az üres helyekre más hajók érkeznek, halkán hallatszik a távolból a túlkölésük, aztán lassanként egyre hangosabban, lassan már a zúgásuk is hallik, aztán meg a csörlők és az előmászó emberek hangja, N. C. a hajón csimpaszkodva látja, ahogyan izmos emberek húznak elő ládákat a hajóról, és autókra rakják őket, kezet fognak az autó vezetőjével, és aztán az autó elindul, belemegy a városba, beáll a többi kocsi közé, és egy perc múlva már olyan, mintha ott állt volna mindig, N. C. bámul rá, de egy másik autót néz. Lemászik, nézi a hajókat, ahogy jönnek, aprócska pontok csak előbb, aztán kicsi hajóformájú foltok, aztán nemsokára már hatalmas fehér hajók, amik beúsznak a kikötőbe, és emberek jönnek elő belőlük és csomagok, és amikor kiürültek, akkor csak állnak, mozdulatlanul és némán, az autók szétvisznek belőlük mindent, mennek a dolgukra, és más hajók indulnak el helyettük, hogy belevesszenek a messzeségbe, de a messzeség túloldalán autók várják őket, hogy belekeverjék őket egy városba megint, N. C. szinte látta.

És N. C. akkor elindult, de nem ment messzire, csak addig, ahol már nem voltak hajók, végig a kis járdán, kövek álltak ki a tengerből, a járdán pad, távolabb bódék előttük kanyargó sorokkal, még távolabb emberek kevés ruhában a homokban fekvő, ki-be futkározva a vízbe és a vízből. N. C. lement a kövekhez, leült egy nagy laposra, a lábát belelógatta a vízbe, a szemét becsukta, és ottmaradt.

Hullámozott a tenger, nekiverődött a szikláknak meg N. C. lábának. Egy rák mászott ki mellette, megrázta az ollóit, körözött, aztán megállt. A járdán egy kislány rohant végig a hajók felé, kezében fagyalttal. Egy asszony, aki néhány lépéssel mögötte babakocsit tolt, rákiáltott. A kislány sétálva ment tovább, minden lépés után nyalt egyet a fagyaltból. Az egyik sziklára leszállt egy sirály, a tenger felé nézett. Egy férfi jött a járdán a hajók felől, olajos kék ruhában, bal kezében egy csavarkulccsal, a fűvön átvágva a bódék felé indult. A babakocsiban lévő baba sírni kezdett, az asszony megállt, éppen N. C. háta mögött, utána kiáltott a fagyaltos kislánynak, aki odafutott hozzá. A rák visszamászott a tengerbe. Az asszony kivette a babát a kocsiból, és ringatni kezdte. A kislány felnyújtotta a kezét, és megsimogatta a baba fejét. Egy férfi és egy nő közeledett a járdán, kézenfogva, karjukat lóbálva. A sirály felszállt, és elrepült a nyílt tenger felé. A kékruhás ember visszafelé jött a fűvön a bódéktól, bal kezében továbbra is csavarkulcs, a jobban most egy hotdog. A kislány átölelte az anyja combját. A férfi és a nő elmentek a babakocsi mellett, kicsit távolabb megálltak, a nő fényképezőgépet vett elő a zsebéből. Erősebb hullámok jöttek, nekiverődtek a szikláknak, N. C. lábának, a hajók oldalának. A kékruhás férfi eltűnt a hajók között. Az asszony ringatta a babát, aki egyre halkabban sírt, a kislány az anyja lábába kapaszkodva nyalta a fagyaltját. A nő a hajók elé állt, a férfi lefényképezte, aztán a férfi állt a hajók elé, és a nő fotózta le. Egy halott medúza lebegett ki a partra N. C. mellett. A nő zsebre tette a fényképezőgépet, megfogta a férfi kezét, csókolóztak. Egy szürke inges férfi jött a járdán, sietős léptekkel, kikerülte az álldogálókat, és ment a hajók felé. A baba elhallgatott, az asszony visszatette a kocsiba, tologatta előre-hátra. A férfi és a nő a tengert nézte, összeölelkezve. A kislány lement a kövek közé, mutatójával megbökdöste a halott

medúzát. A nő megint elővette a fényképezőgépet, letette a padra, elé álltak, hátuk mögött a tenger, villant a vaku. Az asszony elindult a babakocsijával, kiáltott a kislánynak, aki belökte lábfejevel a medúzát a vízbe, és elindult ő is. A nő felvette a padról a fényképezőgépet, visszatette a zsebébe újra, még néhány percig álltak, és kézenfogva nézték a tengert, aztán elindultak ők is.

Aztán nem mozdult semmi, csak a tenger hullámozott.

Egy férfi suhant el biciklivel a járdán. Később egy kövér nő jött végig rajta, egy szendviccsel a kezében. Rögtön utána egy fiú, aki lefényképezett mindent, a köveket, a kagylókat, N. C.-t, a hajókat, a tengert. Két sirály szállt le utána kövekre, majd nemsokára egy harmadik. Aztán leröppentek a vízre, vadászni kezdtek, hirtelen felrepültek, majd lebuktak a mélybe. Feltámadt a szél, végigfújta egy műanyagpoharat a járdán, felborzolta N. C. haját. Az egyik sirály elszállt, a másik kettő tovább vadászott. A fiú visszafelé jött a hajóktól, lefényképezte a sirályokat is, aztán ment tovább a bódék felé. A hullámok egyre nagyobb erővel verődtek a szikláknak és N. C. lábának. A Nap egyre lejjebb ereszkedett. Három lány jött, nevetgéltek, kevéssel utánuk három fiú, az egyik odafütyentett, a lányok nem fordultak meg, csak még hangosabban nevettek, aztán eltűntek mind a hajók közt. A hullámok összevizezték az eddig még száraz köveket, emelkedett a vízszint. N. C. lábáról leúszott a papucs, lebegni kezdett a láthatár felé. A sirályok elrepültek. Egy férfi egy kiskocsit tolt végig a járdán, amire kukorica volt festve, darazsak repültek utána. Utána nem jött senki, csak feldarabolt medúzák lebegtek ki a kövekig és újra vissza a tenger felé. A víz egyre magasabbra kúszott, víz alá kerültek a sziklák, víz alá került N. C. is a derekáig. Egy fiú és egy lány bicikliztek végig a járdán, a lány morzsákat szórt ki menet közben a zsebéből, hamarosan sirályok szálltak oda, és felszedegették, aztán elrepültek. A nap egyre vörösebbé vált, ahogy lejjebb ereszkedett, mézszínűre festette a tengert, amely már N. C. mellkasának aljáig ért, és ellepte a sziklákat.

Aztán sötét lett, és nem jött egyáltalán senki, a hajók csillogtak a távolban a holdfényben, a szél néha zacskókat és faleveleket kergetett végig a parton, aztán elült, és a hullámoké lett az egyetlen mozgás. Csobogtak és csobogtak, míg már feljött megint a Nap, és megvilágította az újra szárazon lévő, de még mindig nedves sziklákat és N. C.-t, a padot, a bódékat, a hajókat, megcsillogtatta a fodrozódó hullámokat. Több sokáig nem is történt, hosszú változatlanóság, tájkép.

Néhányan aztán megint keresztülsétáltak a képen, egy egészen kicsi kutya, aztán egy hosszú póráz, aztán egy öltönyös férfi, a hóna alatt újsággal. Egy barnahajú vékony lány, hosszúlábú, fehérpöttyös kék ruhában, nagyokat lépve. Egy rövidnadrágos fiú, fehér pólóban, fülhallgatóval, kocogott, szeméből könnyek potyogtak. Három alacsonyan szálló sirály, később egy szárcsa, később újabb sirályok. A férfi a kukoricás kiskocsival. Egy vörös fejű ember bizonytalan léptekkel. Meg a felhők, azok megállás nélkül, végig az égen, suhantak és gomolyogtak. És újabb emberek aztán, egyedül vagy kettesével, néha sirályok, egyszer egy macska is. A víz alatt ezüstös villanások, mert megmozdulnak a halak is azért néha. Mire megint a kukoricás ember jött, felfelé tartott megint a víz, egymás után nyelte el a köveket, N. C. lábszárát, combját, derekát és mellkasát, és addigra már sötét is lett megint.

A sötétben egy férfi jött meg egy nő, leültek a kövekre, átölelték egymást, és csókolóztak, aztán a férfi levette a nőnek a ruháit, aztán meg a nő levette a férfinak a ruháit, és míg a hullámok a köveken mozogtak, ők egymáson, hol lassabban, hol gyorsabban, aztán megálltak, néhány percig csak a hullámok mozdultak, aztán felvették a ruháikat, és elmentek. Aztán nyugalom volt addig, amíg három férfi nem jött, kapucniban voltak és izmosak, N. C.-re mutogattak már távolról, és nevettek, odamentek hozzá, feltűrték a nadrágjuk szárát, és körbeállták. A kezüket húzogatták a szeme előtt, és tovább nevettek, aztán lökdösni kezdték, ide-oda dülöngélt hármuk karjai közt, aztán abbahagyták, ő megállt középen, és az egyik belenyúlt a zsebébe, amely a víz alatt van mélyen, körbeforgatta benne a kezét, belenyúlt a másikba, de abban sem volt semmi, még végigtapogatta mindenhol, de csak nem talált semmit. Még döntögettek kicsit, aztán otthagyták, kimásztak a vízből, és mentek a bódék felé

tovább, közben nevettek végig, aztán elhalt a hangjuk, és nem mozdult megint csak a hullámok. Megélénkült a szél, feljött a nap, egy öregember talicskát tolt végig a parton.

Rákok másztak ki a sziklákra, és ugrottak vissza a vízbe, a kövek száradtak, N. C.-ből csöpögött a víz, sirályok röpködtek. Férfiak jöttek a hajók felől, elmentek a bódékhoz, ketten hamburgert hoztak, mikor visszafelé jöttek, a harmadik hotdogot. Egy kislány vattacukorral a kezében közelített, leült a sziklákra, kagylókat gyűjtögetett, megfogta őket, nézegette, forgatta, némelyiket zsebre rakta, másokat visszahajított a vízbe, mikor elfogyott a vattacukor, a pálcát a tengerbe dobta. N. C. eldőlt, feje egy sziklán koppant, vér szivárgott belőle. A kislány kis idő múlva odanézett, kicsit sikoltott és felpattant, futott el a járdán a bódék felé. Három sirály repült el N. C. fölött, amíg nem történt semmi, csak a vér csorgott, aztán jött megint a kislány, egy ősz hajú asszonynak fogta a kezét most. Az asszony átlépett a sziklákon, felültette N. C.-t, megpaskolta az arcát, zsebkendőt vett elő, a fejéhez szorította. Odakiáltott a lánynak, aki elfutott, aztán nemsokára visszajött, egyik kezében egy üveggel, a másikban egy kendővel, odaadta őket az asszonynak. Az kinyitotta N. C. száját, és vizet öntött bele, aztán amikor már kifelé folyt a száján a víz, akkor a kendőre öntötte a maradékot, és rákötötte a fejére. Aztán kérdezgette, hogy jól van-e, de N. C. csak ült, aztán még megtapogatta a nyakát meg a csuklóját, és kérdezte, hogy kijön-e végre, de N. C. csak ült, akkor a fejét kezdte csóválni, és kimászott a partra, kézen fogta a kislányt, és elsétáltak. Két sirály szállt le a kövekre, közvetlenül N. C. mellett. Aztán biciklisek jöttek, aztán férfiak ingben, aztán meg már megint senki.

Felhők gyülekeztek, beborították szürkén az egész eget lassan, nem látszott a Nap ki, süvíteni kezdett a szél, zubogva ütköztek a hullámok a szikláknak, feltornyosultak, és rávetették magukat a kövekre, kilötybölődtek a partra, nedves lett a járda is, aztán zuhogni kezdett az eső, és nedves lett minden más is, ömlött, úgy, hogy fal lett belőle, és nem lehetett tőle semmit se látni, és utána már dörgött is és villámlott, rohant a víz a tengerből a part felé, rohant a víz az égből a föld felé, de egyébként meg nem mozdult semmi sem, nem sétáltak emberek, és nem röpködtek madarak, és nem másztak ki rákok, és még a halak sem látszottak ki a víz alól. Ömölt rá mindenre a víz, becsapódtak, és lefolytak aztán a vízcseppek a pad lécei közt, a sziklák oldalán, N. C. arcán és kezein, a bódék falán, a hajók testén, vízzel volt tele minden, mintha nem lett volna határa a tengernek.

Így telt el a nap, a vihar szürkéjéből átfolyva az éjszaka feketéjébe, de aztán lassanként felragyogtak a csillagok. A reggel pedig aranyos fényekkel jött el megint, rózsaszínű báránnyfelhők úsztak végig a narancsszínnel csíkozott világoskék égen, a Nap visszacsillogott a vízről, a szellő is gyengéden fújdogált csak, a hullámok lágyan fodrozódtak, lassanként kiszáradtak N. C. haja és ruhái. Hamarosan jött a kicsi kutya, pórázon vezette az öltönyös ember, akinek hóna alatt újság volt most is. Aztán sirályok jöttek, egy macska jött, emberek jöttek, utóbbiakból mindenfélék, bár nem sok, férfiak overallban, lányok a szellőtől libegő szoknyákban. A Nap meg egyre feljebb mászott, a halott medúzák folyton nekiverődtek a partnak, N. C. ledőlt egy sziklára megint. Végigzörgött a járdán a kocsival a kukoricával. Délre állt a nap, mikor jött az ősz hajú asszony megint, lassan lépdelt a járdán, tekergette a fejét, nézegetett a sziklák felé, aztán észrevette N. C.-t, és odafutott hozzá, megint felültette, megtapogatta megint a kezét meg az arcát, megkérdezte, hogy jól van-e, meg hogy miért csinálja ezt, de utána csak a hullámok csobogása hallatszott. Akkor felkelt, és elment a bódék felé, amerről nemsokára egy biciklis érkezett, és suhant el a hajók felé, aztán meg két férfi jött, egy hordágyat hoztak magukkal, bemásztak a sziklákhoz, megfogták N. C.-t, és rátették, és elvitték rajta a bódékig, ahol berakták egy autóba, és elhajtottak vele. Aztán egy ideig nyugalom lett a parton, sokáig csak a sirályok röpködtek, aztán feltámadt megint a szél, nekidobálta a köveknek a hullámokat, de jöttek aztán többen is, egy vékony szőke lány, aki végig a kalapját fogta, hogy csak a szél le ne fújja, aztán egy fiú ült a padra le, barna ingben volt és papírokat vett a zsebéből elő meg egy tollat, a tengert nézte, és közben szavakat írogatott. Aztán egy lány is jött, fehér ruhában, és ő is leült a padra, a tengert nézte ő is, de ő nem írt semmit, csak megkérdezte a fiút egy idő után, mit ír, az meg válaszolt,

és beszélgetni kezdtek, aztán felkeltek, és elsétáltak a bódék felé ketten. Aztán egy öreg néni jött, bottal kopogtatta maga előtt a járdát, sok idő telt el, mire végigért a parton. Kiugrott egy hal a vízből, aztán egy pillanat múlva visszahullott ugyanoda. Egy fiú egy hosszú bottal szurkálta a medúzákat, aztán megfogott egy rákot, és zacskóba rakta, és elszaladt vele. Aztán zápor jött, összenedvesítette a köveket meg a padot megint, szétterjedt az esőillat mindenütt, aztán még kivirult egy kis időre, de már nemsokára le is ment a Nap és sötét lett minden.

Közben az autóban ott feküdt középen N. C. és hárman álltak körülötte, és tüket szurkáltak belé, műszerekkel tapogatták végig a testét, magas állványokról folyattak folyadékokat a testébe, míg végiggurultak a városon. Aztán megálltak, az egyik férfi azt mondta N. C.-nek, hogy álljon fel, aztán vártak, állt és feküdt mozdulatlanul mindenki, aztán megfogták és kigurították N. C.-t az autóból ágyastól, végigtolták egy udvaron, aztán be egy liftbe, felemelkedtek egy emeletnyit, tolták még egy kicsit, aztán leállították egy folyosón, és otthagyták, fehér ruhás emberek mentek el mellette, sietős léptekkel mind, nem nézett rá egyik sem, míg egyszer visszajöttek azok, akik begurították ide, kérdezték tőle, hogy van-e valami papírja, de aztán már nem is vártak, nyúltak bele a zsebeibe két oldalról, aztán végigtapogatták mindenhol, aztán vállat vontak, és betolták egy terembe, ahol a falak mentén néhol ágyakon fekvő emberek voltak, megfogták ketten a fejénél meg a lábánál, átemelték egy üres ágyra, aztán otthagyták. Aztán nemsokára egy fehér ruhás nő jött, lehúzkodta N. C.-ről szakadt és kicsit még mindig nedves ruháit, és belebújtatta egy tiszta fehérbe, aztán egy állványt tolt oda az ágya mellé, tasakot akasztott rá, tűt szúrt N. C. karjába, nézte, ahogy csöpög a folyadék bele a csöbe, aztán megfordult, és kiment, és mozdulatlanúság szállt az egész teremre, csak a mellkasok emelkedtek meg a csöppek csöpögtek. Egy idő múlva az egyik ágyról hosszúszakállas férfi kászálódott föl, fehér ruhában ő is, kicsoszogott az ajtón, aztán nemsokára vissza, és visszafeküdt az ágyra. Azután egy másikkól is felkelt egy férfi, öreg volt, ráncos, ősz borostás, kinyitotta a szekrénykét, ami az ágya mellett volt, összecsucskatós sakkot vett elő belőle, átült egy másik ágyra, a férfitel, aki ott feküdt, játszani kezdtek. Csendben rakosgatták a bábukat, anélkül, hogy szóltak volna, más sem beszélt, csak a fa kopogása visszhangzott a szobában, meg a csöpögés. Aztán egyszer csak ordítani kezdtek, először csak az egyik, amelyik ült, de gyorsan csatlakozott a másik is, hangosan, ahogy a torkukon kifért, a többi ágyakon néhányan feltámaszkodtak, és arra fordították a fejüket, aztán csörömpölés hallatszott, ahogy a fekvő férfi megfogta a táblát, és lehajította az ágyról, a bábuk szanaszét röpködtek, a kiáltás még hangosabb lett, aztán mikor a nővér megjelent az ajtóban, hirtelen csönd lett, és csak a csöpögés hangja maradt meg, az ülő férfi meg felpattant az ágyról, és visszafeküdt a sajátjába. A nővér elment, percekig nem mozdult senki, aztán a férfi felkelt megint, leguggolt a másik ágya mellé, összeszedette a bábukat a földről, visszarakta a dobozba őket, a dobozt meg a szekrénykébe, visszafeküdt az ágyba, és hamarosan hortyogni kezdett.

És lassan aztán egyre többen hortyogtak, az ablakon át lehetett látni, ahogy besötétedik odakint, az emberek a teremben csukott szemmel feküdtek vagy a plafont nézték, a nővér néha bejött, és körülnézett köztük, időnként kicserélt egy-egy tasakot, este ételt hozott, vajaskenyeret rakott le az ágyak mellé, aztán visszajött, elvitte a tányérokat, N. C. meg a szakállas férfi tányérján ott volt még a kenyér is, elvitte azt is, elhúzta a függönyt, kifelé menet leoltotta a villanyt, a teremben onnantól nem lehetett látni, és hallatszani is csak a kitartó csöpögés hallatszott, és semmi nem történt egészen reggelig. Akkor jött a nővér, egy másik, felkapcsolta a villanyt, elhúzta a függönyt, tasakokat cserélt, zsemlet rakott le mindenki mellé, aztán később elvitte a tányért, N. C. mellett otthagya, mert rajta volt még a zsemle. Aztán orvosok jöttek, ketten, megálltak az egyik férfi mellett, szóltak hozzá pár szót, aztán átmentek N. C.-hez, körülállták, kérdezték, kigombolták az ingjét, megtapogatták a mellkasát, a karját, aztán az arcát, belevilágítottak a szemébe, megütögették a térdét, odahívták a nővért, az papírokat hozott nekik, azokat végignézték, aztán megint N. C.-t kérdezték, az feküdt, és felfelé nézett, az orvosok a fejüket csóválták, aztán otthagyták, átmentek egy másik férfihoz, beszéltek vele egy keveset, aztán meg kimentek.

Kicsivel később két férfi jött egy hordággal, odatolták N. C. ágya mellé, megfogták őt a kezénél meg a lábánál, és átemelték rá, a szíjjal, ami az oldalán lógott, megkötözték a kezét meg a lábát. Kitolták a folyosóra, betolták a liftbe, lementek vele az udvarra, ott berakták egy autóba, és elindultak, N. C. feküdt, a férfiak meg az autó oldalának támaszkodtak, és beszélgettek, és nevettek, aztán amikor megállt az autó, kinyitották az ajtaját, kitolták rajta N. C.-t, és be egy nagy lapos, szürke épületbe, végig egy hosszú, meszelt falú folyosón, és a végén be egy szobába, amiben csak három üres ágy volt meg három éjjeliszekrény. Kioldották a szíjakat, megfogták N. C.-t a vállánál meg a lábánál, és átrakták az egyik ágyra, aztán kimentek, becsukták az ajtót, hallatszott, ahogy kívülről elfordítják a zárat.

N. C. feküdt az ágyon, az ágyak feküdtek a földön, a szekrények hozzásimultak az ágyakhoz, a plafonon világított egy neoncső, az ablaktalan falak összezárultak, nem mozdult semmi. Bármennyi idő múlva egy kecskeszakállas férfi jött be fehér köpenyben, leült az ágyra N. C. lábához, és beszélni kezdett hozzá, aztán abba hagyta, és néhány percig hallgatta a csöndet, aztán felkelt, egy kicsi lámpát vett elő a zsebéből, belevilágított N. C. szemébe, aztán eltette a lámpát, egy kicsikét megvonta a vállát, mondott még néhány szót, és kiment. Rögtön utána egy nővér jött be, két zsemlét és egy műanyag poharat tett le az éjjeliszekrényre, aztán elment ő is, csukódott az ajtó, kattant a zár utána. Aztán nem történt egyáltalán semmi, csak néha megemelkedett N. C. mellkasa, néha pislantott egyet a neon. Aztán bejött megint a nővér, ránézett a zsemlékre, mondott valamit, és kiment. Aztán bejött megint a nővér, és a zsemlét kicserélte egy tányérra, amin hús volt. Aztán bejött megint a nővér, és a tányért a hússal kicserélte egy lekváros kenyérré. Aztán bejött megint a nővér, és lekapcsolta a villanyt. Aztán bejött megint a nővér, és felkapcsolta a villanyt, és a lekváros kenyeret kicserélte két zsemlére, és hozott egy új műanyag poharat. Aztán bejött megint a nővér, és a két zsemlét kicserélte egy tányérra, amiben főzelék volt és egy kicsike hús.

Aztán nem, gondolta N. C. Nem. Nem fog elrohadni itt, gondolta. Nem fog megdögölni a semmiért itt, azt gondolta. A semmiért. Nem. Felült az ágyon, megfogta a kanalat, belapátolta a szájába a főzeléket meg a húst. Nem ezt akartam, gondolta. El kell innen menekülnöm. Felkelt az ágyról, az ajtó mellé ment, megállt, várt. Hosszan kellett várjon. Aztán végre lépteket hallott a folyosóról, megfeszültek az izmai. Hallgatta, ahogy kattant a zár. Ahogy nyikordul a kilincs. Ahogy fordul az ajtó. A falhoz lapult, aztán mikor kinyílt az ajtó, és megjelent a nővér, nekifeszült teljes erejéből, keményen fogta, mögé pördült, belökte a szobába, becsukta az ajtót, elfordította a zárat, és rohant végig a folyosón, körbe se nézett, csak futott, hogy elérje a kijáratot mihamarább, nem állították meg, nem volt a folyosón senki, eljutott a kijáratához, de nem lassított, rohant tovább az utcán is, tartotta a sebességét, amíg csak ki nem ért a városból.

És akkor megállt, balról almafák, jobbról napraforgó, és nem akarok visszamenni többé, azt gondolta. Vége kell hogy legyen, döntötte el. Múljon el, mert ezt így nem lehet mégsem, kár hazudni. Felemelte a fejét, kihúzta a hátát. Még nem késő. Még nem késő mindig. De indulni kell most már.

És elindult, hosszú és gyors léptekkel, tekintetét a hegyekre szegezve.

ÉPP FELJÖN A NAP, amikor egyesbe rakja a sebességváltót, és elindul, nem tudva, hogy élete utolsó napja kezdődik el. Az utca végén, amíg arra vár, hogy elfogyjanak az autók, és befordulhasson, becsatolja a biztonsági övét, és a cédéi között kezd el keresgélni. A másolt *Moon Safari* mellett dönt, a lemezt berakja a lejátszóba, a tokját meg csak ledobja a másik ülésre, mert közben már indul is, hirtelen mozdulattal kap a váltóhoz, és már a felezővonalnál jár, mikor észreveszi, hogy elfelejtett indexelni, egy másodpercre kiteszi még. Végighajt a kis utcákon, a sarkok előtt lelassít, jobb kezével néha megdörzsöli a szemét. Amikor felér az Árpád-hídra, ötvenig gyorsít, sűrűn rápillantva a műszerfalra, hogy megtalálja az ideális helyzetet a lábfejének a gázpedálon, hármashat hajt, majd hosszú gondolkodás után felvált négyesbe, a hajnali nap csillogását a vízen csak a szeme sarkából figyeli. A körúton még alig van forgalom, de nem gyorsít, egyenletes tempóban halad a belső sávban, néha ásít, időnként rápillant a sebességmutatóra. A szemei kissé vörösek a kevés alvástól, amit a dörzsölés csak fokoz, próbálja kinyújtania a lábát, de nem fér el, úgyhogy bal kezével hátrébb tolja az ülést, ettől lába egy pillanatra erősebben belenyomódik a gázba, utána rögtön átlép a fékre, hogy minél gyorsabban visszalassuljon, a tükröket pedig sorban átállítgatja, hogy továbbra is megfelelően körbelásson.

Amikor végre kiér a városból, felkapcsol ötösbe, feljebb tekeri a zene hangerejét, hogy ne nyomja el a zajosabbá váló motor. Kilencvennel hajt, mikor látja, hogy valaki gyorsabban közelít mögötte, inkább lejjebb húzódik és kifelé indexel. Ránéz az órájára, néhány pillanatig elgondolkodva bámulja az utat, azután elégedetten bólint. Amikor nincs körülötte az úton senki, a szemét nézegeti a visszapillantó tükörben, becsukja őket, először a balt, azután a jobbat, fél szemmel nézi az utat, hogy pihentesse őket. Hátradől, alig járnak autók az úton, nem kell sem kormányoznia, sem váltania, a talpát beakasztja a megfelelő szögbe, bólogat a zene ritmusára. Az égen sárgásfehér báránnyelű felhők, Bence arcán harmadnapos borosta, egy szürke pamuting van rajta és fekete bársonynadrág, az ingen minden gomb kikapcsolva, a mellkasa nagyobbik része csupaszon, a haja rövidre nyírva.

Amikor meglát egy benzinkutat, kettesbe vált, lassít, és bekanyarodik, a padka mellett áll meg, nem tankol. Leállítja a motort, kikapcsolja a biztonsági övét, kinyújtóztatja a kezét, azután kiszáll és egész testével nyújtózik. Kulccsal bezárja a fekete hármashat Golf ajtaját, és bemegy a kávézóba, egy eszpresszót rendel. Az ujjával dobol a pulton, amíg a fiatal, szőke, egyenruhás lány lefőzi a kávéját, amikor a kávégép felé fordul, Bence alaposan végigméri, amikor visszafordul, az itallapot kezdi böngészni. Fizet, rámosolyog a lányra, egy gyenge fejmozdulattal jelzi, hogy nem kéri a néhány forintnyi visszajárót. Leül az egyik kis asztalhoz, beledobálja a kockacukrokat a csészébe, beleönti a tejszínt, aztán kis gondolkodás után az apró csokoládét is kibontja a papírjából és belepottyantja a kávéba, és óvatosan kavargatja. Ásít, a kezét elfelejti a szája elé rakni, a pultos lány felé pillant, hogy észrevette-e, de a lány egy sudokut töltöget és semmire nem figyel. Ezt látva Bence még többször is odanéz, igyekszik minél apróbbakat kortyolni a kávéjából, végül már egészen nyíltan bámulja a lányt, a csillag alakú csatot a hajában, az egészen kicsi orrát, a csillogó rózsaszínűre rúzoszott száját, és amikor a lány végül mégiscsak visszanéz, kissé riadt arccal ugrik oda a pulthoz, és kér egy kroasztant. Kifizeti, visszaül, onnantól, amíg el nem fogy minden, a szalvétatartót birizgálja, a lányra, aki üres tekintettel bámulja őt, ceruzájával vakarászva a tarkóját, nem néz.

Amikor végez, visszaviszi a pultra a csészét és a tányért, motyogva elköszön a lánytól, és kimegy a kávézóból, körbekerüli az épületet, amikor megtalálja a férfivécét, bemegy. Odalép az egyik piszoárhoz, kigombolja a nadrágját, előveszi, merevedése van, néhányszor lassan hátrahúzza rajta a bőrt, tovább keményedik, de amikor hallja, hogy valaki az ajtót nyitja, hátrahúzza hagyja, és gyorsan elvégzi a dolgát, mire a másik férfi odaér mellé, már a nadrágját gombolgatja. Kezet mos, folyékony szappannal, az elektromos szárítóval próbálja megszáritani, de fél perc után inkább beletöröli a kezét az ingébe.

Visszamegy az autójához, kinyitja, beül, beköti magát, mielőtt indítana, még megnézi a szemét újra a visszapillantóban. Kettesben hajt el a főútig, amikor rákanyarodott, egyenletesen kilencvenig gyorsít, a műszerfalon ellenőrzi a sebességét, a megfelelő ponton ismét betámasztja a lábát, és hátradől, újraindítja a lemezt a lejátszóban. Felváltva az utat, a tükröket és az út mellett elsuhanó fákat nézi. Amikor erősebben kezd sütni a nap, lehajtja az árnyékolót, de a szemébe továbbra is ugyanúgy belesüt, úgyhogy a kesztyűtartóból előveszi a napszemüvegét és felteszi. A sebességmutató a kilencven körül motoz, a motor hangosan zúg, amikor Bence letekeri az ablakot, nem is lehet tőle hallani a zenéből semmit. Átnyúl a másik ajtóhoz, azon is letekeri az ablakot, a keresztthuzat összeborzolja a haját, befúj a hűvös reggeli levegő, lassan elmúlik az áporodott szag az autóból. Néhány perc után megint átnyújtózkodik, és feltekeri a jobb oldali ablakot, aztán újabb néhány perc múlva az ő oldalán lévő is. Hátradőlve vezet, a szemhéja kétharmadig lecsukva.

Végighajt a kisebb-nagyobb falvakon és városokon, amikor az Air-lemez lejár, egy Zero 7-t tesz be, a gyorsabb számok alatt a mutatóujjával dobol a kormányon, bal keze tíz, jobb keze két óránál. Az egyik faluban leparkol egy kisbolt előtt, leállítja a motort, lekapcsolja a világítást, kikapcsolja a biztonsági övét, bemegy, a hatvan év körüli, ráncos boltos nőtől egy másfél literes, enyhén szénsavas ásványvizet kér, egy százassal fizet, a palack kupakját csavargatja, amíg az eladó összekeresgéli neki a tizenöt forint visszajárót, a két érmét bedobja a zsebébe, az üveget a hóna alá szorítja, aztán amikor kiér az üzletből, még a járdán kiissza a víz felét.

Azután indul tovább, a kép változatlan marad, hátradőlve, egyenletes tempóban, a korlátozások betartásával vezet, hirtelen mozdulatok nélkül, néha percekig is szinte tökéletesen mozdulatlanul, a pislantásokat nem számítva. Többször leelőzik, ő csak egyszer előz, egy traktorost, a bicikliseket azonban nagy ívben kerüli ki. Még mindig úton van, amikor lejár a második lemez is, a bal kezét végig a kormányon tartva veszi ki és rakja vissza a tokjába, a tokot a cédtartóba, ahonnan rögtön elő is vesz egy újabbat, a cím nélküli Nouvelle Vague-ot. Miután betette, hangosabbra állítja a lejátszót, de egyébként ugyanúgy vezet tovább, mint eddig, csupán sűrűbben dobol a kormányon.

A *Teenage Kicks*nél dúdolni kezd, ekkorra azonban már beért a városba, a főtéren után lekanyarodik a főútról, végighajt a szűk utcákon, elmegy a gimnázium mellett, a park mellett, azután még néhány kanyar után leállítja az autót a házuk előtt, a virágoskert mellett áll meg. Leállítja az autót, kiköti magát, a hátsó ülésről előveszi a teletömött fekete hátizsákot, és előkotor belőle egy kulcsosomót, a hátizsákot a vállára akasztja. Kinyitja a kaput, bemegy az udvarra, visszazárja a kaput, azután az ajtót nyitja ki. Az előszobában, a cipőszekrényen egy papírcetlit vesz észre, egy kavicsal van lesúlyozva. „*A jövő héten jövök. Intézz el mindent. A papírok a felső fiókban. A hűtőben van kaja. Apa*”. Bence galacsinba gyúri, és visszaejti a cipőszekrényre, a papírgombóc legurul a szekrény háta mögé. Leveti a cipőjét, bemegy a konyhába, leteszi a hátizsákját, kinyitja a hűtőt, szinte teljesen üres, egy zacskó tejet vesz elő, a szekrényből egy poharat, a zacskóból sűrűn, sárgán csöpög a pohárba a tej, kiönti a mosogatóba, kiöblíti a poharat, aztán az egész zacskót beledobja a mosogatóba. A fürdőszobába megy, leveti a ruháit, megnyitja a vizet, először csak a kezét nyújtja a víz alá, tekergeti a csapot, azután egész testével belép a zuhanyzóba, tíz percig csak áll mozdulatlanul, hagyja, hogy folyjon rá a víz, aztán bekeni magát tusfürdővel, és áll újabb hosszú percekig. Amikor a konyha felől csipogás hallatszik, elzárja a vizet, kinyitja a kis szekrényt, egyetlen törölköző van benne, azt kiveszi, és megtöröli vele magát. Felveszi a ruháit, amik most kicsit gyűröttebbek, mint amikor levetette őket, belenéz a tükörbe, megigazítja a gallérját, rendezget kicsit a haján. Néhányszor végighúzza a kézfejét az arcán, sóhajt, kimegy a konyhába, a hátizsákjából előveszi a villanyborotváját, visszamegy vele a fürdőszobátükörhöz és megborotválkozik, hosszan, amíg egészen sima nem lesz az arcbőre. Bekeni az arcát az aftersévvvel, amit a tükör előtti polcon talál, utána kezét mos, és átmegy az egyik szobába, az íróasztal felső fiókjából kivesz egy mappát, kinyitja, átlapozza a benne található lapokat, de alaposabban egyiket sem nézi meg, amikor a konyhából ismét csipogás hallatszik, összecukja a mappát, és a hóna alá rakja, kimegy a konyhába, a hátizsákjából előveszi a telefonját, anélkül, hogy

ránézne, megnyom rajta egy gombot, mire abbamarad a csipogás. Visszadobja a hátizsákba, azt a vállára akasztja, az előszobában felveszi a cipőjét, és elindul, kinyitva majd bezárva az ajtót és a kaput.

Végigsétál a járdákon, el a virágoskert mellett, el a park mellett, el a gimnázium mellett, végig a főtéren, egy négyemeletes panelház előtt áll meg, a csengőtáblán az *ügyvédi iroda* felirat melletti gombot nyomja meg, néhány másodpercnyi bűgás után egy hang hallatszik, amint azt mondja *tessék*, Bence a nevét mondja, mire zúgni kezd az ajtónyitó, Bence pedig bemegy. A harmadik emeletig lépcsőzik föl, megnyomja az *Ügyvéd* feliratú bronztábla alatti csengőt. Egy alacsony, öltönyös férfi nyit ajtót, széles mozdulatokkal tereli Bencét befelé, miközben hadarva részvétet nyilvánít. A belső szobában leül egy székre, az ügyvéd pedig vele szemben, az asztal túloldalán egy bőrfotelbe, és folyamatosan beszél, hadarva, tízmondatonként beleszöve, hogy *minden rendben lesz*, Bence csak ilyenkor néz rá, egyébként az apró tárgyakat nézegeti az asztalon, tollak, levélnehezék, névjegytartó, kávéskanál. Amikor fél órával később az ügyvéd kinyújtja felé a kezét, Bence csak másodpercekkel később veszi azt észre, egy tömör üveggömb túloldalán található feliratot próbálja éppen kibetűzni, rémülten fordítja tekintetét a felé nyúló kézre, de aztán rendeződnek a vonásai, és odaadja az azóta is a hóna alatt tartott mappát. Az ügyvéd elveszi, lapozgatni kezdi, bizonyos lapokhoz megjegyzéseket fűz, de Bence tekintete visszatér az üveggömbhöz, azután a naptáron lévő hegyes tájat kezdi nézegetni, amikor az ügyvéd ismét azt mondja, *minden rendben lesz*, nagyot bólint, de az csak beszél tovább, Bence az ablakon néz kifelé, és időnként bólogatni kezd. Aztán az ügyvéd hirtelen befejezi, Bence megint hirtelen rántja vissza rá a szemét, az addigra már áll, Bence is feláll, az ügyvéd most apró mozdulatokkal terelgeti kifelé, hosszú lépésekkel megy kifelé, az ajtóban kezdet fognak, Bence már a lépcsőfordulóban van, mire becsukódik mögötte az ajtó.

Lesétál a lépcsőkön, kimegy az utcára, és elindul visszafelé, a főtéren megáll, a hátizsákjából előhalássza a pénztárcáját, és megszámlolja benne a pénzt, csak néhány kétszázás van benne, és egy kevés apró. Végigsétál a kirakatok előtt, a műszaki cikkeknel meg a könyvesbolt előtt elálldogál egy kis ideig, megnézegeti a dolgokat, aztán továbbmegy és be az élelmiszerboltba. Sokáig járkal a sorok között anélkül, hogy levenne bármit is, csak az árukat nézi meg meg némelyiknek a papírján elolvassa az összetételét. Végül egy tálca tojást rak a kosarába meg két doboz sört, beáll a legrövidebb sorba a kasszáknál, lassan halad csak előre, amikor végre sorra kerül, kézpénzzel fizet, a tárcájában alig marad, a tojást meg a söröket beteszi a hátizsákjába. amiben alig talál nekik helyet. Kimegy az utcára, elmegy újra a kirakatok előtt, néhány dolgot most is szemügyre vesz, visszafordul arra az útra, amerről jött, el a gimnázium, el a park mellett, be az utcájukba, amikor az autója mellé ér, meghúzogatja sorra mindegyik ajtónyitót, de mindegyik zárva van.

Bemegy megint a házba, a söröket meg a tojást berakja a hűtőbe, a hátizsákot ledobja a sarokba, bekapcsolja a rádiót, amikor meghallja, hogy a városi rádió áll, visszamegy és átkapcsolja egy másik csatornára. A kamrából seprűt és lapátot hoz elő, a falhoz támasztja őket, felszededegeti a földről a dolgokat, a cipőket, a rongyszőnyeget, és egy halomba gyűjti őket az egyik vesszőfotelben. Aztán akkurátusan felsöpröget, az asztal alatt is, a székeket is arrébb húzkodja, a por nagy halomban gyűlik össze, amikor már mindenholnan összesöpörte, ráhúzza a lapátra, azt az udvarra viszi, és a koszt a fübe borítja. Visszaviszi őket a kamrába, aztán visszamegy az udvarra, a fészerből előhossa a nagy cirokseprűt, és az udvart is felsöpri, a kis szürkésfehér kavicsokat visszazugdossa a helyükre. Az összegyűlt port most a szemetesbe borítja, aztán a fűnyírót húzza elő a fészerből, bentről kihoz egy hosszabbítót, az egyik végét az előszobában dugja be a konnektorba, végigvezeti az udvaron, a másik végébe a fűnyíró zsinórját dugja be, beindítja a motort, és sűrűn fordulva lenyírja a gyepet, öt percenként megállva, hogy a gyűjtő tartalmát a szemetesbe szórja. Amikor már az egész udvarban egyenletesen rövid a fű, kihúzza a fűnyírót a hosszabbítóból, és visszatolja a fészerbe, ahonnan locsolócsövet hoz elő, ráköti az udvari csapra, és öntözni kezd, két ujjával összeszorítva a cső végét, amiből így szélesebb és vékonyabb sugárban spriccel elő a víz. Áll az udvar közepén, tartja a csövet,

néhány percenként kicsivel odébb mozdítja a kezét, hogy a kert másik részét érje a víz. Amikor háromnegyed óra múlva végigér, elzárja a csapot, a locsolócsövet leszereli, összecsavarja, és visszaviszi a fészerbe.

Visszamegy a házba, előveszi a tojást a hűtőből, lerakja a tűzhely mellé. Sorra kinyitogatja az összes szekrényt, beléjük néz, aztán becsukja őket, amikor már mindet megnézte, a mosogató melletti edényhalmot kezdi szétpakolni, elmossa az alján talált koszos serpenyőt, és ráteszi a tűzhelyre, a feje fölött lévő szekrényből olajat vesz elő, önt belőle a serpenyőbe, felkapcsolja a gázt, kis idő után azután beleüt öt tojást, megszórja őket sóval és pirospaprikával, az egyik fiókból fakanalat vesz elő, azzal tologatja a tojásokat körbe a serpenyőben. Lapostányért vesz elő, a megkeményedett sárgájú tojásokat a fakanállal átemeli rá. Amikor kiürült, a serpenyőt a mosogatóba teszi, a hűtőből előveszi az egyik sört, a tányért a másik kezébe fogja, és leül velük az asztalhoz. Már néhány másodperce ül, amikor ismét feláll, kihúzza az egyik fiókot, és villát vesz elő belőle. Visszaül, kinyitja a sört, a villával hasít le darabokat a tojásból, minden falat után iszik egy kortyot a sörből, amikor a tojás elfogyott, a sör maradékát egyetlen húzásra megissza.

Megfogja a villát és a tányért, és óvatosan elhelyezi őket a mosogató melletti halom csúcsán. Bedugaszolja a mosogató lefolyóját, megnyitja a vizet, teleengedi, közben mosogatószert csorgat bele. Amikor tele van, egyesével óvatosan beleteszi az edényeket, egy szivaccsal letörölgeti őket, némelyiket erősebben dörzsöli, azután lerakja őket a mosogató másik oldalán, az előzőhöz hasonló halmot képezve, amikor a bal oldalról minden elfogyott, kihúzza a dugót a mosogatóból, megvárja, amíg lefolyik a víz, akkor ismét megnyitja a csapot, és minden edényt a vízszög alá tart néhány másodpercre, aztán lerakja őket, megint a bal oldalon. Amikor megint minden edény a bal oldalon van, elzárja a vizet, a kamrába megy, felmosót és vödört hoz elő, a vödörbe mosogatószert spriccel, a fürdőszobában teleengedi vízzel, aztán felmos a folyosón meg a konyhában, amikor végzett, a piszkos vizet a fürdőkádba önti. Lábujjhegyen megy el a kamráig, ahol leteszi a felmosókészletet, onnan a hűtőig, ahonnan előveszi a másik sört, onnan pedig a szobáig.

Lefekszik a kanapéra, bekapcsolja a tévét, kapcsolgatni kezd a csatornák között, majd leteszi a távirányítót, és kibontja a sört. A képernyőn pandák láthatók, Bence sűrűn kortyol a sörből, amikor kiürült, a dobozt leteszi az asztalra. Megfogja a távirányítót, de nem nyom meg rajta egy gombot sem, nézi a pandákat a képernyőn, másznak, bambuszt esznek, megint másznak, Bence egyre laposabbakat pislog, végül becsukja a szemét, és elalszik.

Alszik.

Már nem süt be a nap a szobába, amikor felébred, megdörzsöli a szemét, ránéz a tévére, a képernyőn épp katonaruhás férfiak rohannak, néhány percig nézi, azután a távirányítóval, amit még mindig a kezében tart, kapcsolgatni kezd, minden csatornát néz néhány másodpercig, azután továbbkapcsol. Az egyik csatornán az ő arca jelenik meg, mielőtt átadná a helyét a következő csatorna képének. Az MTV-ig elérve befejezi a kapcsolgatást, leteszi a távirányítót, felkel, kimegy a fürdőszobába, megnyitja a csapot a mosdónál, vizet fröcsköl az arcára. Kimegy a konyhába, kikapcsolja a rádiót, kinyitja a hűtőt, hosszan bámul befelé, kivesz egy kolbászt, megszagolhatja, visszateszi, megint csak néz befelé, aztán becsukja az ajtót. A pulton egy kosárban észrevesz egy fonnyadt almát, kiveszi, rágni kezd. Visszamegy a szobába, leül a kanapéra, néhány percig nézi a tévét, és közben eszi az almát, aztán megint kapcsolgatni kezd, végignézi az összes csatornát, némelyiknél percekig is elidőzik. Végül visszaér az MTV-re, akkor eldobja a távirányítót, az almát, amiből már csak a csutka maradt, kiviszi a konyhai szemetesbe, a hátizsákjából előhalássza a mobiltelefonját. Leül egy székre, belép a telefonkönyvbe, összeráncolt homlokkal nézi a kijelzőt, majd a lefelé mutató nyíllal átlép a következő bejegyzésre, néhány pillanatig vár, majd újra megnyomja a le-gombot, ez ismétlődik, amíg ismét a legelső név nincs kijelölve, akkor visszahajítja a telefont a táskájába. Kimegy az udvarra, egy percig áll, nézi a sötét eget, aztán visszamegy a házba, sorra benyit a szobákba, kimegy a vécére, pisil, kezét mos. Visszamegy a hátizsákjához, egy könyvet

vesz elő belőle, a tévéhez megy vele, felkapcsolja a lámpát, leül a kanapéra, és olvasni kezd, percekig néz egyetlen betűt, aztán megindul a szeme cikázva, kétszer lapoz, aztán sóhajt, és lerakja a könyvet az asztalra. Megfogja a távirányítót, de leteszi, mielőtt bármit is megnyomott volna rajta, aztán megint felveszi, és kikapcsolja a tévét.

Kimegy az előszobába, felhúzza a cipőjét, felveszi a hátizsákját, bezárja az ajtót, azután a kaput is. Meghúzkodja az ajtónyitókat az autóján, az ajtók nem nyílnak ki. Jobb felé indul a járdán, elmegy a virágoskert mellett, azután később elmegy a park mellett és elmegy a gimnázium mellett, elér a főtérig, továbbmegy, a bankautomatánál áll meg, a hátizsákjából előveszi a pénztárcáját, abból előhúzza a bankkártyáját, bedugja az automatába, megnyom néhány gombot, aztán a kiadott pénzt és a kártyát elteszi a pénztárcájába, a pénztárcát a hátizsákjába, a bizonylatot galacsinba gyúri, és kidobja a legközelebbi szemetesbe. Elindul, elmegy a kivilágított kirakatok mellett, mindegyikre ránéz, de nem áll meg egyik előtt sem. Végül egy barna faajtón megy be, ami fölött sörmárkák logói és egy neon *PUB* felirat világít.

Leül a pulthoz, két sonkás szendvicset és egy korsó sört rendel, amikor a kötényes fiú elé rakja őket, előveszi a hátizsákjából a pénztárcáját, és fizet. Körülnéz, a teremben két asztalnál ülnek, az egyiknél négy fiú, a másikon három nő és két férfi, a pult fölött, a sarokban tévé, focimeccs megy rajta, azt kezdi nézni, miközben kicsiket harap a zsemleléből és nagyokat kortyol a sörből. Mire végez az első zsemelével, a korsó már csak körülbelül az egyharmadáig van, gyorsan kiissza, és rendel egy újat, amikor megkapja, kifizeti. Enni kezdi a második zsemlet, falatonként iszik a söreből. A felénél tart mindkettőnek, amikor felkel az egyik nő, és elindul a vécé felé, alacsony, kerek arcú, festett vörös hajú, Bence követi a szemével, amikor kiér a látóteréből, a nyakát is utána fordítja, hogy tovább láthassa. A nő, mielőtt kinyitná a vécé ajtaját, hátrafordítja a fejét, és felhúzza a szemöldökét, Bence a sarokban lévő tévére kapja a tekintetét, amin egy gólt ismételnék többször egymás után. A nő nemsokára kijön a vécéből, amikor egy vonalba ér vele, Bence ismét nézni kezdi, csak a hátát látja, de mikor leül, a nő Bence felé fordul, és mosolyogni kezd, ő erre megint a tévé felé fordítja a fejét, nézi a futkosó focistákat, harapdálja a szendvicset, és issza a söret. Amikor elfogytak, feláll, a vécé felé indul, két lépés után megáll, és visszaszól a pultosnak, kér még egy korsó sört.

Bemegy a vécébe, pisil, kezet mos, amikor visszamegy a helyére, ránéz a vörös hajú nőre, az felé néz, és mosolyog, Bence előbb összeráncolja a homlokát, majd ő is elmosolyodik. Leül, kifizeti a sört, ami már ott van a pulton, kicsiket kortyol belőle, közben a tévét nézi. Hamarosan véget ér a mérkőzés, reklám következik, majd egy másik meccs kezdődik. Bence megkérdezi a pultostól, tudja-e, kik játszanak, az megrázza a fejét, aztán megkérdezi, hogy szeretné-e, hogy felhangosítsa, mire Bence rázza a fejét. Hamarosan megint futkározni kezdenek a kék és sárga mezű emberek, néhány perc múlva egy gólt is rúgnak, Bence épp ennek a második ismétlését nézi, amikor a mellette lévő székre leül a vörös hajú nő.

Szia, mondja a nő. Szia, válaszolja Bence, hangosan, hogy hallani lehessen a zenétől. Te a tévében dolgozol, nem, kérdezi a nő. Bence bólint. Szoktam néha látni a műsorod. Mikor először odakapcsoltam véletlenül, nem is tudtam, honnan vagy olyan ismerős. Aztán mondta anya, hogy te is ide jártál gimibe. Először meg sem ismertelek, mondja nevetve. Egy csomóan szokták nézni a városból, elvégre te vagy az egyetlen híresség. Büszkék vagyunk rád, kiáltja, jobb kezével megsimogatja Bence vállát, közben szélesen mosolyog. Csend. Te itt dolgozol, kérdezi Bence néhány másodperc után. Itt, feleli a nő. A hivatalban. Olyan titkárnő vagyok. Nem volt kedvem továbbtanulni. Helyette megházasodtam, aztán meg elváltam, mondja, és röhögni kezd. Én is épp most válok, mondja Bence mosolyogva. Nem is hallottam, válaszolja a nő. Azért annyira nem vagyok híres, hogy megírja az újság, mondja Bence. Sajnálom, mondja a nő. Megint hallgatnak. És izgalmas a tévében dolgozni, kérdezi a nő. Viszonylag, válaszol Bence, most is mosolyogva. Biztos izgalmasabb, mint csak gépelni meg fénymásolni egész nap. Bence mesélni kezd, egyre lelkesebben, hogy hogy találják ki a témákat, hogy szedik össze az anyagokat, hogy veszik fel, hogy vágják meg,

hogy hogy készül a felvétel, hányan vannak ott, hogy mikor készült az az adás, ami ma este került adásba, hogy kikkel készített már interjút eddig. A nő sűrűn bólogatva hallgatja, Bence egyszer félbeszakítja magát, hogy megkérdezze tőle, iszik-e valamit, a nő azt mondja, egy rumoskólát, Bence rendel kettőt, azt iszogatóják, miközben mesél tovább. Még mindig beszél, amikor a többiek, akikkel a nő ült, felkelnek, és a kijárat felé indulnak, kérdően néznek rá, ő integetni kezd, mire azok visszaintenek, és kimennek az utcára. A nő visszafordul Bence felé, bocsi, folytasd, mondja mosolyogva, Bence, mielőtt folytatná, rendel még két rumoskólát.

Mire kiürül a poharuk, Bence is befejezi a mondanivalóját, egy percig megint hallgatnak, aztán Bence megkérdezi a nőtől, kér-e még egyet. Itt olyan drága minden, mondja a nő, szélesén vigyorogva. Bence egy pillanatig hallgat, aztán egy kicsi sóhajjal azt mondja, hát, szívesen meghívnálak otthon valami olcsóbbra, de csak ma jöttem haza, nincs otthon semmi, még egy zacskó tej sincs, aztán csak mosolyog. Az nem is kellene, nevet a nő. De ha már itt tartunk, folytatja, nálam otthon van egy üveg bor, még a születésnapomra kaptam, azt meghihatjuk esetleg. Hát, ha finom, válaszolja Bence, mosolyog, és közben nyel egy nagyot.

Bence felveszi a hátizsákját, elköszön a pultostól, az mosolyogva biccent neki, kinyitja az ajtót, int a nőnek, hogy menjen előre, kimennek az utcára, szótlanként sétálnak egymás mellett, a nő egy fél lépéssel előrébb. Két sarkon fordulnak le, egy panelház előtt állnak meg, a nő beüti az ajtónyitó kódot, bűgös hallatszik, a nő kinyitja az ajtót, aztán Bence megfogja, int a nőnek, hogy menjen, ő is bemegy, és becsukja maga mögött. A negyedikig lépcsőznek föl, ez a legfelső emelet, még mindig csöndben, a nő a zsebéből kulcsomót húz elő, és kinyitja az ajtót. Bemennek, felkapcsolja a villanyt, egyszobás lakás, mindenhol rózsaszín tapéta, a bejárati ajtóval szembeni sarokban egy nagy plüssnyúl, mellette egy állóváza, benne három szál gyékény. Bence körülnéz, leteszi a hátizsákját a nyúl mellé, megköszörüli a torkát, még nem is mondtad a neved, mondja. A nő eddigre a fürdőszobában van, halk csobogás hallatszik, majd az öblítés hangja, végül a vízcsapé. Amikor a nő előjött, Bence megismétli, még nem is mondtad a nevedet. Petrának hívnak, mondja a nő, nem is emlékszel rám, néhány évvel jártam alattad, egy időben még köszöntünk is egymásnak. Bence elsápad, dadogva mondja, hogy de, nagyon ismerős voltál, de nem gondoltam, hogy. Az utolsó tagmondat elveszik, ahogy Petra szájon csókolja, a nyelvét egész hosszan belenyomva Bence szájába, jobb kezével megmarkolja Bence fenekét, medencéjét odaszorítja a Bencééhez, mellét Bence mellkasának nyomja. Percekig csókolóznak, felsőtestét egy idő után elválasztja a Bencétől, a kezeit áteszi az így létrejött helyre, és elkezd kigombolni Bence ingjét. Amikor végig kigombolta, hátratulja Bence vállán, végighúzza a karján, az ing leesik a földre, Bence félmeztelenül áll, közben tovább csókolóznak. Bence kezeit, melyek eddig teste mellett lógtak, most Petra derekához teszi, megkeresi a póló szegélyét, és húzni kezdi felfelé, egy pillanatra megszakítják a csókot, amíg Petra átbújtatja a fejét a póló nyakán, aztán folytatják, Petra hozzányomja meztelen hasát Bence meztelen hasához, fölötte fehér színű melltartó. Egyszerre kezdik el kigombolni egymás nadrágját, előbb Bence, aztán Petra nadrágja hullik a földre, mindketten kilépnek belőle. Mindketten a másik derekára teszik a kezüket, csókolóznak, Bence keze kis idő múlva lefelé mozdul, benyúl Petra bugyijába, megmarkolja a fenekét, Petra is Bence fenekére teszi a kezét, néhány másodperc múlva Bence még mélyebbre nyúl, a középső ujját előre-hátra mozgatja, azután kihúzza a kezét, és Petra melltartójának csatjával babrál. Egy percig nyomogatja és húzogatja a csatot, mire kinyílik, közben csókolóznak, amikor szétnyílt, Bence a földre dobja a melltartót. Petra keze még mindig Bence fenekénél, most megfogja az alsónadrágja szegélyét, és egy erőteljes rántással lehúzza Bencéről, Bencének merevedése van, Petra mindkét kezével simogatni kezdi, miközben Bence bal kezével a Petra mellbimbóit simogatja és nyomogatja, a jobbal pedig lehúzza a bugyiját, és a csiklóján kezd körözni a mutatóujjával. Néhány percig ezt folytatják, majd Petra megfogja Bence kezét, és húzni kezdi, a szobában lévő széles, bevetetlen franciaágyhoz vezet, amikor odaértek, Bence egy gyenge lökéssel az ágyra dönti Petrárt, majd rámászik, és beteszi neki, közben szájon csókolja, most az ő egész nyelve

van Petra szájában. Petra mozdulatlanul fekszik, néha egészen kicsiket nyög, Bence fel-le mozog egész testével, bal kezével Petra teste mellett támaszkodik, a jobbal a melleit markolássza. Bence egyre hangosabban sóhajtozik és nyög, Petra csak ritkán és halkán, becsukja a szemét, tovább csókolóznak, Bence egyre gyorsabban mozog, aztán öt perc után felkiált, még mozdul néhányat, aztán lefekszik Petra mellé. Sajnálom, mondja neki, Petra nem válaszol, a szeme csukva. Bence mindkét kezét Petra testére teszi, a ballal a csiklóját morzsolássza, jobbal felváltva a két mellbimbóját simogatja, Petra halkán nyögdös, de két perc után lassul Bence kezeinek mozgása, hamarosan megáll mindkettő, Bence lassan, egyenletesen szuszogni kezd, alszik.

Petra néhány percig még mozdulatlanul fekszik, aztán lerakja magáról Bence kezeit, felkel az ágyról, nagyot sóhajt, kimegy a konyhába, egy pohárba vizet enged magának, kiissza, aztán elővesz a hűtőből egy joghurtot, a fiókból egy kiskanalat, leül az asztalhoz, és megeszi a joghurtot. Az előszobában felszedi a földről a bugyiját és a pólóját, felveszi őket, aztán visszamegy a szobába, és lefekszik az ágyra, a másik oldalára, mint ahol Bence fekszik. Néhány percig forgolódik, aztán elalszik.

Alszanak.

Bence felébred, riadtan néz szét a szobában, meglátja Petrát, aki az oldalán alszik, megsimogatja a haját, Petra nem mozdul. Bence kimegy az előszobába, felszededegeti a földről a ruháit, felöltözik, felveszi a hátizsákját. Visszamegy a szobába, megáll az ágy mellett, néhány percig nézi Petrát, aztán visszamegy az előszobába, kinyitja az ajtót, kimegy, lemegy a lépcsőn, megnyomja az ajtó melletti gombot, bűgös hallatszik, kinyitja az ajtót. Az ég rózsaszínes, épp feljön a nap. Leül a járdaszegélyre, leveszi a hátizsákját, kinyitja, sorban kiveszi belőle a dolgokat, könyveket, összehajtogatott papírlapokat, cédéket, tollakat, ceruzákat, mappákat, mindre vet egy pillantást, aztán egymás után mindegyiket behajítja egy bokorba. A pénztárcája marad utoljára, kiveszi belőle a személyi igazolványát, a pénztárcát a bokorba dobja. Felvesz maga mellől egy kavicsot, azzal kezdi kaparni az igazolványán a nevét, gyors mozdulatokkal, oda sem nézve húzogatja a kavicsot, egy perc után abbahagyja, megnézi, két, kopott betű maradt csak meg a nevéből, eldobja a kavicsot, feláll, belerúg a hátizsákjába, ami berepül a bokorba, tesz egy lépést, aztán visszafordul, és az igazolványát is utána dobja, aztán elindul a tenger felé.

(húsz-huszonegy)

HONESTLY WHAT WILL BECOME OF ME

hatalmas zöld szörnyek vették át a hatalmat a város felett szviteket játszanak egész nap hangszórókból ordítanak táncoljatok rohadékok táncoljatok kis tetves senkik ez Mozart és teli minden bunker és ha megfullad valaki hát megeszik hogy ne foglalja a helyet és röhögnek

a szörnyek megcsókolnak téged és a lovasok a sziklán és a vonat át a Volgán hová megyünk nők és gyerekek nők és gyerekek férfiak és kutyák gramofonnal a jövő egy csapda melyből nincs visszatérés ez már a menekülési útvonal innen nincs menekvés

és a zöld szörnyek a pezsgők a magassarkú cipők és én és a vihar eltépte a vezetőkeket a zöld szörnyek a zöld szörnyek megesznek ha kimászom hát a paplan alá el szóljatok majd ha jönnek a lovasok csak jönnének már ha fejemre húzom kilóg a lábam fázik ha bögök felébrednek akkor már inkább a hatalmas zöld szörnyek én itt vagyok te hol vagy lepkék és hurrikánok és Mozart de azért mégis a zöld szörnyek csak jönnének már én ki nem megyek félek jöjjenek ők a zöld szörnyek

hullott rá a hó a vére szivárgott pirosra festette maga körül a havat ökölbe szorultak a kezei szorította magához a lelkét a hős

tűzcsóvák csaptak fel a távolban nem lehet hol vagy szerelmesem suttogott fekete madarak a távolban fenn kisebb körökben mindig elindult mászott elszürkült minden a lódobogás

lehajolt hozzá ki vagy te kérdezte nyögés nyögés a zöld szörnyek hatalmas zöld szörnyek hegyek körül mindenütt az őrszemek a lángok visszajutni nem lehet

szerelmesem hol vagy szerelmesem

felemelte a hős fejét levette a ruhát magáról csíkot tépelt belőle rákötötte a sebére szorosra húzta hogy elálljon

pihenj hullott a hó villódzott a hegyen túl a fény arra felé nézett a hős csak aludt a fejét az ölébe vette fölborult hogy melegítse álmodott a zöld szörnyek húst daráltak hullámos barna haját keverték a banánturmixukba tüzek gyúltak mindenfelé égett a város futott az utcákon végig három elefánt három elefánt ő volt az egyik ki a másik kettő édesem kedvesem kérlek

zűrzavar van a lelkemben menj el

kinyitotta a szemét felnézett az égre a fagyos acélkék égre a nap elhomályosult hunyorított belenézett az arcába ki vagy te kérdezte elájult újra vonalak futottak keresztül a levegőn körvonalak szaladtak szét mindenki a fedélzetre lelebegett egy folyón a testén matrózok masíroztak hol vagy megfeszítették a vitorlát és belekapott a szél száguldott a partok mentén zöldes kékes sárgás partok nincsen baj egy konyhaasztalnál ül csokit majszol nincsen baj mire a talpunk megkérgesedik a szívünk is

lerakja a fejét a hóra elmegy patak csörgedezik leguggol markában vizet hoz belecsorgatja a szájába a hősnek visszamegy újra és megitatja megint ölébe veszi a fejét újra dúdol aludj csak nem lesz semmi baj gyógyulj meg kinyílnak a virágok újra felolvad a jég majd újra visszatérnek a madarak újra rendben lesz minden

siklik a nap végig az égen diderges a hideg felkavarja a havat a szél könnyek potyognak megfagynak a föld felé félúton előre előre meg kellene halni előre a szörnyek alagutakat ásni a havon át én elindulok innen te elindulhatsz onnan miért nem jössz már nem tudlak már várni miért nem jössz már sikítani amíg elmúlik az élet csak sikítani alva maradni nem kelni fel soha többé nyelükről elszabadult hangjegyek

hallod-e ha beszélek hozzád

hallod-e ha beszélek hozzád szerelmesem bár távol vagyok a hóban fekszem belep engem a hó összefagy a szemgolyóm lefoszlik a csontomról de még mindig látod még mindig a neveddel kezdődik minden mondat a fejemben

hallod-e ha beszélek hozzád keresztülbegett a fagyos levegőn a hang végigbújt a fülének járatain elért az agyáig belemerült az álmaiba álmnedves lett aztán kiemelkedett újra megrázta magát fröcsköltek a tollai felnyitotta a szemeit látta a mozgó száját ahogy újra mondja hallod-e ha beszélek hozzád belenézett a szemeibe bólintott

tudsz-e menni mennünk kell különben megfagyunk eltemet a hó minket és végünk a hónod alatt lesz a karom induljunk megfeszülnek az izmok a vér gyengén csordogál elő kell az erőt keresni hatalmas csarnokok odabenn hol lehet közelebb jutok-e hozzád vagy távolabb hatalmas üres csarnokok mintha nem is ember lennék emberhús csak ledarálva emberformába összerakva gyerünk meg kell találni az erőt ami régen hajtott amíg nem ismertelek valahogyan lélegeztem addig is hogyan

lábnyomok a hóban felsorakoznak eláll a hóesés a szél mintha kés lenne becsukja a szemét rakja a lábait bal jobb bal jobb bal jobb hallja a fejében bal jobb csak menni segítek neked csak gyere azért jöttem hogy segítsék

belevág a csupasz bőrébe a szél karja a hóna alatt tartja a súlya ránehezül tartja mennek előre szeme a hegyeken a villódzó fényeken merre menjünk nem felel ziháló légzés hallatszik csak hát csak előre nem állni meg lábnyomok a hóban és vércsöppek

elzsibbad a karja a távolban erdő arrafelé húzza nézi ahogy fut az arcából a vér ki míg már fehérebb a hónál elképzeli ha lefektetné nem látszana ki már a hóból csak a szemei enniük kell tüzet kell rakni meg kell mentenie valamiképpen nézi az erdőt próbálja látni ahogyan növekszik lépésről lépésre de nem nő egyre lassabban haladnak lábnyomok helyett már csak egy folyamatos csík ahogy húzza a hőst maga mellett akinek szemei már csak apró rések

nyár volt este bort ittunk a többiek elmentek mi ott aludtunk a fűben mint az angyalkák mondta az anyukád de ő nem tudta mi történt mikor a takaró alá bebújtunk az ízed a számban az ízed mindenholnan mikor hajnalban mind a ketten felébredtünk aztán visszaaludtunk reggel a napfény

összecsuklott arccal a hóba térdre bukott aztán elterült gyorsan kapott utána meg ne fulladjék megfogta a vállainál húzta felfelé benyúlt a hóna alá körülölelte a derekát és húzta aztán megrázta azt mondta ébredj azt mondta gyere el kell érnünk az erdőbe gyere

a napfény

a szemek zárva a karok erőtlenül lógnak az ő izmai pedig megfeszülnek csikorognak a fogai egymáson megrázza megint ébredj elveszi a kezét a derekáról megpofozza először gyengén de nem történik semmi aztán erősebben piros foltok a fehér arc közepén a szempillái megremegnek

a napfény áttűzött a szemhéjunkon ez a vörös derengés ébresztett bennünket akkor megcsókoltalak aztán reggeliztünk lekváros kenyeret a nagy asztalnál kinyitottuk az ablakot bejött a szellő összefújta a hajadat akkor már tudtam rólad mindent és te tudtál rólam mindent és én azt mondtam szeretlek és te azt mondtad

lihegett táncolt az erdő kicsi volt még mindig lilás foltok körök csíkok játszottak előtte emeld a lábat lépj nem bírlak el addig bólintott aprókat emelt a lábán jól van nagyon jól van rendben lesz minden láttad mondta a hős ott volt egy pillanatra láttam ő volt az a barna haja a hosszú lábai az erdőnél láttam hogyan lehet miért van hát értem jött menjünk gyorsabban kitepi magát a karjai közül és megy szinte fut ő meg utána

kivirágzik az erdő jönnek vissza a levelek és te állsz ott felraksz egy-egy orchideát világoskék ruha van rajtad persze nem vagy ott a fák csupaszok de menni kell és a lábad alatt kihajt a zsenge zöld fű és a ruhádról átsugárzik az égre a szín

futva érkezett meg szinte lerogyott aztán egy fánál ideértünk látod büszke vagyok rád most várj itt elment ágakat tört le a fákról halomba hordta őket és köveket keresett és tüzet csiholt velük aztán bejárta az erdőt míg az egyik bokorban egy fagyott özre lelt éles kővel vágta szét a világosbarna bőrt és nyúzta marcangolta míg kezében a hús és vitte a tűzhöz közel ültek egymáshoz kezükben nyárrsal és várták hogy süljön néztek a tűzbe lassan hullani kezdett a hó

ahogy rágták megkérdezte a hős ki vagy te ő meg erre annyit mondott csak hogy volt nevem de nem kellett aztán csak két betű maradt belőle és azt most neked adom aztán csend lett és csak a szél fűtyült és mikor elfogyott a hús közelebb húzódtak a tűzhöz és összebújtak és elaludtak hullott rájuk a hó de elolvadt rajtuk

amikor a nap feljött felébredtek felélesztették a tüzet ettek a húsból és akkor megkérdezte honnan jött és hová kell menniük és akkor kinyújtotta a kezét a tűz felé és mesélni kezdett

lány szellők fűjtak és halványan világos léggömbök az égen azon az estén mikor először láttam levettük a cipőnket teát ittunk és hallgattuk a zenét és csak beszélünk lopva mindig az arcára néztem hogy megjegyezhessem mert nem tudtam láthatom-e még majd aztán eltelt az idő és menni kellett és én hosszan néztem utána és nem tudtam mit érzek és azt gondoltam túl fiatal még és azt hittem elfelejt holnapra úgylis

aztán kövek kerültek a lábunk alá fű helyett egymás mellett sétáltunk nem néztünk egymás szemébe sohasem én azt hittem hogy más szeret hát megpróbáltam nem szeretni visszafelé mondtam ki a nevét hogy elfelejtsem de nem jártam szerencsével aztán arra gondoltam hogy a haja nem is szép de ettől a hajára kellett gondolnom hát azt gondoltam csak megint inkább hogy fiatal még és én nem akarhatok semmit meg leginkább azt hogy én hiába akarnék bármit ha ő nem akar engem hát elszakítottam magamat kilencszer fordultam vissza mielőtt egyszer elhívtam volna és nem tudtam hogy a nevemet írta épp kékeszöld tollakkal fehér papírokra

így éltünk elszakítva egymástól magunkat míg végül tényleg elszakadtunk lassan elfelejttem csak mikor találkoztunk akkor sajgott a mélyemben valami de azt hittem hogy emlék míg aztán azon a télen amikor már éppen nyílani kezdtek a virágok és már csillogott a jégen a napfény lüktetni kezdett a jobb kezem és mintha karon ragadott volna valami láthatatlan és rángatott őfelé és tudtam ezúttal már nem állhatok ellen aztán csak ültünk padokon míg már lement a nap csigavonalú tornyok közt mentünk haza a csillagok alatt

aztán letelt az idő a hegyen álltunk épp egészen közel de nem mertünk még egymáshoz érni beszélünk és bármit mondtam ő értette és ő bármit mondott én megértettem mintha csak magam mondtam volna aztán már nem is mondtunk semmit és azt is értettük és akkor megkérdeztem hogy megcsókolhatom-e

és akkor a szemem sarkából láttam hogy felcsapnak a lángok hogy beborul az ég hogy elkezd szakadni a hó a hegyeken körben hogy megnyúlnak az árnyak és szörnyfejek emelkednek ki belőle zölden

és akkor odahajolt a szájához simult az enyém és amikor a kezeink egymásba kulcsolódtak éreztük hogy megtörtént a két kéz nem hiába vonzotta egymáshoz egymást fényleni kezdtek és a fény csak terjedt egyre távolabb és kék lett az ég és elmúltak a lángok és eltűntek az árnyékok és elbújtak a szörnyeken és a hegyeken mindenhol körben felragyogott a nap

és onnantól rendben is volt minden mi védtük a várost mikor csókolóztunk dalolni kezdtek a madarak és amikor levetkőztünk kinyíltak a virágok és nem jöhettek a szörnyek együtt tartottuk a kezünket egész nap és sugárzott belőlük a fény és tudtuk a sugarak sosem csálnak idővel mindenén áthatolnak és széppé olvasztják a felszínt is

és aztán már tudtunk egymásról mindent sétáltunk a folyóparton a bal keze a jobb kezemben és fogtuk egymás kezét egész éjszakán át míg aludtunk és a városban mindig sütött a nap és boldog volt mindenki és végigfolyt a lassú sűrű fény az utcákon és mi csak ültünk ott felnéztünk a házakra elképzeltük melyikben fogunk lakni

sokáig nem telt az idő aztán hirtelen telni kezdett mégis érezni lehetett újra rövidebbek lettek a csókok és akkor azon a délutánon azt mondta nem tudja mi történik benne de menjek el ne nézzek hátra csak menjek lássuk a világot külön most szüksége van a saját szemére a saját perceire a saját történetére hogy el kell mennem a szerelmünkért nem is hallanunk egymásról hogy szeret de ez túl

sok és nekem is szükségem van rá megismernem más lányok ízét hogy tudjam az övé-e a legjobb és akkor belenéztem a szemébe és megszorítottam a kezét és tudtam hogy igaza van hát indultam

futottam az utcákon át hajtott a remény hogy minél messzebb megyek minél bátrabb leszek annál inkább rendben lesz minden mikor visszatérek hullani kezdett az eső rám nem néztem vissza nem figyeltem az árnyékokat sündisznókat láttam átmenni az úton pedig a szörnyek voltak most már tudom ahogy kidugták a fejüket és körülnéztek a zöld szörnyek és már mikor futottam hallani kezdtem a zenét de csak mentem az orromban az új lányok illatával a mellükön gondolkodtam hogy kicsi lesz-e vagy nagy majd és nem vettem észre a feltörő tüzeket azt hittem róluk hogy lámpafény így hagytam el a várost

átkeltem a hegyeken hullani kezdett rám a hó estére már egy másik faluban voltam egy istállóban aludtam másnap körbejártam hogy dolgozhatok-e bármit az egyik helyen felfogadtak hogy a tehenek után takarítsak egész nap a trágyát hánytam aztán megfürödtem este a főtéren a lányokat néztem ültek a padokon szökék voltak barnák és vörösek ültem mindig lemenő nap lilás fényében és őket néztem sok este eltelt mire választani tudtam

aztán választottam és onnantól mindig összetalálkoztunk mintha véletlenül és én csak beszéltem hozzá és egy idő után mosolyogni kezdett aztán egy idő után lassan verdesni kezdett a csuklójával és felém dőlt enyhén onnantól tudtam hogy rendben lesz minden örültem hogy büszke lehet majd rám hogy akit kiszemelek az az enyém is lesz a lánynak apró mellei voltak éjszakánként elképzeltem őket belefért volna mindkettő egy tenyerembe és álmomban végigsimítottam a kezemmel a lábán álmomban hozzám szorította a testét és megcsókoltam álmomban éreztem ahogy körülölel engem

összebarátkoztam a férfiakkal a faluból és lassanként nem volt már időm ellátni a munkám annyit kellett járnom mindenkihez mindenféleképpen segíteni cserébe elhalmoztak ajándékokkal amiket egy nagy zsákban gyűjtöttem hogy megmutogathassam majd és elmondhassam miért kaptam melyiket hogy lássa majd hogy hasznosan töltöttem az időmet hogy sok különböző embert megismertem mégis ő maradt a legkedvesebb mind közül amikor eljött a hétvége körülültük a hosszú asztalokat és egész éjjel ittunk egymás egészségére

aztán egy hajnalban ott találtam magamat egy padon a lánnyal sápadtan világított felettünk a hold de már vörösleni kezdett lassanként az ég és mi nem tudtuk hogy hogyan is lett reggel eltűnt az idő egész éjjel beszélünk és akkor észrevettem hogy a keze milyen közel van az enyémhez és észrevettem hogy percről percre egyre rövidebbek a mondataink és tudtam hogy néhány perc van már csak és utána meg kell csókoljam majd dobogott a szívem őt alig is hallottam már tőle az ujjaim mozogni kezdtek mintha már a ruhát hámoznák le róla sóhajtottam behunytam a szemem hogy összeszedjem magam és akkor a behunyt szemem mögött megjelent a szerelmem képe és amikor kinyitottam ott láttam magam előtt a lányt és akkor felálltam és futottam nem érdekelt merre csak futottam amíg egyáltalán erő volt bennem

azután egy erdőben laktam mindenkitől távol csak az időre vártam hogy teljen a fából amit találtam lassanként felépítettem egy kunyhót magamnak nyulakat fogtam és azt ettem így telt el ki tudja hogy hány nap míg egyszer egy férfi ment végig az ösvényen akit régről már ismertem és megkérdeztem tőle hogy mi újság otthon és akkor elmondta és csodálkozott hogy nem tudtam

hogy megtört a varázs hogy a zöld szörnyek kivájják mindenki szívét hogy tűz hull az égből hogy mennek a szörnyek dalolva az utcán és benéznek az ablakokon és akit boldognak látnak annak kettéharapják a testét és aztán amikor a legsötétebb van előhívják mindenkit és azt mondják nekik hogy mulassanak és megeszik azt aki nem nevet és ő a királynőjük bálakat rendez és hintóban viszik őt körbe a szörnyek és ő velük nevet kacag és azt mondja végre él

elment nem tudtam mit tegyek a nevét mondogattam és ennyire sosem hiányzott még meg akartam menteni a szörnyektől vagy magától nem tudtam már vele akartam lenni bár tudtam hogy nem szeret már aztán rájöttem hogy hisz erről beszélt hogy most a szörnyek királynője hogy aztán

újra boldog lehessen énvelem nem bírtam ki mégsem tudtam túl sok idő telt már el vissza kellett mennem hogy láthassam és lásson hogy a szemembe nézzen és megmondja hogy mit akar hisz lehet hogy fogva tartják a szörnyek és csak azért táncol nekik hogy életben maradjon és csak arra vár hogy jöjjenek és elkergessem őket

akkor elindultam átvágtam a hegyeken a hóban a város határáig értem el már láttam a házakat az úton mentem nem gondolkodtam úgyhogy észrevettek a szörnyek elállták az utat és kiröhögtek gúnyolódtak rajtam azt mondták nem értik hogy gondoltam hogy beengednek és hogy pont én akarok szembeszállni velük akit nem is vár ebben a városban már senki és én a szemük közé néztem a szemük közé néztem a szörnyeknek hogy lássam hogy csak szörnyek hogy könyörtelenek és gonoszak de akkor egy pillanatra csak kedvességet láttam a szemükben együttérzőn rám mosolyogtak azután egy hatalmas tűzesóvát okádtak a szájukból rám amitől messzire repültem a várostól ájultan vérezve feküdtem sokáig aztán felkeltem és elindultam valamerre és mentem amíg össze nem estem és utána pedig rám találtál

csend lett sóhajtottak mindketten ő szólalt meg azután mutasd a kezedet a hős odanyújtotta a jobb kezét ő pedig látta azt a halvány derengést azt a kétségbeesett és elfojtott de sosem szűnő fényt amit kiadott és akkor bólintott és megértette hogy ez lett hát végül a célja hogy ez volt talán mindvégig és ez az érzés felmelegítette a belsejét és felállt és azt mondta együtt sikerülni fog vissza kell jutnod hozzá és visszajutsz és én bármibe kerül is segítek neked mindvégig és felállt a hős is könnyek csillogtak mindkettejük szemében megölelték egymást és elindultak

keresztülváltak a havon egyenesen mentek az égig csapó tűznyalábok felé szinte futottak mintha elfogyott volna már az idejük hullott rájuk a hó a pelyhek megültek a csupasz vállán mentek a szögletes fenyők alatt futottak a szerelemért futottak a békéért futottak a barátságért felszegték az állukat szembe fűjt velük a szél de nem lassítottak vonalak lebegtek keresztül rajtuk végigcikáztak a tájon el a város felé mutatták az utat nekik a hős keze világított szinte már a szemei égtek és azt kiáltotta szerelmesem várj rám egy sziklára felmászva ott látták maguk alatt a várost lángoltak a házak a füst egyenesen szállt felfelé a vidám dallamok zaj fülsiketítő masszájává álltak össze és mozgásban volt minden mintha táncolt volna mindenki

lemásztak a szikláról és lehasáltak lassan kúszva közeledtek a városhoz percenként megálltak és körülnéztek távol kerültek az utaktól a távolban kertek látszottak gyümölcsfákkal afelé tartottak egymás mögött a hős hátramaradt hogy biztonságban legyen másztak a mély hóban akkor ő felkapta a fejét és kiáltott az égen a hó alá gyorsan és fűrték magukat a hó alá mire följük ért már nem látszottak ki alóla

percek múlva kidugta a fejét körülnézett nyugodt volt minden nem mozdult semmi jöhetsz mondta előbújt a hős is kúsztak tovább és elérték a fákat átmásztak a kerítésen végigfutottak a kerten újra másztak és kinn voltak az utcán benn voltak városban a falhoz lapulva mentek minden sarkon körülnézett hogy jönnek-e a szörnyek intett a hősnek hogy jöhet ha nem lassan eljutottak a város belsejéig ahol már tömve voltak az utcák ott vonult mindenki és táncolt a szörnyek felettük lépdeltek hatalmas lábaikkal és röhögtek rajtuk és lenyúltak néha pikkelyes ujjaikkal megfogták az embereket karmaikkal ha nem táncoltak megfogták őket és felemelték hát miért nem élsz kérdezték tőlük és kacagtak aztán berakták a szájukba és ráharaptak lenyelték a fejét a nyakát a mellét a lábait meg visszahajították az utcára az emberek közé akik már várták mert körbe kellett ugrálni azt aztán ez volt a törvény

az embertelenség kiáltotta a hős de ő befogta a száját letépte a nadrágja alját körbetekerte a szöveggel a hős kezét vastagon hogy felfogja a fényt amely csak sugárzott egyre és most táncolj kiáltotta fülébe mondd az utat és táncolj végigkeringőztek az úton el az emberek között most balra nekik verődtek egymásra nevettek itt jobbra csapkodták a térdüket elhúzódtak a lehulló lábak alól ezen az utcán végig pördültek fordultak jobbra és aztán rögtön balra színes szalagok röpködtek

megfogták őket és továbbdobták a házak mindkétfelől égtek a szörnyek átléptek felettük ők rájuk nevettek ez az az utca lábujjhegyen pörögtek összefogódzkodtak kurjongattak ez az ő háza

kinyitotta az ajtót hátrakiáltott várj bedugta a fejét körülnézett odabent is mindenki táncolt hatalmas csillárok alatt amiken kétszáz gyertya égett vörös bársonyok között bordó selyemben forogtak körbe és nevettek mindenki nevetett bement becsukta maga mögött az ajtót nem nézett rá senki táncolt csak mindenki tovább boldogan felszabadultan itták a pezsgőt hosszú vékony cigarettákat szívtak lila füstöt fújtak a szörnyek a padlón feküdtek szétszaladtak az ingjükön a csíkok bepárásodott a szemüvegjük és fiatal lányok csiklandozták a hasukat és göcögve gondtalanul nevettek hát mi baj lenne még mi baj bármikor hisz minden rendben van biztonságban vagyunk mindjárt jönnek az álarcos férfiak és csókolózhatunk aztán elmondják hogy szeretnek mikor már kipréseltünk belőlük mindent és akkor utána kiderül hogy mi nem szeretjük őket vagy mi szeretjük és akkor kiderül hogy csak hazudtak és csak azt akarták tőlünk és a szívünk összetörik sosem unatkozunk többé végigbögjük az éjszakát vagy ők bögnek és mi csak kacagunk rajtuk aztán feljön a nap és mind elalszunk aztán hegedűsök jönnek és kezdődik a tánc és utána már nemsokára jönnek az álarcos férfiak és mi megmenekültünk

elkiáltotta magát de a zenétől nem hallatszott semmi kinyitotta az ajtót újra és behívta a hőst becsukták az ajtót és indultak a lépcső felé hatalmas lépcső a korlát fekete ében rajta aranyozott indák ez még a múltkor nem volt átrendezte a házat pedig azon a kicsi lépcsőn ami itt volt azon ültünk és beszélgettünk éjszakákon át azt mondta az a lépcső az én szavaimra emlékezteti mindig és sírt de ő megint befogta a száját a másik kezével elkente a könnyeit gyere ne csüggedj már vár rád és futottak a lépcső felé átléptek néhány öntudatlan lányon akik ott heverték a földön és ráléptek a lépcsőre

három szörny jelent meg a tetején ne lassíts vicsorogatok fuss az elöl álló kinyitotta a száját de ő addigra odaért megfogta a lábát és megrántotta elveszítette az egyensúlyát a szörny a láng ami kicsapott a száján a másik szörny felé indult és belecsapódott a hasába az ordított és eldőlt rá a harmadikra gyorsan felért a hős a lépcső tetejére bújj el három szörnytest gurult lefelé a lépcsőn széttörve a korlátot gyorsan nincsen időnk merre a hős felemelte a kezét mutatta az ajtót

de kinyílt a többi ajtó özönöltek kifelé a szörnyek és mindnyájan röhögtek az egyik mély hangon a másik magasabban már nem látszottak a falak csak a zöld szörnytestek hát vége és akkor a semmiből kiáradóan jöttek a lángok vöröslött minden nem lehetett látni odafutott hozzá le a földre le a földre és ráfeküdt eltakarta a testével a testét és lángolt és parázslott és szikrázott minden és égett és robbant és nem lehetett látni és ők csak feküdtek hallgatták egymás szuszogását és rázkódott minden és széthullott minden és csípett a füst és perzseltek a lángok és hullott darabjaira az egész és

a ház tetejét elvitte a szél és felettem csak az ég a szél zenél a ház tetejét elvitte a szél és felettem csak az ég a szél zenél a ház tetejét elvitte a szél és felettem csak az ég a szél zenél várj rám szerelmesem jövök hozzád én

letépte a rongyot a hős kezéről az fehéren izzott felemelte a hős kezét kicsapott belőle a fény és keresztülvágott a lángok tengerén utat hasított addig az ajtóig gyere fussunk gyorsan és keresztülorohantak a fényből lett folyosón faláról visszapattantak a lángok és a szörnyek néztek csak feléjük fröcsögött a nyáluk és elérték az ajtót és lenyomta a kilincset

és beléptek a szoba üres volt de az erkélyen ott állt egy lány és egy zöld szörny ölelgette és végigsimított a göndör barna haján a lánynak és akkor megremegett a fény ne álljunk meg kiáltotta elhalványult húzta maga után a hőst a lány felé hisz erre vártál itt van végre akit szeretsz és aki szeret téged gyere eltüntetem ezt a szörnyet innen és odafutott hozzá

és odafutott a szörnyhez és megrántotta a karját teljes erejéből a szoba közepe felé húzta a szörny először észre sem vette a lányt nézte csak odahullottak a padlóra egy halomba ketten és birkózni kezdtek menj már kiáltotta a hősnek mikor tudott levegőzni közben nyílt az ajtó újra és özönöltek be a szörnyek a hős elindult végre az erkély felé és ő pedig ütötte a szörny hatalmas zöld testét a szörny pedig marcangolta őt végigszántotta a bőrét karmaival aztán tépni kezdte és darabokat

harapni ki belőle de ő ütötte és verte amíg az erejéből telt csak harapta a bőrét kaparta a szemét a szörny bögött ő sikított folyt a vér belőlük és akkor a szörny megfogta a vállát és odavágta a földhöz és ráült és szorította a kezét és nem tudott mozdulni a szeme összeszűkülte nem látott mást csak egy hatalmas karmot ahogy a mellé felé tart félrekapta a fejét az erkély felé nézett a hős megölelte a lányt és akkor szétterült a mosoly az arcán és akkor belefűrődött a karom a szívébe és akkor vörössé vált minden és utána feketévé vált minden és utána nem volt semmi és ő aki bence volt ő aki n. c. volt ott feküdt holtan és boldog volt végre és egy szörny zihált felette

a hős pedig odarohant közben a lányhoz az ajtó pedig kinyílt és jöttek befelé a szörnyek és a hős nem tudta hogy mit mondjon a lány pedig ránézett és mintha csak most kezdett volna újra látni és sírni kezdett hát csak most jöttél szerelmesem amikor már késő látod elrontottam mindent és most már nincsen visszatérés elüldöztelek téged de te mégis kitartottál annyiszor hívtalak téged a sötét éjszakákon át és biztos voltam benne hogy meggyűlöltél aztán rémálmokat láttam hogy talán nem is élsz már mit tettem velünk látod tönkretettem mindent jöttek a szörnyek és a királynőjükké tettek és először tetszett és úgy éreztem hát jól tettem hogy elküldtelek téged aztán nem múltak a táncok és telt az idő és te nem voltál sehohsem és hiányoztál szerelmesem tényleg aztán még több idő telt el és kiáltoztam hozzád a holdhoz imádkoztam hogy mondja neked hogy gyere vissza most már és te nem jöttél és tudtam sosem is fogsz most már békében élsz valakivel aki sosem küld el téged és megöltem volna magamat mindig a késsel aludtam és mégsem tettem mert nem halt meg sosem a remény bennem mégsem hogy megérzed szerelmem ahogy száll az éjszakán át és visszatérsz majd hozzám hát táncoltam tovább velük hogy életben maradjak hagytam hogy öleljen hogy várhassak rád és mikor visszatérsz elmondjam hogy szeretlek szeretlek igen szeretlek

és szörnyek voltak mindenütt tele volt a szoba velük lassan elértek az erkélyig felemelték karmaik nem volt visszaút már hát haljunk meg együtt szerelmesem zuhanjunk együtt nincsen választásunk más és bólintott a lány is és megfogták a kezét egymásnak és ugortak ki az erkélyről alá a mélységbe és egymás száját keresték zuhanás közben

és fény csapott ki összefogott kezeikből fényesebben mint valaha és lassult a zuhanásuk és kiáradt a fény hatalmas villanással és végigfolyt a városon és eltűntek a felhők tiszta lett az ég felragyogtak a csillagok és eltűntek a szörnyek nyomtalan és ezüsttel világított a hold és felszálltak a madarak és dalolni kezdtek és kihajtott a fű ahová estek hogy puhára érkezhessenek és elmúltak a tüzek és nem maradt más csak a hűvös nyári szellő és mosolygott mindenki szemükben könnyek és fogták egymás kezét és csak ömlött a fény belőlük és visszaszállt a városra a varázslat és nem lehetett baj már körbe a hegyeken elolvadt a hó és kizöldült a fű és kihajtottak a virágok és mind a zaj és mind a hang és a bolygók gyorsan mint a fény és a madarak gyorsan mint a hang láthatod végre hogy kezdődik újra el madarak jönnek a föld alól ha látnád akkor értenéd és mind a zaj és mind a hang és minden hely ahol végre ott vagy és a madarak gyorsak mind a hang és látod végre hogy kezdődik újra el madarak jönnek a föld alól ha látnád akkor értenéd és az a hosszú csók sosem éri már el a legvégét és utána nem lesz semmi sem a tegnap éjjel már ma hajnal a tegnap éjjel már ma hajnal